

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

192101 Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı: 126 2007-09 *Ekim 2007 *Fiyatı: 1 YTL * ISSN: 1302-7506

Eğitim ve mesleki haklarımız için birleşelim!

Eğitim ve mesleki
haklarımız için
birleşelim!
Sayfa 4

Rüzgar ekiliyorlar
fırtına biçecekler!
Sayfa 8

Büyük Ekim Devrimi'nin
kazanımları yolumuzu
aydınlatıyor
Sayfa 13-14-15

Bizim tanrımız Çim
halk kitleleridir!
Sayfa 31

BİZİM TANRIMIZ ÇİN HALK KİTLELERİDİR*

1 Ekim 1949'da ilan edilen Çin Halk Cumhuriyeti, Çin halkının büyük mücadelesi ile anlamlı hale gelmiştir. Asırlar boyunca sürekli ezilen Çin halkının bağımsızlık ve halk demokrasisi için ÇKP öncülüğünde verdiği mücadele ve sonrasında tarihin en kitlesel hareketlerinden birisi olan Büyük Proleter Kültür Devrimi, **gerçek bir demokrasi ve öz yönetim istemine** sahip tüm dünya halklarına umut olmuştur.

1921 yılında kurulan ÇKP, önündeki tek örnek olan **Ekim Devrimi**'nin kazanımlarını sonuna kadar sahiplenirken Marksizm-Leninizm'in Çin koşullarına yaratıcı bir şekilde uyarlanması anlayışından asla taviz vermemiştir. ÇKP, Yeni Demokratik Devrim'e kadar verdiği mücadeleyi üç dönem şeklinde ele almıştır: Birinci Büyük Devrim, Toprak Devrimi ve Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı.

Çin devriminin birinci döneminde ÇKP ve Çin halkı emperyalizme ve feodalizme karşı büyük bir savaş verirler. Kurulduğu dönem ilerici yönleri olan Komintang'ın içindeki gerici kliğin gerçekleştirdiği ihanet sonucunda bu devrim yenilgiyle sonuçlanır. Bu yenilginin diğer bir tarafını da ÇKP içinde 1927 yılında egemen olan sağcı klik oluşturur. 1927 yılında yaşanan yenilgi, ÇKP içerisinde sağcılarının dayanak durumu olur. Yaşanan yenilgiye rağmen burjuva demokratik devrimin tamamlandığını iddia eden bu sağcı grup, aktif mücadele yerine sosyalist devrim koşulları oluşuncaya kadar beklemeyi savunmaktaydı. Savundukları bu görüşlerin yanında ÇKP'ye karşı hizip girişiminde bulunan sağcı grup, bu nedenle 1927 yılında ÇKP'den uzaklaştırılır. Sağcılığın yarattığı tahribatın etkisiyle ve Komintang'ın artan saldırılarına karşı bu sefer de parti içerisinde küçük-burjuva acelecilik egemen hale gelir. Bu anlayış, ÇKP içerisinde egemen olduktan sonra 1927 yenilgisini doğru algılayamayarak, devrimin sürrekli olarak ilerlediğini bu nedenle de saldırıların arttırılması gerektiğini savunur. Taktik konularında kendisini hissettiren solculuk, büyük oranda örgüt içerisinde de yansıma bulur. Kendi yoldaşlarına karşı yapıcı eleştiri yapmak yerine sertleşen, yıkıcılaşan müdahale tarzı, Mao Zedung gibi yoldaşların çabalarıyla etkisiz hale getirilir. 1928 yılında toplanan 6. parti kongresi verilen mücadele sonucunda esasen doğru bir çizgiyi parti genelinde egemen kılar. Çin genelinde yaşanan durumu doğru tahlil eden kongre, içinden geçilen dönemde saldırıları sürkleştirmek yerine temel görevin **kitleleri kazanmak** olduğunu belirtir. Buna rağmen 6. Kongre'nin bazı subjektif belirlemeleri de olmuştur. Bu nedenle 6. Kongre "sol" sapmayı

tamamen engelleyememiştir.

1930 yılında "sol" fikirler tekrar parti içerisinde egemen olmaya başlar. Komintang içerisinde yaşanan sorunları abartarak "Yeni Devrimci Atılım" yönünde bir karar alarak partiyi de bu karar peşinde sürükleyen sol anlayış, ülke çapında devrimin eşitsiz gelişimini kavrayamaz. Mao yoldaşın kırsal bölgelere önem veren siyasetine acımasızca saldıran **Li Li San** önderliğindeki "sol" sapma, şehirlerin öncülüğü düşüncesini savunur. İlk sol sapmaya oranla daha gelişmiş bir şekilde ortaya çıkan Li Li San önderliğindeki "sol" sapma parti içerisinde verdiği yanlış kararlar nedeniyle uzun süre egemen kalmaz. Ancak ÇKP MK'sı ilk etapta Li Li San çizgisine karşı uzlaşmacı bir tavır alır ve bu çizgiyi taktiksel hatalar yaptığı gerekçesiyle eleştirirken "sol" olarak nitelendiremez.

Parti içerisindeki sol hatalara karşı verilen mücadelenin zayıflığı nedeniyle bu sefer de **Vang Ming** önderliğinde sözde Li Li San ve uzlaşma çizgisine karşıymış gibi görünen ancak esasta kendisi de "sol" ve sekter bir sapma olan çizgi merkezi önderliğe karşı bayrak açar. Bu yeni "sol" çizgi, Li Li San çizgisini sağ oportünist olarak ilan eder ve Parti MK'sını sözde sağ çizgiye karşı mücadele vermemekle suçlar. Yeni sol çizgi, ülke çapında devrim dalgasının yükseldiğini, bu nedenle yine ülke çapında saldırıya geçmek gerektiğini iddia eder. Sol çizginin parti içerisinde egemen olması nedeniyle 1931 yılında başlayan Japon işgali bu sapma tarafından doğru değerlendirilemez. Bu dönemde Çan Kay Şek'in² yaşadığı bunalımı abartan "sol" çizgi, Japon işgaline karşı ara sınıflardan ittifak alınabileceği gerçeğini göz ardı eder. Parti içerisindeki bu sol çizgi görece uzun bir süre, dört yıl boyunca örgütlülüğe birçok alanda kayıplar veririr, partinin gücünün büyük bölümü Uzun Yürüyüş sırasında yok olur. 1935 yılında örgütlenen ÇKP Merkez Komitesi Siyasi Büro Genişletilmiş Toplantısında sol çizgi mahkum edilir ve Mao Zedung başkanlığındaki yönetim iş başına gelir. Bu değişiklik ÇKP tarihinde bir dönüm noktası olur.

Vang Ming'in önderliğindeki sol sapmanın etkisiyle ÇKP ve HKO³ oldukça zor durumlarla karşı karşıya kalır. Zunyi toplantısı sonrasında Mao Zedung'un başkanlığındaki ÇKP, yine onun önderliğinde dünya çapında ün salan 12 bin km'lik Uzun Yürüyüş'le yok olmaktan kurtulur. Bu olay Çin devriminin dönüm noktalarından birisi olur. 300 bin kişiden oluşan Kızıl Ordu, bu zorlu yürüyüşün sonunda 30 bin kişiye kadar düşer. Niceliksel azalmaya rağmen **doğru siyasal çizginin varlığı**, ÇKP'yi daha öncesinde olmadığı kadar güçlü kılar.

1937 yılında ÇKP, devrimin stratejik aşamalarından birisi olan Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı dönemini başlatır. Bu dönemde yaşanan gelişmeler sonucu ÇKP, Komintang'la Japon işgaline karşı birleşik bir cephe kurar. Parti içerisindeki sağcılar, birleşik cephenin anlamını tam olarak kavrayamazlar ve her sorunun birleşik cephede çözülmesini istemeye başlarlar. Mao birleşik cephe anlayışını en özlü şekilde şu satırlarla ifade etmektedir: **"Birleşik cephe siyaseti, ne 'hep dostluk, mücadele yok', ne de 'hep mücadele, dostluk yok' demektir; aksine; bu siyaset her iki yanı da, dostluğu da, mücadeleyi de birleştirir."**

1940 yılının başlarında ve sonrasındaki dönemde Mao Zedung yoldaş parti içerisinde

çalışmalar ve pratiğe yön gösterme çabası da dikkate değerdir. ÇKP şahsında Mao'nun kitlelere duyduğu sarsılmaz güven ve her sorunda (parti içi sorunlar da dahil olmak üzere) kitleleri seferber etme uğraşı, kitleleri harekete geçirme çabasında olan bizler için oldukça öğreticidir. Özellikle Mao yoldaşın sistemleştirdiği **"kitlelerden kitlelere"** formülasyonu, her kitle çalışmasının yanı sıra örgüt içi çalışmalarında da rehber almamız gereken oldukça önemli bir formülasyondur. Üzerinden geçen 58 yıla rağmen Çin Devrimi ve 1966 yılında başlatılan Büyük Proleter Kültür Devrimi politik ve teorik bakımdan zenginliklerle doludur ve bu nedenle dikkatle incelenmeyi hak etmektedirler.

"Bütün gericiler kağıttan kaplanlardır... Görünüşte, gericiler korkunçturlar, ama ger-

kapsamlı bir eğitim ve düzeltme siyasetini hakim hale getirir. Mao yoldaşın önderlik ettiği düzeltme hareketi oldukça önemlidir. ÇKP içerisindeki kadroların ve militanların örgütsel düzenliliğini sağlamayı hedefleyen bu çalışma, büyük bir Marksist eğitim hareketidir. Özellikle eleştiri ve özeleştirisi sayesinde parti kadroları bu eğitim hareketinin içerisinde yeni bir birliğe ulaştılar.

Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı bittiğinde Kızıl Ordunun 1 milyon savaşçısı bulunuyordu ve ÇKP, nüfusu 100 milyonu bulan kurtarılmış bölgelere sahiptir. İşte özellikle bu mücadele döneminin sonucunda ÇKP, halk iktidarına bir adım daha yaklaşır ve **1 Ekim 1949** tarihinde Çin Halk Cumhuriyetini ilan eder. Çin halkının ve ÇKP'nin mücadelesi devrimden sonra da aynı hızla devam eder.

Mao'nun devrimin ve partinin sorunlarına yaklaşım konusunda gösterdiği büyük dikkat, her türlü sapma ve karşı-devrimci hareketin teşhirinde önemli bir rol oynar. Mao'nun Çin'de sosyalizmi geliştirmek amacıyla yaptığı

çekte o kadar güçlü değildiler. Uzun erimli bir bakış açısından, gerçekten güçlü olan gericiler değil, halktır. Rusya'da, 1917 Şubat Devrimi'nden önce, hangi taraf gerçekten güçlüydü? Görünüşte Çar güçlüydü, ama Şubat Devrimi'nin bir üfürüşüyle süpürülüp gitti. Gerçekte, Rusya'da güçlü olan İşçi- Köylü ve Asker Sovyetleriydi. Çar yalnızca kağıttan bir kaplandı. Bir zamanlar Hitler çok güçlü diye düşünülmüyor muydu? Ama tarih onun kağıttan bir kaplan olduğunu tanıtladı. Mussolini de böyleydi, Japon emperyalizmi de. Ama Sovyetler Birliği'nin, demokrasiyi ve özgürlüğü seven bütün ülkelerin halklarının gücünün, önceden görül-müş olduğundan çok daha büyük olduğu tanıtıldı."⁴

* Mao Zedung

² Komintang adlı örgütün başındaki karşı devrimci unsur.

³ Halk Kurtuluş Ordusu: ÇKP'nin önderliği altındaki kızıl ordu.

⁴ Mao Zedung'un Amerikalı gazeteci Anna L. Strong'la yaptığı söyleşiden alınmıştır.

SUNU**DİVAN TOPLANTISINA
ÇAĞRI!****Arkadaşlar,**

Her birimizin bildiği gibi uzun süreden beri YDG'nin niteliği, kitle çizgisi, çalışma tarzı, kitle örgütü olma özelliğini tamamlayıcı unsurların, kendi demokratik mekanizmalarının nasıl inşa edileceği gibi konuları tartışmaktayız. Bu demokratik mekanizmaların ilki olarak ortaya çıkarttığımız YDG toplantılarında gerek alan pratiklerinde alacağımız tavırları gerekse de yukarıda belirttiğimiz örgütümüzün genel sorunlarını tartıştık/tartışıyoruz. Yaptığımız tartışmalarda ortaklaşmalar yakalayabilmek ve alanlarda yapılan tartışmaların diğer alanlarımız tarafından da takip edilebilmesi için tartışmaları mümkün olduğu kadar dergimizin sayfalarına da taşımaya çalıştık. **Parçada yapılan tartışmaların, gelişmelerin bütüne mal edilebilmesi ve farklı alan pratiklerinden ders/deneyim çıkarabilmemiz açısından tartışmaların bir bütün örgüt tarafından takip edip, değerlendirmeye almamız önemli bir noktada durmaktadır.** Bununla beraber örgütün bu süreçten sonraki yönelimi, çalışma tarzı, kendi mekanizmalarını nasıl yaratacağı gibi sorunlar örgütün şu anki temel sorunla-

rını oluşturmaktadır. Dolayısı ile bu konularda örgütün yerelden merkeze, merkezden yerele çeşitli tartışmalarla, -sürekli ikna yöntemleri kullanılarak-, mümkün olan en geniş ortaklaşmayı yakalayıp bu konulara dair kendi görüşlerini ortaya koyması bu gün açısından zorunlu bir ihtiyaç olarak kendisini ortaya koymaktadır.

Alanlarımızda yapılan YDG toplantılarında bu konulara ilişkin birçok fikir ortaya çıkmaktadır. Bir alanımız YDG'nin çalışma tarzına ilişkin YDG toplantılarını birim ve merkezi toplantılar şeklinde alırken aynı zamanda da kadın sorunu, kültür sanat, liseli, üniversiteli gibi alan komisyonlarını oluşturmaya başlamıştır. Başka bir alanımızda legal dernek süreci önerilmekte, yine başka bir alanımız divanların oluşturulması gerektiğini söylemektedir. Bunlar şekilsel algılanmaması gereken örgütün genel örgütlenme muhtevasını oluşturacak ve çalışma tarzından tutalım da kitle çizgisine kadar birçok konunun sonucu olarak ortaya çıkan önerilerdir. **Alanlarımızda bu konulara ilişkin farklı fikirler olsa da bugün üzerinde ortaklaşılacak en önemli konu tüm bu konuların beraber tartışılacağı demokratik bir ortam olan konferansın örgütlenmesidir.** Konferanslar örgütlerin en geniş tartışma ortamları yakaladıkları ve tüm örgütün görüşlerinin hiçbir engelleme yapılmadan tartışıldığı yerler olduğu için örgütlerin en üst merkezi organlarından

biridir. Yani yapacağımız konferans bir sonraki konferansımıza ya da kongremize kadar örgütün yönelimini belirleyecektir. YDG'nin politikalarının belirlenmesi, nasıl örgütleneceği, kitle çizgisinin nasıl olacağı, halk gençliğinin sorunlarına nasıl yanıt olacağı gibi konularda alanlarımızda tartışsak da bu konulara örgütün bir bütün bakış açısını belirlemek ve bir örgüt olduğumuz bilinci ile tek vücut hareket edebilmek için konferans bir gereklilik olarak kendini dayatmaktadır.

Konferansı örgütleyecek birim

Konferansımızın örgütlenmesi sorunu da başlı başına bir sorun olarak karşımızda durmaktadır. **Konferansımızın politik yönelimi, teknik sorunlarının nasıl giderileceği... gibi birçok sorun, oluşturulacak bir birimin varlığını zorunlu hale getirmektedir.** Peki, bu birimin örgütsel yapısı nasıl olacak, bu birime kimler katılacak? Katılacak kişileri kimler belirleyecek?

Konferansımızın örgütlenmesi için gerekli tüm teknik ve politik işlerin sorumluluğu tüm alanlarımızdan seçilecek delegelerden oluşturulacak bir divan üstlenecektir. Bu divan aldığı ilk toplantıdan itibaren YDG konferansı sonlanana kadar, konferansın öncesinde yapılacak tüm çalışmalardan ve konferans anının örgütlenmesinden sorumlu olacaktır.

Faaliyetimizin olduğu tüm alanlarımızın yaptığı YDG toplantılarından demokratik yöntemlerle kendi delegelerini seçmeleri gerekmektedir. Hemen şunu belirtmemiz gerekmektedir ki delegelik sistemi tamamen **gönüllülük** temelinde ele alınmalıdır ve alanlarımız unutmamalıdır ki divan için gönderecekleri delegeler **alanlarının düşüncelerini en iyi yansıtacak kişilerden** oluşmalıdır. Divanın örgütsel yapısı, alanlarla olan bağ gibi birçok konu divan toplantısında tartışılarak belirlenecektir. YDG konferansının sürecinin uzamaması ve tartışmalara çok boğulmaması için alınacak olan ilk toplantıya tüm alanlarımızın kendi fikirlerini oluşturarak, önerilerini netleştirmiş bir şekilde gelmeleri önemlidir.

Tüm alanlarımız YDG toplantılarında esas gündem olarak YDG konferansını almalıdır ve yapacağı tartışmaların sonucunda kendi delegelerini seçmelidirler. Alanlarımız toplantılarda konferansa bakış açılarını, konferansın tarihi, konferansın içeriği, konferans delegelerinin nasıl seçileceği, konferansın masrafları vb. gündemler sorunlar üzerine kendi fikirlerini, belirleyerek gelmelidirler. Şimdiden tüm arkadaşlara çalışmalarında başarılar.☺

YER: ANKARA (**Sabah UMUT YAYIMCILIK irtibat bürosunda buluyoruz.**)

TARİH: 15 Ekim 2007

**AMATÖR SANATÇILAR VE
SANATÇI ADAYLARI****KENDİ ATÖLYENİZİ KURMAK İSTER MİSİNİZ?****İNCE MEMED KİTAP-KAFE
SİZLERE DESTEK VERİYOR!**

Her Türlü Sanat Ve Atölye Çalışmalarınıza
Karşılıksız Yer İmkânı!!!

ADRES: Kuruköprü Mah. Zaimoğlu Otel Karşısı Özden İş Merkezi Asma Kat
(CHP Seyhan İlçe Başkanlığı Karşısı)

TEL: 0539 575 70 29 - 0506 546 62 65
E POSTA: incememedkitapkafe@hotmail.com

YAŞAMA EN YAKIN VAKİT

Sabırsızlıkların doruğunda yaşamak.

Bir gün isyan kokacaksa bu bedenler

ve vaktidir tanı onları

kanını su niyetine içen, yemese de seni gram gram bitiren onlar

her şeyin değerinin var olduğunu sanan ama

gözlerimizde değeri olmayan.

sen onlar için bir hiç,

bir köle, bir yaşama biçimi

ve ey insan,

başkaldırmanın tam vakti!

eğer sırtında çul,

aklında yılların sorusu,

ellerinde yılların yorgunluğu varsa

ve dahası sen,

sen bittiğini zannediyorsan ölmeden

tam vaktidir,

yaşamaya en yakın vaktidir İSYAN!

ey insan, yaşamaksa senin yaptığın,

orada yatan sen, yitip giden sen unutulmuş unutturulmaya çalışılan.

kuşların yiyeceği bir parça et, bir parça ekmek yokken

onlar bir yudum da olsa yiyorlar her bir yerinden

ve en yakın vaktidir toprağına su, mezarına çiçek bırakılmışsa

ağızından çıkan son kelime isyandır.

ve biliyorsun bunu sen değil, senden sonrakiler görecektir

sana saygı, doğmamış çocuğuna can, korktuğun yarınlar

UMUT olacak bu gidişin..

Muğla'dan bir YDG'li

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam Murat Sok. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30 FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL Baskı: Ezgi matbaa Tel: (0212) 501 93 75 Dağıtım: YAY-SAT
e-mail: umutyayimcilik@tinet.net.tr ISSN. 1302-7506

Yeni Demokrat Gençlik'in e-mail adresleri:
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoo.com

BÜROLAR

• **KARTAL:** İSTASYON CAD. DÖRTLER APT. NO: 4/2 KARTAL, TELEFAX: (0216) 306 16 02

• **ANKARA:** TUNA CAD. ÇANAĞCI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72

• **İZMİR:** 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERALTI KONAK, TEL: (0232) 446 78 07 Cep: 0 537 461 79 64

• **MALATYA:** DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO: 9 KAT:1/16 TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 538 492 86 56

• **ERZİNCAN:** ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: (0 446) 223 67 18 CEP: 0 536 697 94 19

• **BURSA:** SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98

• **MERSİN:** SİLİFKE CAD. ÇAVDAROĞLU İŞHANI KAT: 3 NO: 118 MERSİN

• **AVRUPA MERKEZ BÜRO:** WESELER STR 93 47169 DUISBURG-ALMANYA TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

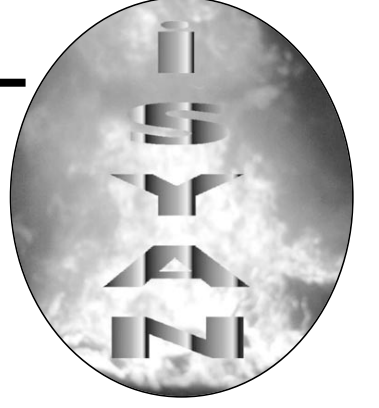
BANKA HESAP NUMARALARI

Selma Şahin

Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şubesi

Euro Hesabı: 48209849-5001

TL Hesabı: 48209849-5002

EŞİTLİK VE KARDEŞLİK İÇİN GERÇEK DEMOKRASİYİ KAZANANA KADAR TÜM TEHDİTLERE RAĞMEN PLAN YAPMAYA DEVAM EDELİM!

Yeni anayasa tartışmaları ekseninde devam eden bu süreçte çokça demokratikleşmeden bahsedilmesine rağmen hak gasplarının arttığına şahit olmaktayız. Sivil anayasa söylemlerinin havada uçmasına rağmen özgürlükler adına herhangi bir olumlu bir gelişmenin yaşanmaması durumu ile karşı karşıyayız. "Acaba sivil anayasanın ilerici yönleri var mı? Biz bu anayasa tartışmalarının neresindeyiz?" gibi sorularla muhatap olmamız mümkün değil. Çerçeve bir yasa olan anayasada yapılan değişiklikler, gericielerin reformları olmaktan öteye gidememektedir. Henüz taslağın taslağı olarak lanse edilen anayasanın, bürokrat kesimle AKP'yi destekleyen güçler arasındaki köşe kapmaca oyununa benzediğini söyleyebiliriz. Cumhurbaşkanlığı seçimleri sonucunda bir mevzi daha gerileyen bürokrat elit, yargının "bağımsızlığı" tartışmasını başlatarak yeni anayasaya karşı çıkmaktadır. Yine bürokrat kesimin en büyük kozlarından birisi de Kemalizm ve türban tartışmalarıdır. Yeni anayasanın türbana sıkıştırılmasından en fazla rahatsız olan kesim ise AKP hükümetidir. Bugüne kadar yürütme ve yasama organlarından ne kadar "bağımsız(!)" olduğunu defalarca gördüğümüz yüksek yargı organlarının ağırlıklı olarak hükümet tarafından atanacak olması da, YÖK'e yapılacak müdahaleler de işte bu köşe kapmaca oyununun bizlere yansıyan unsurlarıdır.

Bürokrat güçler mevzisinde yer alan YÖK'ün canhıraş çırpınışları özellikle halk gençliği nezdinde gülünç bir durumun temsiline benzemektedir. Anayasanın kapalı kapılar arkasında, anti-demokratik şekilde hazırlandığını iddia eden, cumhuriyetin ruhuna aykırı olduğu için türban konusunda geçit vermeyen YÖK'ün bugüne kadar üniversitelere dönük yaptığı hazırlıklar, aldığı kararlar emin ki üniversiteli halk gençliğinin ve dikkat eden tüm kesimlerin bir bir aklına geliyordur. **Geleceğimizi ilgilendiren konularda yasa tasarıları hazırlayan, stratejiler belirleyen YÖK'ün bu çalışmalarını yaparken biz halk gençliğine ne kadar danıştığını, ne kadar demokrat olduğunu daha fazla sorgulamamız, sorgulamaktan da fazla yaşananların bir bir hesabını sormamız gerekmektedir.** 1980 Askeri Faşist Cuntasının ürünü olduğunu aklımızdan asla çıkarmamız gereken YÖK'ün bu nedenle sadece Kasım ayının başında yapılacak eylemlere sınırlanmadan, daha kitlesel katılımın yolları aranarak protesto edilmesini hedeflemeliyiz.

Egemen sınıfların hazırladığı bir yasanın ne

AKP'nin hazırladığı 60. hükümet programında belirtilen refah artışına, işkenceye sıfır tolerans aldatmacasına rağmen, anayasa ile demokratikleşeceğiz, sivilleşeceğiz söylemlerine rağmen son aylarda yaşanan gözaltında ölüm vakaları, artan işkence şikayetleri, Emekli Sen, Kaos GL gibi örgütlerin kapatılması girişimleri, yükselen işsizlik oranı, halkın sosyal güvenlik haklarının giderek daha fazla budanması, artan işçi ölümleri ve alınmayan tedbirler, liselerde devreye sokulan güvenlik protokolü ile polisler verilen yetkiler, F tiplerinde yaşanan hak ihlalleri ve saldırılar asıl gerçeğin ne olduğunu kanıtlamaktadır.

kadar halk için olabileceği ortadadır. Bugüne kadar mücadele etmesizin hiçbir hakkın kazanılmadığı düşünüldüğünde, yeni anayasa tartışmasının bizlere demokratikleşmeyi sağlayamayacağı bütün gerçekliğiyle ortaya çıkmaktadır.

AKP'nin hazırladığı 60. hükümet programında belirtilen refah artışına, işkenceye sıfır tolerans aldatmacasına rağmen, anayasa ile demokratikleşeceğiz, sivilleşeceğiz söylemlerine rağmen son aylarda yaşanan gözaltında ölüm vakaları, artan işkence şikayetleri, Emekli Sen, Kaos GL gibi örgütlerin kapatılması girişimleri, yükselen işsizlik oranı, halkın sosyal güvenlik haklarının giderek daha fazla budanması, artan işçi ölümleri ve alınmayan tedbirler, liselerde devreye sokulan güvenlik protokolü ile polisler verilen yetkiler, F tiplerinde yaşanan hak ihlalleri ve saldırılar asıl gerçeğin ne olduğunu kanıtlamaktadır. Bu nedenle sözde demokratikleşme masallarına kanmak, sivil anayasa tartışmalarına destek vermek İbrahim yoldaşın da söylediği gibi "**Halkın ağzına bir parmak bal çalarak onun öfkesini yatıştırmak ve bütün arı kovanlarını kurtarmak isteyen gericilerle aynı paralele düşmek olur.**" (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s: 332)

DTP'nin yanındayız

Egemenlerin ilericileri hedef gösterme çabası ve artan kontra eylemleri de işte bu sivilleşmenin ve demokratikleşmenin başka bir göstergesi olsa gerek. Ankara Balgat'ta bulunan DTP Genel Merkezinin kurşunlanması ve ardından saldırganların "vatan hainleri" diye bağırması nasıl bir tesadüf olabilir ki? **Genelkurmayın yaptığı açıklamalar sonucu daha fazla hedef haline getirilen DTP'nin bu saldırılar karşısında yalnız bırakılmaması gerekmektedir. En demokratik hak olan fikirlerini serbestçe açıklayabilme hakkı elinden alınanlarla, demokratik siyaset yürütme hakkı engellenenlerle aynı saflar-**

da olduğumuzu bu yazımız vesilesiyle bir kere daha ilan ediyoruz. Gerilla cenazelerini aldıkları için denmedik söz bırakılmayan DTP'lilerin bir de haklarında onlarca dava bulunmaktadır. DTP'li milletvekilleri bile egemenlerin cıvalı zırhı, dokunulmazlıktan yararlanamamaktayken hangi demokrasiden, hangi eşitlikten, hangi barıştan ve hangi kardeşlikten bahsedildiğini anlamamız mümkün değildir. Birileri yazdıkları ve şevkle söyledikleri sözlerle halkımızı açıktan açığa tehdit ederken, katilleri kutsayıp ezilen halkımıza "plan yapmayın plan" diyerek gözdağı vermeye çalışırken insan haklarının bu ülkede ezenler tarafından zerre kadar savunulduğunu söylememiz imkansızdır. Adana'daki pis su arıtma tesislerinde ölen üç işçinin hesabı verilmeden, emekçi halkımız açlıkla terbiye edilmeye çalışılırken sosyal adaletten bahsedilenlerin niyetlerini "iyi" olarak değerlendirmemiz mantıksızdır.

Adam kayırmayı, rüşveti ve torpili önlediğini iddia eden AKP hükümetinin son dönemde öğretmen atamalarında halk gençliğine yaşattıkları da sabır sınırlarını zorlamaktadır. On binlerce öğretmen açığı olmasına rağmen ve yine on binlerce işsiz öğretmen adayı bulunmasına rağmen atama yapmayan devlet, eğitime verdiği önemi, liselerin önüne polis dikerek göstermektedir. Üniversitelerde kurulmaya başlanan Yaşam Boyu Öğrenme Merkezleri, Teknokentler, sayısı çığ gibi artan mesleki yeterlilik kursları, yüz binlerce öğrencinin tek sosyal güvenlik kaynağı olan Medikoların özelleştirilmesi ve özel üniversitelere yapılan yardımlar, gizli açık bu kurumlara verilen destekler geleceğimizin kimler tarafından çalındığını gözler önüne sermektedir.

Alternatifimiz YDG

İşte tüm bu saldırıların arasında YDG'nin iradesini oluşturmak, YDG'yi yerellerden merkeze doğru kurumsallaştırmak oldukça önemli bir yerde dur-

maktadır. Halk gençliğinin kendisini ifade edemediği bu dönemde artan saldırılar ve gençliğin örgütsüzlüğü YDG'nin önüne büyük bir görev koymaktadır. Önümüzdeki dönemde artan saldırılara karşı gençliğin nefes alabildiği demokratik mevziler kazanma mücadelesinde YDG önemli bir alternatiftir. Bu nedenle tüm YDG'li-lerin bu bilinçle hareket etmesi ve üzerlerine düşen bu büyük sorumluluğu hevesle taşıyabilmesi gerekmektedir. Yapılması planlanan YDG konferansının da işte bu bakış açısıyla örgütlenmesi ve hazırlıkların buna göre yapılması oldukça önemlidir. Özellikle son dönemde üzerimize düşen görevlerin geçmişe göre daha ağır ama daha nitelikli olduğunu kavramamız gerekmektedir. Konferansın yapılmasından içeriğinin belirlenmesine, kitlelerin yoğun bir şekilde katılımının sağlanmasından teknik her türlü konuya, çeşitli DKÖ'lerin kendilerini ifade edebilmesinden anlayışımızın bir adım daha ileride netleştirilmesine kadar oldukça karmaşık sorumluluklarımızın olduğunu farkına varmalıyız. **Alanlarımızda yaptığımız YDG toplantılarında adım adım örgütlediğimiz konferansımızın anlık tartışmalar yerine planlı çalışmalarına, suskunluk yerine yaratıcı önerilere, tek düzelik yerine gençliğin rengini yansıtan bir canlılığa ihtiyacı bulunmaktadır.**

Önümüzdeki ay gerçekleştirilecek 6 Kasım protestolarının da halk gençliği içerisinde tepkiyi örgütleyebile kabiliyetimize ışık tutacağı ortadadır. Muhtemelen 6 Kasım sonrasında yapılacak olan konferansımızın hazırlıkları kapsamında 6 Kasım ve emperyalist yasalar gündeminin yoğun bir şekilde işlenmesi ve bu gündemler doğrultusunda YDG konferansı için aktif bir şekilde kitle çalışması yapmamız gerekmektedir. Alanlarımızda yaptığımız YDG toplantılarına ayırım gözetmeksizin katılmak isteyen herkesi dahil etme anlayışından bir an bile uzaklaşmamalıyız. Birimlerde yapılan YDG toplantılarının açık çağrısını yapmamız, kitleleri ısrarla toplantılarımıza davet etmemiz, her seferinde daha fazla kesimin kendi rengini YDG'ye aktarması anlamına gelecektir ve böylece konferansta temsil edilecek gençlik kesimlerinin sayısı da artmış olacaktır. İşte bugün YDG'nin önündeki en büyük görev budur.

İçinde bulunduğumuz ayı iyi bir hazırlık dönemi olarak geçirmek için zaman kaybetmeden pratiğe dönük adımlarımızı hızlandıralım. Kaybedeceğimiz her an eksilen zamanken kazana-çağımız koca bir dünya bulunmaktadır. ⚡

Eğitim ve mesleki haklarımız için birleşelim!

Eğitimin bilimselliği, demokratikliği vb konulara hiç değinilmemekte, ancak mezun olanların büyük sermaye sahibi patronlar/şirketler tarafından yeterli görülmediğinden yakını olarak, müfredatı belirlerken, eğitimle hiç ilişkisi olmayan "iş çevreleri"nin görüşünün alınması kararlaştırılmaktadır.

Biz üniversiteli gençliğin ve tüm akademik personelin başta gelen sorunlarından birisi olan ve yıllardır adı soruşturmalara, sürgünlerle, baskıyla bir tutulan YÖK'ün bir kuruluş yıldönümü ile yine karşı karşıyayız. Artık hepimizin gözünde meşruluğunu kaybeden YÖK'ün 22 Temmuz seçimleri döneminde neredeyse tüm siyasi partilerin "kaldırılacak" denilerek seçim vaadi haline gelmesi de bu meşruluk yitiminin en açık göstergesidir. Ancak YÖK'ün hiçbir parti veya hükümet tarafından kaldırılmayacağı, biçimsel değişikliklerle yetinileceği artık bizler açısından ortada olan bir gerçektir. Üniversitelerde her türlü bağımlılık anlamına gelen YÖK'ün sistemin ne kadar işine yaradığı açıktır. **Sorgulamayan, araştırmayan, ezberci, tek tip bir gençlik ve emperyalizme yedeklenmiş bir işsizler ordusu yetiştirmek isteyenler için adı değişse de YÖK gibi bir kuruma sürekli ihtiyaç duyulacağını biliyoruz.**

Özellikle son yıllarda biz üniversiteli gençliği ilgilendiren ancak bizlerin çok haberdar olmadığımız, bilmemizin de fazla arzu edilmediği bir süreç işlemektedir. Avrupa Birliği'ne uyum adı altında yapılan müzakerelerde dayatılan ve Avrupa çapında **Bologna Süreci** olarak adlandırılan bir dizi reform gündemde yerini korumaktadır. Bu reformlar ekonomik ve siyasi açıdan zorlu günler geçiren ve krizi giderek derinleşen emperyalist sistemin derdine derman olarak düşünülmektedir ve biz öğrencilerin çıkarlarına zıt bir içeriğe sahiptir.

Bu reformlar hem eğitim sürecine ilişkindir hem de mezuniyet sonrası mesleki hak gasplarıyla ilgilidir. Geçtiğimiz yıl netleşen **YÖK Stratejisi**'nde de somutlanan bu süreçle birlikte eğitimin tanımı yeniden yapılmaktadır. Toplumsal bir hak olarak herkesin yararlanması gereken eğitim bireysel bir hak olarak tanımlanmak-

ta ve cahil kalmak istemeyenin sunulan hizmetin (eğitimin) karşılığını ödemesi gerektiği iddia edilmektedir. Böylece eğitimin paralı hale gelmesinin önündeki engeller tamamen kaldırılmakta, yoksul halk çocuklarının okuması tehlikeye girmektedir.

Bu kapsamda öğrencilerin sınırlı haklarından olan sağlık hizmeti de özelleştirilmektedir. **Medikoların tasfiyesi** ile öğrenciler hastalandıklarında parasız şekilde tedavi edilmeyecek, adres olarak özel hastaneler gösterilecektir. Zaten yıllardır barınma sorunu yaşayan, yeterli ve yaşanabilir bir yurt olanağı sunmayan, bizleri özel yurtlara veya pahalı kiralık evlere mecbur bırakan sistem, sağlık hakkımızı da gasp ederek bizlere haklarımızı korumak için birleşip mücadele etmekten başka çare bırakmamaktadır.

Özel okullara verilen destek artırılmaktadır. Devlet üniversitelerine üvey evlat muamelesi yapılmakta, bizlerden yüzlerce lira har(a)ç alınmakta, teknik yetersizlikler her yerde karşımıza çıkmaktadır. Oysaki sistem, **öz(el)** evlatlarına maddi kaynaklar aktarmakta, burslu öğrencilerin (her biri 15-20 bin YTL arası) yıllık masrafını özel üniversitelere ödemektedir.

Eğitimin bilimselliği, demokratikliği vb. konulara hiç değinilmemekte, ancak mezun olanların büyük sermaye sahibi patronlar/şirketler tarafından yeterli görülmediğinden yakını olarak, müfredatı belirlerken, eğitimle hiç ilişkisi olmayan "iş çevreleri"nin görüşünün alınması kararlaştırılmaktadır. **Üniversitelerin asli bir unsuru olan ve verilen eğitimden bire bir etkilenen biz öğrencilerin üniversite yönetiminde ve müfredatta hiçbir görüş bildirme ve karar alma hakkı yokken para sahibi olmaktan başka bir niteliği olmayan şirketler bu konuda söz sahibi olabilmektedir.** Onurlu, yurtsever, ülke ve dünya gündemine duyarlı bir gençlik bu sistemin arzuladığı ve yetiştireceği bir gençlik değildir. Amaç emperyalizme bağlılıkla çalışan, nitelikli ama uysal "işgüçleri" yetiştirmektir. Gençliğin yıllardır uğruna mücadele ettiği **anadilde, demokratik, bilimsel, parasız eğitim,** öğrencilerin de söz hakkına sahip olduğu **özerk-demokratik üniversite** talebi yok sayılmakta, bizleri ucuz iş gücüne çevirmek isteyen patronlar el üstünde tutulmaktadır.

Bu saldırılar yalnızca eğitim sürecine yönelik değildir. Mezuniyetten sonra da iş

güvenceli, kadrolu bir çalışma yaşamı bizleri beklememektedir. **Mesleki Yeterlilik Yasası, Sözleşmeli Öğretmenlik, Yetkin Mühendislik, Aile Hekimliği, Yabancıların Çalıştırılması** gibi kanun ve uygulamalarla mesleki haklarımıza yönelik kapsamlı bir saldırı planlayan sistemin, eğitimi bir hak olmaktan çıkararak tamamen piyasa koşullarına göre düzenlemesi, yıllarca aldığımız ve uğruna milyarlarca para döktüğümüz eğitimin artık geçerli bir iş bulmak için yetmemesi nasıl bir sosyal devlet anlayışıyla uyusabilir ki? **Diplomalarımızdan unvanların kaldırılması, mesleğimizi elimize alabilmek için yıllarca stajyer olarak çalıştırılmak istenmemiz, üniversite eğitiminin yetmediği iddiasıyla yeni sınavların önümüze çıkarılması öğrencilerin yararına olabilir mi?** Yüz binlerce öğretmen açığına ve yine yüz

ve sportif etkinliklerden giderek mahrum bırakılmamız asla tesadüf değildir.

Bizleri birbirimize yabancılaştıran, asosyalleşiren ve bireycileştiren, bizleri zorlu yaşam koşulları içerisinde birbirimizin rakipleri olarak lanse eden bu sistemin tüm uygulamalarına karşı var gücümüzle karşı durmalıyız. **Bizleri birbirimize düşman, rakip olarak tanıtanlara ve geleceğimize yönelen her türlü saldırıya ancak beraber ve birlik olursak karşı duralabiliriz.** Yunanistan'da, Almanya'da, Fransa'da ve başka ülkelerde arkadaşlarımız, öğrenci dostlarımız, akademisyen büyükleri ile birlikte benzeri saldırılara karşı kitlesel karşı koyuşlar örgütlemektedir. Dünya genelinde yüz binlerce öğrencinin benzeri yasalarda geleceğini çalmaya çalışanlara bir cevap da ülkemiz cephesinden vermenin za-

binlerce işsiz öğretmene rağmen bu sene sadece 20 bin öğretmenin atanması hangi mantıkla açıklanabilir? İç ve dış borçların gitgide büyüdüğü, silah sektörüne servetlerin akıtıldığı bütçeden, eğitime ve sağlığa halka yetecek kadar pay ayırmayan sistemin emperyalist efendilerinin çıkarlarından başka düşündüğü hiçbir şey olmadığı ortadadır. Bizim mağduriyetlerimiz üzerinden kendisini var eden egemenlerin öğrenci gençlik üzerinden yarattığı sektörlerin her geçen arttığını görüyoruz. Üniversiteye/özel liselere/Anadolu liselerine hazırlık dershaneleri, KPSS'ye/ DGS'ye/KPDS'ye/ YDS'ye/ ÜDS'ye hazırlık dershaneleri ve sanki bunlar yetmezmiş gibi sertifika programları, bilgisayar/yabancı dil/mesleki yeterlilik kursları ile ceplerimizdeki her kuruş bu sektöre akıtılmaktadır. **Son yıllarda tamamen piyasaya göre belirlenen bu uygulamalar yaygınlaşırken bilimden, bilimsel araştırmadan, kültürel**

manı gelmiştir.

Bizler üniversite öğrencileri olarak daha fazla sömürü ve hak gaspı değil eşit, parasız, bilimsel, ve yönetiminde söz sahibi olduğumuz eğitim kurumları istiyoruz. Mezuniyetin ardından sendikacı, kadrolu, iş güvenceli, insanca yaşama yeten bir maaşa sahip bir çalışma yaşamı talep ediyoruz. Seçimlerde mutlaka oy kullanmamız gerektiğini belirtenler, üniversitelerimizde söz sahibi olmamıza izin vermiyorlar. Okullarımızda ve eğitim sisteminde yapılan hiçbir değişiklik bizlere sunulmuyor. Tüm bu nedenlerden kaynaklı okullarımızın açıldığı bu günlerden başlayarak geleceğimizi çalan yasalar geri çekilinceye kadar ısrarla mücadele etmemiz gerekmektedir. 20. kuruluş yılında halk gençliğinin örgütlü sesi olan Yeni Demokrat Gençlik saflarında örgütlenelim ve geleceğimize sahip çıkalım.✉

www.egitimhakkinasahipcik.org

Heyecan, merak ve üzerimizdeki sorumluluğun ağırlığıyla Erzincan'dan Hopa'ya doğru köy çalışması için yola çıktık. Yol boyunca Karadeniz'in o eşsiz yeşil doğası bizi cezbetmeye yetmişti bile. Trabzon'a vardiktan sonra aktarmayla Hopa'ya geçecektik.

Trabzon ile Hopa arasındaki yol Karadeniz'in doğal sahillerinin katili olan "Karadeniz Sahil Yolu"ydü. Bu yolun macerasını anlatan bir arkadaşımızın "sahil yolu Karadeniz'in doğal kıyıları yok etmesine karşın, Karadeniz de bu yıkıma karşı tepkisini koymakta hiç gecikmedi. Kış aylarında olanca hırçinliğiyle kabarak yolu defalarca yutmuştur" demesi içimdeki coşukuyu ve heyecanı artırmaya yetmişti.

Yaklaşık sekiz saatlik bir yolculuktan sonra bu yıllık köy çalışmasını yapacağımız köye gelmiştik. Geldiğimiz köy küçük bir Hemşin köyüdü. Bu köyde hem çay toplayacaktık hem de bunun yanında Karadeniz insanını biraz daha yakından tanıma fırsatını bulacaktık. Çalışma boyunca yine o köyden olan bir yoldaşımızın evinde kalacaktık. Kalacağımız eve vardiktan sonra köyden gençler de kaldığımız eve geldiler ve sohbet koşaşmaya başladı.

Kaldığımız eve gelen gençler bize Karadeniz bölgesi ile ilgili merak ettiğimiz birçok şeyi öğrenmek için ciddi imkânlar sunuyordu. Bu köy çalışmasında çay toplayacaktık, malum sohbetimiz de doğrudan çay üzerinden başlamıştı. Çayın nasıl yetiştiği, hangi işlemlerden geçtiği, nasıl toplandı vb. üzerinde uzun uzun konuştuktan sonra Çernobil nükleer santralindeki patlamanın Karadeniz'deki etkilerini sorduğumuzda "Bu bölgedeki insanların büyük çoğunluğu kanserden dolayı yaşamını yitirmektedir. Ve birçok insan

hasta olduğunda doktora gitmemektedir. Gitmemelerinin tek nedeniyse kanser olabileceklere ihtimalidir. Ve ne acı ki birçoğumuz bu korkuyla yaşamaktayız."

YDG'nin köy çalışmalarından...

Aldığımız bu cevap karşısında tüylerimiz diken diken oldu. Zihnimde geçen yıllarda kaybettiğimiz Karadeniz'in yiğit oğlu Kazım KOYUNCU geliyor. O da bu faciyanın bir mağduru olarak kanserden dolayı genç yaşta aramızdan ayrılmıştı. Oysa kaldığımız evin duvarında o gülümseyen resmi halen daha asılıydı ve resmin altında Hemşince "Kurban olduğum" yazılıydı. **Bu da gerçekten Karadeniz insanının kendi acılarını ve sevinçlerini kendi dillerinde dile getiren sanatçıları ne kadar sahiplendiğini ve bağrına bastığını göstermeye yetmiştir.**

Daha sonraki günlerde sohbet ettiğimiz köylüler çaydan başka geçim kaynaklarının olmadığını anlatıyorlardı. Yalnız hiçbir zaman ürettikleri çaya karşın hak ettikleri ücreti alamadıklarını anlatmaktaydılar. Çay süreci daha önceki YDG'de anlatıldığından burada üzerinde durmayacağım.

Karadeniz'de asimilasyon

Buraya gelmeden önce burjuva basının anlatımlarında Karadeniz Bölgesinin Türk milliyetinden olduğunu okuduk ama kaldığımız bölgede Türk milliyetine mensup hiç kimseyle tanışmadık! Yani daha doğrusu bölgede yaşayan insanların büyük çoğunluğu Laz, Hemşin, Gürcü ve Rumlardan oluşmaktadır. Bölgenin Türk olarak gösterilmesinin esas nedeniyse, farklı milliyetten halkımızı asimile edip Türkleştirmektir. Tabii bu

asimilasyon saldırısından Karadeniz müziği de ciddi olarak nasibini almıştır.

Daha önceleri televizyonlarda Karadeniz müziği yapan daha doğrusu yaptığı iddia eden (İsmail Türüt, Davut Güloğlu vb.) "sanatçıları" dinlemiştik. Karadeniz müziğinin bu tarz olduğunu düşündüğümünden kaynaklı Karadeniz müziğini pek dinlemezdim. Ama orada Kara-

deniz müziğinin gerçekte bize dinletilmeye çalışılan müzik olmadığını gördük. Bu tür "sanatçıların" Karadeniz müziğini yok etmekten başka bir amacının olmadığını gördük. Tabii bu tarz "sanatçıların" varlığına karşın hırçın Karadeniz olanca öfkesiyle donattığı gerçek sanatçıları çıkararak egemen sistemin o yoz "sanatçıların" yüzüne bir şamar gibi indirmiştir. Karadeniz müziğini ayakta tutmaya ve geliştirmeye çalışan bu sanatçılar ve müzik grupları sayesinde Karadeniz kültürünü daha iyi tanıma olanağı bulabilmekte-

yiz. Mesela **Homşetsu ghoğ Vova** isimli müzik grubu eskiden düğünlerde söylenen ve unutulmaya yüz tutmuş türkülerini ve ağıtları tekrar düzenleyerek yok edilmeye çalışılan Karadeniz kültürünün hafızalarda canlı kalmasını sağlamaktadır.

Köy çalışması boyunca çalıştığımız köydeki insanlarla çok sıcak ilişkiler kurduk. Tabii nasıl bizim bölgeyi tanıma yönü yaklaşımımız varsa oradaki köylülerin de bizim geldiğimiz bölgelerle ilgili merak edip öğrenmek istedikleri birçok şey vardı. **Biz geldiğimiz bölgeleri, oradaki yaşam koşullarımızı, kültürümüzü anlattıkça aramızdaki ilişkiler daha da gelişti.** Acılarımızı, sevinçlerimizi anlattığımızda aramızdaki bağların kuvvetlenmesinin asıl nedeninin aynı baskı ve sömürü cenderesinden geçmemiz olduğunu gördük. Egemen sistem kendi varlığını sürdürebilmek için farklı milliyetten insanları birbirleriyle çatıştırarak ezilen halkımızın öfkesini kendini var edebilmek için kullanmaktadır. Bu saldırılara karşın Kazım Koyuncu'nun Batman'da katıldığı festivalde söylediği "**Denizin çocuklarından dağların çocuklarına selam getirdim**" sözleri oldukça anlamlıdır. Biz YDG'liler olarak da egemenlerin bu saldırılarını geri püskürtmek için "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganını daha gürebir şekilde haykırmak zorundayız.

Hopa'daki köy çalışmaları bittikten sonra diğer yoldaşlarımızla beraber Erzincan'a geçip oradan da her birimiz geldiğimiz illere döndük. Tabii örgütlediğimiz bu köy çalışması vasıtasıyla hem Karadeniz insanını tanıma fırsatını bulduk hem de önümüze koyduğumuz bu yıllık köy çalışmasını kimi eksikliklere karşın gerçekleştirebilenin coşkusıyla alanlarımızdaki faaliyetimize sarıldık. **Kars'tan bir YDG'li**

Yurtseverlik, halkın yanında olmaktır

Son dönemde basında O.S. Yasin Hayal, Erhan Tuncel, Kerinçsiz vb. şürekâsının sözcülüğünü yapmak için ortaya çıkmış yeni kafatasçılarla karşılaşılıyor. Tabii bu defakiler bu katillerin müzik dünyasındaki "sanatçıları" idi. Bu sözcülüğe soyunanlar **Ozan Arif, İsmail Türüt** ve onların hukuk alanında sözcülüğünü yapan **Nevzat Erdemir**. Yazımızın genel içeriğinden kaynaklı biz sadece İsmail Türüt hakkında bir şeyler anlatacağız.

İsmail Türüt 1997 yılında azılı faşist ve çete liderliği yapmakta olan ve internette www.ozturkler.com adlı bir sitenin kurucularından olan Sedat Peker için Reis isimli bir şarkı bestelemiştir. Bunun yanında düzenin birçok yöneticisine yaltaklanmak için de şarkıları vardır. (Mesut Yılmaz vb) Katıldığı etkinliklerde bozkurt işaretleri ile selamlama yapan "sanatçı" İsmail Türüt, **Radikal'in yönelttiği soru üzerine şu yanıtı veriyor: "Peker'le ilgili şarkı yaptım. Alaattin Çakıcı'nın ismi geçen türkülerim var. Sev-**

giyle alakalıdır tabii. Bunlar garip bir şey değil. Bu insanlar bizim insanımız. Toplumun değer verdiği, saygı duyduğum insanlardır."

İsmail Türüt'ün faşist karakterini anlamak için fazlaca örneğe gerek yok aslında. Şu zamana kadar yaptıkları hangi zihniyetin ürünü olduğunu açık bir şekilde anlatıyor.

İsmail Türüt her ne kadar Karadeniz halkının şarkılarını yaptığını iddia etse de bunun gerçekte hiçbir alakası yoktur. Türüt en son söylediği şarkısı "plan yapmayın plan" ile yurtsever duygularını dile getirdiğini ve bununla Karadeniz halkını temsil ettiğini iddia etmektedir. Türüt hiçbir zaman Karadeniz'de konuşulan dillerde müzik yapmamıştır. Bunun da nedeni bellidir, egemenlerin ona yüklediği misyon gereği bölgede yaşayan Laz, Hemşin, Gürcü, Rum milliyetlerinden halkımızın dilinden müzik yapmaktan ziyade o milliyetlerin şarkılarını Türkçemiş gibi kamuoyuna yansıtarak asimilasyona katkı sunmaktır. Bu da onun misyo-

nunu açık bir şekilde gözler önüne sermektedir. Bölgede yaşayan çeşitli milliyetlerden halkımızı yok sayarak sistemin kuruluşundan beridir hedeflediği "tek dil, tek kültür, tek ulus" gibi faşist yaklaşımın hayat bulmuş halidir İsmail Türüt.

Türüt yaptığı şarkılarında yurtsever olduğundan dem vursa da bizim anladığımız yurtseverlik Karadeniz sahillerini yok eden Karadeniz Sahil Yoluna karşı tavır almaktır. Karadeniz'deki ölüm vakalarının önemli bir kısmı kanser hastalığından dolayı olmaktadır ve insanların büyük bir bölümü kanser hastası olma korkusu ile yaşamaktadır, yurtseverlik buna neden olan Çernobil faciasına karşı tavır almaktır. Yurtsever olmak ezilen Karadeniz halkıyla ezilen Kürt halkını karşı karşıya getiren şovenist yaklaşımlara karşı "Yaşasın Halkların Kardeşliği" ilkesini savunmaktır. **Bizim yurtseverlikten anladığımız çay ve fındıktan başka geçim kaynağı olmayan Karadeniz köylüsünün fındık mitinglerinde, çaya kota uygulanmasına karşı yol kesme ey-**

lemelerinde polis ve jandarma coplarına maruz kalan Karadeniz köylüsüyle beraber olmaktır.

Biz Kazım Koyuncu'yu sevdik çünkü o "Karadeniz sahilleri yok edilmesin", "Karadeniz sahil yolu projesine hayır!" diyenlerdendi. **Biz Kazım Koyuncu'yu sevdik kendisinin de ölümüne sebep olan kanser hastalığına neden olan nükleer santrallere karşı düzenlenen eylemlerde en öndeydi.** Biz Kazım Koyuncu, Birol Topaloğlu, Fuat Saka, Efan Şeşen, Volkan Konak, Homşetsu ghoğ (Hemşin Ezgileri) Vova, Gökhan Birbenleri sevdik çünkü onlar yok edilmeye çalışılan Karadeniz kültürünü geliştirmek için Karadeniz halkıyla beraber, onların sorunlarını, acılarını, sevinçlerini bizlere ulaştırdılar. Onun için bizler şunu unutmamalıyız ki Karadeniz halkının gerçek sanatçıları Türütler değildir. Karadeniz halkının gerçek sanatçıları yaşamın içinde var olan Kazım Koyuncu, Gökhan Birben, Birol Topaloğlu, Fuat Saka, Efan Şeşen, Volkan Konak, Homşetsu ghoğ (Hemşin Ezgileri) Vova ve adını sıralayamadığımız birçok Karadenizli sanatçıdır. Biz onları seviyoruz. **♫**

ÖZGÜR OKUL

YDG KONFERANSI VE GÖREVLERİMİZ!

YDG konferansında hangi konuların tartışılmasını istiyoruz, YDG'nin özelde de liseli YDG'nin nasıl kurumsallaşması gerektiği konusunda konferansa gelmesini istediğimiz, getirebileceğimiz müzik gruplarına, afiş tasarım örneklerine, konferans programına kadar önerilerimizi netleştirmiş bir şekilde divan toplantısında yerimizi almalıyız.

Bir önceki sayımızdaki Özgür Okul köşesinde YDG'nin kurumsallaşması meselesi üzerine yürüttüğümüz tartışmalara liseli YDG'lilerin de kendi alanlarının somut sorunlarını ve alanlarında uygulayacakları politikalar gibi konuları ele alarak örgütümüzün yürüttüğü genel tartışmalara katılmaları gerektiğine değinilmektedir. Elbette ki bu tartışmaların yürütüleceği yer kendi alanımız içerisinde de aldığımız YDG toplantıları olacaktır. Kendi alanlarımızda yaptığımız toplantılardan çıkardığımız deneyimlerin genel ile birleştirebilmesi için; alanlarımızda aldığımız kararların ve gerek politik gündemlerimizin neler olması gerektiği üzerine, gerekse de örgütümüzün diğer sorunları karşısında oluşturduğumuz çözüm önerilerinin neler olduğunu örgütümüzün bütünü ile paylaşmamız vazgeçilmez bir ihtiyaç olarak kendini dayatmaktadır.

Geneldeki tartışmalara liselilerin katkısı üzerine

Bugün açısından örgütümüzün bütünü için tartıştığımız tüm konulara bizler liseli YDG'liler olarak ikili bir bakış açısından yaklaşmalıyız. Örgütümüzün kitle çizgisinin, çalışma tarzının nasıl olması gerektiği örgütün bütünü açısından önemli olan konularken aynı zamanda bizlerin alanımız içerisinde bunu nasıl uygulayacağımız ve -özel sorunları tartışarak- bunu nasıl somut şartlara uyarlayacağımız da o kadar önemli bir noktada durmaktadır. Aynı şekilde YDG'nin nasıl kurumsallaşacağı konusu da alanların kurumsallaşması konusundan ayrı, soyut bir konu değildir. Tam aksine asıl önemli olan konu alanların kurumsallaşması meselesidir.

Kitle örgütleri çevreden merkeze doğru örgütlenirler, o zaman birimler

örgütlenme sorunlarını tartışıp netleştirmedikçe merkezi örgütlenmeler kurulamaz ya da üstten dayatmalara yol açan bir merkezleşme yaşanmış olur. Bu da birimlerin demokratik bir ortamda, örgüt içinde kendilerini ifade etmeleri ve kendi demokratik mekanizmalarını yaratmaları gibi birçok meselede ciddi sorunları ortaya çıkartmaktadır.

Ayrıca bu tartışmaların örgütün bir bütün olarak önümüzdeki dönemde uygulayacağı yönelim açısından belirleyici, esas unsuru oluşturacağını düşündüğümüzde bu tartışmaların niteliklerini yükseltmemiz gerektiği de ortaya çıkacaktır. **Tartışmaların niteliğinin yükseltilmesinde araştırma-inceleme yapmamızın önemli yeri olduğu kadar birimlerin sorunlarından çıkartılan sonuçların analizinin yapılarak ülke genelinde bir senteze ulaşılabilmesi de önemlidir.**

Liseliler ve YDG konferansı

Ülke genelinde yaptığımız toplantılardan birçok öneri ortaya çıkmaktadır. Bu önerilerin birleştiği ortak nokta YDG konferansının örgütlenmesinin bir gereklilik haline geldiğidir. YDG konferansının örgütlenmesi fikri konferansın nasıl örgütleneceği, gereken komisyonların nasıl kurulacağı, görevlendirmelerin hangi mekanizmalar aracılığı ile yapılacağı gibi soru ve sorunları beraberinde getirmiştir. **Bu sorunları tartışılıp çözümlenmesi için ülke genelinden seçilecek delegelerle oluşturulacak bir divanın görevlendirilmesi fikri çoğunluk tarafından kabul gördü. Bu divanın ilk toplantısı da bilindiği gibi 15 Ekim'de Ankara'da gerçekleştirilecektir.**

Bu toplantıya kadar tüm alanlarımız, yapacakları YDG toplantılarında delegelerini seçmeli ve yürüttüğümüz tartışma-

lar üzerine fikirlerini netleştirerek delegelerin savunacağı fikirleri belirlemelidir. Hiç şüphesiz ki birçok birimizin beraber faaliyet yürüttüğü yerlerden seçilen delegeler birden fazla birimin (semt, üniversite, kadın, liseli...) ortak fikirlerini divan toplantılarına taşıyacaktır. Bu, delege sayısının sınırlı olması gerçekliğinin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkmakla beraber seçilecek delege sayısının birden fazla olduğu alanlarımızda delegelerin farklı birimlerden (alanlardan) olmasına da özen göstermemiz gerekmektedir. **Bizler de liseli YDG'liler olarak faaliyetimizin olduğu alanlardan delegelerimizi seçmeli ve divan toplantısında sunacağımız fikirleri netleştirmeliyiz. YDG konferansında hangi konuların tartışılmasını istiyoruz, YDG'nin özelde de liseli YDG'nin nasıl kurumsallaşması gerektiği konusunda konferansa gelmesini istediğimiz, getirebileceğimiz müzik gruplarına, afiş tasarım örneklerine, konferans programına kadar önerilerimizi netleştirmiş bir şekilde divan toplantısında yerimizi almalıyız.**

Bazı tartışma konuları

Burada bazı alanlarımızın liseli YDG'nin kurumsallaşması meselesi üzerine yürüttüğü tartışmalara kısaca olsa değinmenin yararlı olacağını düşünmekteyiz. Bir alanımız liseli YDG'nin, YDG'nin komisyonlarından biri olarak örgütlenmesi gerektiğini tartışırken; kadın, kültür-sanat gibi komisyonlaşmanın benzer bir şeklinin de liseliler örgülünde uygulanması gerektiğini söylemektedir. **Başka bir alanımızda liseli YDG'nin kurumsallaşması sorununun farklı liselerden geniş bir katılımı beraber kurultay tarzı bir organizasyonla seçilecek bir divanın oluşturulması gerektiğini söyle-**

mektedir. Daha birçok öneri ortaya çıkmakla beraber tüm bu önerilerin yoğun tartışmalarla zenginleştirilmesi gerekmektedir. Özellikle birimlerin nasıl kurumsallaşacağı, çalışma tarzımızın, kitle çizgisinin nasıl olması gerektiği konularında alanlara özel birim toplantılarında tartışmakta ciddi sıkıntılar çekmekteyiz.

Ayrıca şu andan konferansımızın başlayacağı güne kadar örgütümüzün kitle çalışmasında uygulayacağı politikanın ne olacağı, kitleye dönük çalışmanın nasıl yapılacağı, hangi sloganların şiar edileceği de ayrı bir sorun olarak önümüzde durmaktadır.

Bununla birlikte içerisinde bulunduğumuz sene YDG'nin yirminci yılına denk gelmektedir. YDG'nin 20. yılında konferans yapmasının tarihsel bir önemi olmasının yanı sıra bunun pratik çalışmalara yansıtılması gerekmektedir. 20. yıl konusuna bir sonraki sayımızda daha uzun değinme şansımız olacağı için şimdilik kısa bir hatırlatma ile geçmenin daha uygun olacağını düşünmekteyiz.

Tüm konuları ardı ardına sıraladığımızda uzun bir liste oluşmasına karşın konuların çoğunu uzun süredir tartıştığımız konular oluşturmaktadır. Bugün açısından sorun tartışmaları belirli olgunluğa ulaştırıp, deneyimler ve sonuçlar çıkartmaya başlamamız gerekmektedir.

YDG'nin liselerde nasıl kurumsallaşacağı, politik yöneliminin, kitle çizgisinin, çalışma tarzının nasıl olması gerektiği üzerine başlamış olduğumuz tartışmayı çeşitli deneme yazıları ile dergimiz sayfalarına taşıyarak tartışmaları daha zengin hale getirmemiz gerekmektedir. Bir sonraki sayımızda liseli YDG'lilerin tartışmalarını dergimiz sayfalarında görmek umuduyla.

BEDAVA KİTAP BALDAN TATLI ???

Egemenlerin sürdürürken şaşırmadığı, hiç bir zaman da uygulamakta tereddüde düşmediği tek iş olan emek sömürüsü, bin bir surat misali hep aramızda dolaşmakta ve boyadığı iğrenç yüzüyle her zaman zevkimizi –bu burjuva literatürdeki zevk değil yaşamsal değerimizdir-bozmaktadır. Okulların açıldığı bu Eylül ayı da emekçi kesim açısından bin bir suratın koyu bir rengeyle karşılaşma, boğuşma dönemidir. **Ceplerin en çok yıprandığı ve yırtıldığı**

gerektir. Derslerde bu Milli Eğitimin seviyesiz kitaplarıyla eğitim vermeyi mümkün görmeyen öğretmenler, eski hazırlık öğrencilerinin de baş belası olan “set kitapları”ni takviye olarak istemekte ve bunu zorunlu kılmaktalar. Yine alamayanlar için not tehditleri havada uçuşmaktadır. Gelin görün ki, bu kitapların ikinci eli bile 70-80 YTL’den aşağı düşmemektedir. Zaten maaşı en iyi ihtimalle 600 YTL olan bir emekçinin de bunu karşılaması halinde ne yiyip

re bu para en “helal”, en “gerekli” masraf. Bu yüzden biz de bunu masraf listesine eklemeye gerek duymuyoruz. — Peki ya dershaneye gidemeyen öğrenciler? Eh onlar da artık anne babalarının ceplerine bir darbe indirsın de boğazlarından biraz daha kessinler değil mi ya! Paraları olmadığı için alamadığı kemerlerini biraz daha sıkınsınlar! Hep devlet hep devlet olmaz ki! Bütün bu insanlar, bu halk devlet için değil mi?

nin %5’lik bir kısmını kapsıyor. Bir düşünün, halkın giderek fakirleştiği bir dönemdeyiz. Tepkiler artmakta. Zengin fakir arasındaki uçurum gittikçe derinleşmekte. Devlete olan öfke zamanla kabarmakta. Siz olsaydınız bu dönem koşullarını değiştirmeden –çünkü koşullarda ufak bir değişim yapmak, kervan yükü malınızın bir devesini gözden çıkarmak demektir- nasıl bir yol bulup da bu işin içinden sıyrılıp öfkeyi başka bir yöne aktarabilirdiniz?

bu ay, elbette ki hiçbir emekçi tarafından güler yüzle karşılanmadı.

“İyilik sahibi” devletin lütfettiği kitaplar, ellerin cebe gidiş gelişlerini ne kadar azaltabildi? Çoğu ailenin kışlık yakacağı olmaktan ileri gitmiyor, çünkü içinde bilimsel bilgi namına koca bir hiç var. Ağaçların boşa kesilmesi anlamına da gelmekteyken, ne bir ihtiyaç olabilir ne de eğitim sisteminin sistemli sömürü listesinden bir eksik.

“Devlet bu sene de kitap veriyor” diye sevinen ailelerin sevinçleri, okuldan verilen sayfalarca ihtiyaç listesini ellerine alınca kursaklarında kalıyor. Koskoca bir sene boyunca çocuklarının kullanmaya gerek duymayacağı bir sürü ıvır zıvırla dolu bu liste tek bir öğrenci için bile olsa, halkın çoğunun açlık sınırının altında yaşadığı bu ülkede sabırları zorluyor ve cepleri kavuruyor. Bir 4. sınıf öğrencisinin en ucuz kırtasiyeden yaptığı alışveriş 50-60 YTL arası tutarken, buna fakir halkımızın hiçbir zaman tek çocukla yetinmediği gerçeğini katarsak bu fiyat ortalama 150-180 YTL’ye çıkıyor. **Öğrencilerin sınıf atlaması demek, bu ülkede, masrafların boyutlanması demek değil de nedir?**

İş sadece ilköğretimdeki listelerle sınırlı kalmıyor. Lise öğrencilerinin listeleri daha uzun olmasa da ihtiyaçları daha pahalı olmalı değil mi? Milli Eğitim’in kitabını beğenmeyen -gerçi beğenilecek yönü yok zaten ama- eğitimcilerin ortak zümre kararları, okul genelinde yeni yeni kitaplar, malzemeler yaratılmasına yol açıyor. Mesela; lise birinci sınıf öğrencisi yaklaşık olarak haftada 10-12 saat İngilizce dersi görüyor. – hani artık hazırlık yok ya herkese eşit düzeyde İngilizce eğitimi verilmesi

ne içeceği ne devleti, ne de zümre öğretmenlerini ilgilendirmektedir.

Lisede sınıf atladıkça ÖSS derdi de büyüdüğünden “takviye” kitaplarına ÖSS hazırlık kitapları da eklenmektedir. Dershaneye giden öğrencilerin nasıl olsa kitabı vardır. – Ha, bu arada artık dershane zorunluluk ya, devlet bu dershane masraflarını bir ek olarak değil, temel olarak görüyor. Onlara gö-

şte bu liste böyle uzayıp gitmekte ve emekçinin güzel günlere ait özlemlerini, umutlarını biraz daha soldurmaktadır. Elinde listeye ve cebindeki ekmek parasıyla alışverişe giden velilerin dönüşünü düşünün bir. Listedeki her malzemeyi alamayacağından “Ya bu çıkar, evde var bundan, eski meski kullanırlar.”, “Arkadaşından idare etse de bir süre, ben daha sonra alırım.”, “Bunu taksit yapamaz mıyız?”, “Valla bu ay aç kalacağız” yönlü ifadeleriyle masrafı biraz daha azaltmaktan başka bir şey düşünemeyen bu insanlardan çocuklarını lisede, üniversitede okutup “cahillik”ten kurtarabilmesini nasıl bekleyebiliriz.

Masraflar bu kadar çok zaten, bir de kitap masrafı olsaydı daha ağır olmaz mıydı? Madem bu kadar gereksiz, devlet neden hem müsrif olup kitap dağıtıyor hem de masrafı azaltmıyor? Nedenleri çok açık aslında. Amaç elbette halka hizmet değil. Öyle ki, eğer Milli Eğitim üstüne almasaydı bu işi, nasıl inandırıcaktı haliki “iyiliksever” bir devlet olduğuna?

Yapılan araştırmalara göre kitap için yapılan harcama sadece eğitim gelirleri-

üstüne düşen görevi yaptım. Benim suçum değil diğer masraflar” diyerek işin içinden ustaca sıyrılan devlet, halkın gözünde de “sosyal devlet(!)” haline dönüşürken aslında ne kadar “asosyal” bir devlet olduğunu bu oynadığı ikiyüzlü oyunla kanıtıyor.

Birkaç tanesi dışında hiçbir öğretmenin eğitim verilecek düzeyde görmediği bu kitaplar, çanta içlerinde artık yükten başka bir şey ifade etmiyor. Bu “ücretsiz kitap dağıtımı”nın ne kadar baştan savmacı bir tarzda ve göz boyar nitelikte olduğu gayet açık. Neden biraz daha kitapların üstüne düşülüp onları biraz daha bilimsel hale getirip öğrenciler dersane masrafından da kurtarılmıyor? O halde onun bu lütfekârlığını “sosyal devlet” çerçevesine sokmak da bizim anlayışımızla uyusamaz.

Göz boyamaya çalışan devlet, her yönümüzü çembere alarak planının arka kısmını bizden saklamaya çalışıyor. Bizim yapmamız gereken de planın arka kısmını teşhir etmek, o çemberi kırmaya çalışmaktır.✂

Mersin’den Liseli Bir YDG’li

Polis abi bir üçlük* versene

Ülkemiz egemenlerinin bizlere sunduğu eğitim sistemi gün geçtikçe tek tipleşmeye doğru yol almaktadır. Eğitim sisteminin ezberci ve anti-bilimsel oluşu daha da “gelişerek” karakollaşmaya başlamaktadır. **Eğitimin çarpık bir sistem içinde verilmesi ve hiçbir sosyal faaliyetin bulunmaması nedeniyle kendini değil eğitimden mağdur olanları sorgulayan sistem, öğrenci yuvaları olarak bilinen liseleri artık polis yuvası haline getirmektedir.** Tek tip uygulamayla zaten bizleri birer potansiyel suçlu olarak gören egemenler artık yaptıkları anlaşmayla polisleri “eğitim anlayışının” içerisine dâhil etmekte. **Liselerde şiddetin önüne geçmek istemek amacıyla uygulanan bu sistem, şiddetin önüne geçmeyi değil, tamamen şiddeti teşvik etmektedir.** Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çevik polislerin okullarda bulunmalarını şu cümlelerle açıklamaktadır “Liselerde yaşanan şiddetin önüne geçebilmek amacıyla böyle bir uygulama başlatılmaktadır. Aynı zamanda

liselerde şiddete yönelen öğrenciler başarısız olan öğrencilerdir... Bununla birlikte yozlaşmaya karşı bu bir önlemdir...”

Bugün açıkça bilinmektedir ki, liselere uyuturucu sokan da polisin kendisidir. Bu bir önlem değil, tamamen yozlaşmanın sürekliliğini sağlamaktır. Örnek verecek olursak, **Mersin Erdemli ve Kazanlı karakollarına kendi polisleriyle yaptıkları operasyonlarda karakol damlarında büyük miktarda ekilmiş ve paketlenmiş esrar ele geçirilmiştir.** Bu gibi örnekler sadece

Mersin için değil ülkemizin birçok yeri için geçerlidir.

Bir diğer nedene geçecek olursak şiddeti yaratanın başarısız öğrenci olduğu iddia edilmektedir. Bunun temelini sorgulayalım ve suçlu olarak lanse edilen “öğrenciden” başlayalım. Eğitimin ezberci dayalı olduğunu daha önce söylemiştik. Böylesi bir eğitimde öğrenci öğrenmekten çok hatırlamaya çalışacaktır. **Ve sosyal bir yaşantısı olmayan, okullarda öğrendiği konuları yaşamla bütünleştiremeyen bir öğrenci olgunlaşmak yerine özentili, şekilci bir kişiliğe bürünecektir.** Bununla birlikte kendine bir Polat Alemdar aramaya yönelecektir. Ve malesef egemenler bu olanakları bizlere çok fazla sunmaktadır. Bugün her TV kanalında bu tip karakterler mevcuttur. **Bundan dolayıdır ki bir öğrencinin böylesi bir eğitimden tam not alması beklenemez. Ve bu durumda şiddeti uygulayan “başarısız öğrenci” değil, başarısız eğitim sistemi ve onun yaratıcılarıdır...✂**

**üçlük: esrarın kullanıldığı ortamlarda, esrar için bir adlandırma...*

Mersin’den Bir YDG’li

Bolonya Sürecinin dayattığı hak gasplarına karşı birleşelim! Rüzgar ekiyorlar, fırtına biçecekler

Üniversitelerin yeniden açıldığı bir dönemdeyiz. Uzun süren eğitim-öğretim yılını atlatıp, bin bir engeli aşarak üniversiteye yerleşen yüz binlerce gencin iyi bir yaşam için katlandığı, diğer yandan sadece ÖSS'de bir başkasının önüne geçemediği için milyonlarca gencin umutlarını bir sonraki yıla bıraktığı bir dönemi geride bıraktık.

Yeni bir akademik yılın başlamasıyla birlikte öğrencilerin demokratik ve akademik sorunlarının her geçen gün giderek boyutlandığı bir dönemin içerisinde bulunuyoruz. Sürecin özelliği üniversitelerin üzerine giydirilmeye çalışılan yeni bir elbisenin ya da ona biçilen misyonun, üniversitelerin konumunu, işlevini yeniden tanımlayan emperyalistlerce belirlenmesidir. Ve yol açtığı sosyal tahribat ve yıkımın içeriğini iyi kavramak durumundayız. Son birkaç yıl içerisinde YÖK'ün, üniversiteler üzerinde hakim pozisyonunu kullanarak, sırasıyla '2004-YÖK Yasa Tasarısı', '2006 Haziran-Türkiye'nin Yükseköğrenim Stratejisi' olarak hazırladığı çalışmaların bütünü, gıdasını almış olduğu Bolonya Süreci'nden ve onun hedeflerinden bağımsız düşünülemez. Her iki çalışma da, gıdasını aldığı Bolonya Süreci'nin özünü oluşturan ve emperyalistlerin açmazda olduğu bir dönemin reçetesi olarak sunduğu "Avrupa Yüksek Öğrenim Alanı" projesinin ülkemizdeki adımları olarak durmaktadır.

Birkaç yıl öncesinde hazırlanan bu tasarı ve strateji raporunu hatırlayacak olursak; 'katkı payı' için alınan harç ücretinin altı kata kadar artırılmasına dönük belirleme, üniversitelerde 'kalite' vurgusu, 'girişimci üniversite', özel üniversitelerin genel payda aldığı dilimin yüzde 7'lerden %17'lere çıkarılması önerisi vb. birçok söylemin, ilk olarak emperyalist devletler (İtalya, Almanya, Fransa, Britanya) öncülüğünde Fransa'nın Sorbon kentinde 1998 tarihli Sorbon Deklarasyonu ile açıkladığı metinle ve sonrasında 1999 yılında yapılan Bolonya toplantısından çıkan bildiri ile paralellik arz ettiği görülecektir. Keza ülke dışında Fransa, Yunanistan gibi ülkelerde aynı sürece (Bolonya) karşı benzer tasarılar hazırlanmış, yasalaştırılmaya çalışılmış ama emperyalistler, karşılarında beklemedikleri örgütlü, kitlesel bir dinamik ile karşılaşmışlar ve geri adım atmışlardır.

Bu projenin, diğer adıyla "Avrupa Yüksek Öğretim Alanı" hedefinin kapsamının oldukça geniş bir etki ağı olduğunu görmek ge-

Emperyalizm, bizden geleceğimizi adamamızı istiyor. Hayatımızı, ideallerimizi, umutlarımızı teslim etmemizi, bir kenara atmamızı, kariyer peşinde koşan, çıkarıcı, bencil kişilikler yaratmak için bir adım daha atıyor. Unutmamalıdır ki bizim geleceğimiz onlara satılık değil! Bolonya adımlarını bertaraf edelim! Onlar rüzgarı ektiler fırtınaları kopartmak için ileri!

rekir. Bu hedef emperyalist bir ortak pazar birliği olan AB'nin daha bakir kalan yüksek öğrenim ayağının pazara açılmasıdır. Fransa'da yeni mezunları gerekçe göstermeksizin ilk üç yıl içerisinde çıkarmayı öngören ve büyük patronların çıkarını koruyan 'İlk İş Yasası' örneğini düşündüğümüzde aynı Fransa'nın Bolonya Süreci'ni başlatan ilk dört emperyalist devletten biri olması, Bolonya raporlarında bu sürecin itici gücü ya da fitili ateşleyenine yine aynı 'işverenler' olarak gösterilmesi bir tesadüf değildir.

Yaklaşan Tehlike

Ülkemizde ise YÖK, 2001 yılında dahil olduğu bu sürece yönelik hazırlıklarını tamamlamaya çalışarak derecelendirme, kredilendirme, müfredat içeriği gibi alanlarda çalışmalarını yapmaktadır. **Bu nedenle Bolonya'nın puanlama sırasında üst basamaklara kadar tırmanabilmiştir.** Yalnız en önemli hamlesi olarak gördüğümüz adımı (ki kendileri için de bu böyledir) atmakta zorlanmaktadır. Bu da, Avrupa Yüksek Öğretim Alanı (Pazarı) için 'rekabet edilebilir', 'girişimci üniversite', 'kalite anlayışı' gibi konularda çözüm olarak öne çıkarılan piyasa anlayışın sunulması ile birlikte geçmişteki YÖK Yasa Tasarısı'nda belirtildiği üzere harç paralarının kat be kat artırılmasına yönelik adımların henüz atılmayıp. Geçmişte bu nedenle hazırladığı tasarıya karşı muhalefet etkisi, proje-saldırı paketlerini sadece rafa kaldırmıştı. İleride 2010 yılına kadar sürece olan bu Bolonya Süreci döneminde bu saldırının tekrar üniversite öğrencilerinin önüne gelmesi kaçınılmaz görülmektedir.

YÖK'ün "Sinsi" Adımları

Üniversitelerde çok ciddi bir muhalefet olmamasına karşın yakın zamanda öğrencilerin soruşturma terörüne maruz kalması, ipe sapa gelmez gerekçelerle yüzlercesinin okullarından uzaklaştırılması üniversitelerin "ateşini" düşürmeye, en aktif unsurları etkisiz hale getirmeye yönelik atılmış adımlardır. Koşulların sistem için elverişli olduğu bir dö-

nemde bu saldırının önümüze tekrar gelmesi söz konusudur.

Avrupa ülkelerinden üniversitelerin (Örneğin Hollanda'nın) en iyi öğrencileri çekme adına kendi eğitim sistemlerini nasıl çekici hale getirmeye çalıştıkları, pazarladıkları ortaya çıkmıştır. **En iyi ve en paralı öğrencileri çekmek için her türlü pazarlama girişimleri başlamıştır.** Avrupa'da harç ücreti almayan ülkelerin üçte birlik bir kesimi oluşturması ve bu ülkelerde de eğitimin paralı (harçlı) hale getirilmesi kaçınılmaz görülmektedir. Harç ücreti almayan Yunanistan'da yaşanan paralı eğitim uygulaması yanı başımızda cereyan etmiştir. **Eğitim alanının giderek ticari bir hizmet alanı olarak görülmesinin, piyasa şartlarına göre işletilmesinin, sektörleştirilmesinin bir bedeli olacağı bunu da 'hizmet alan', 'kullanıcı' ya da 'müşteri' konumuna düşürülen öğrencinin ödeyeceği herkesçe görülebilir.**

Yıkımın Boyutu

Bolonya adımlarının ülkemiz ayağının nasıl atıldığını, bizlere nasıl yansıdığını somutlayabilmek gerekmektedir. **Bu süreçte YÖK'ün diplomalardan unvanları kaldırmasını bu sürecin yıkımlarından biri olarak işlemek durumundayız.** Üniversitelerde Hayat Boyu Öğrenme adı altında kursların açılmasının, unvanların kaldırılmasının sonucu olarak, daha sonrasında yetkinlik kazanımlarının aslında işsizliği, ucuz iş gücü pazarını genişleteceğini ve bundan etkilenenlerin bizzat sınava girecek, yeni mezun olanların olacağını anlatmalıyız. **Bunun için Yetkin Mühendislik yasa tasarısının onaylanmak için meclisten yasalasmayı beklediğini hatırlatalım.** Ayrıca öğrenci hareketine de yol açacak bu süreçte Avrupa'daki üniversitelere gidecek olanların beyin göçü anlamına geldiği de ayrı bir mevzudur. En iyi öğrencilerin beyin göçü daha hızlı bir şekilde gerçekleşecektir.

Üniversitelerin yeniden tanımlanması ve günümüzdeki amacının iş gü-

cü pazarı için var olduğunun altını çizen emperyalistler üniversiteleri, fabrikaların ve işletmelerin eleman ihtiyacı için çalışan bir okul, yan bir kurum gibi görmektedirler. İş hayatında giderek daha fazla profesyonel elemanlara ihtiyaç duyan patronların yol açacağı büyük ucuz iş gücü pazarı milyonlarca gencin geleceğinin karartılması anlamına gelmektedir. **Pahalı bir eğitim olan Hayat Boyu Öğrenim kursları ile eğitimin giderek elitleştirilmesi, bireyselleştirilmesi, parası olanın bu imkanlardan yararlanacak olması, bundan yaralanamayacak olan yüz binlerce öğrenci için kötü yaşam koşullarına hazırlanması anlamına gelmektedir.** Ülkemizde özel bir üniversitenin kendi tanıtımı için, gazetelere manşet ilan olarak 'Nitelikli İş Gücü Olmak İster misin?' şeklinde uçuk ilanlar vermesi durumun ciddiyetini bize göstermektedir. Orasının üniversite olamayacağı açıktır.

Süreci Kavrayalım Ve Hazırlanalım

Ticarileştirilen, giderek daha paralılaşan, diğer yandan akademik hak gasplarının doruğa ulaştığı üniversitelerde çalışmalarımızı bu temel eksenler üzerine oturtmak gerekmektedir. Önümüzdeki ay YÖK'ün kuruluş tarihi olan 6 Kasım gündemi bulunmaktadır. **Özellikle YÖK'ün bu anlamlı gününde akademik ve demokratik hak gasplarına yol açan saldırılarına karşı, Yüksek Öğrenim Pazarına karşı; bilimsel (teorik ve pratik), özerk-demokratik (akademik ve bilimsel özgürlük, tam ortaklık), parasız (parası olan için değil, herkes için) eğitim talebimizin altının ne kadar anlamlı olduğu açıktır.** Bu nedenle Bolonya Süreci'ni iyi kavramak, yıkıcı etkisini görmek durumundayız. Hem eğitim hem de mesleki boyutu olan bu saldırılara bakıldığında bir bütün olarak hayatımızı etkileyecektir.

Emperyalizm, bizden geleceğimizi adamamızı istiyor. **Hayatımızı, ideallerimizi, umutlarımızı teslim etmemizi, bir kenara atmamızı, kariyer peşinde koşan, çıkarıcı, bencil kişilikler yaratmak için bir adım daha atıyor.** Unutmamalıdır ki bizim geleceğimiz onlara satılık değil! Bolonya adımlarını bertaraf edelim! Onlar rüzgarı ektiler fırtınaları kopartmak için ileri!

ABBAS(LA) GÜÇLÜ (MÜYÜZ?)

Sistemin halkı oyalamak, halkı apolitikleştirmek için kullandığı en önemli araçlarından biri TV programlarıdır. Özellikle son süreçte “kadın” programlarının artması, polisiye diziler, “vatansever” diziler derken, tartışma programları da yeni yayın dönemine “dolu dolu” başladı. **Bu programlardan birisi de üniversiteleri dolaşarak program yapan Abbas Güçlü ile Genç Bakış.** Yazının devamını yazmadan önce Yeni Demokrat Gençlik olarak Abbas Güçlü’ye programının adını değiştirmesi tavsiye ediyoruz. Adı “Genç Bakış” olmasına rağmen konuklar dakikalarca konuşurken ve hazırlanan röportajlar dakikalarca sürerken söz alan öğrencilerin 1 dakika bile konuşamamasından kaynaklı programın isminin değiştirilmesini öneriyoruz. Program ismi olarak “**Abbas Güçlü ile öğrenciye karşı polisle işbirliği**” ismini önerabiliriz.

26 Eylül tarihindeki **Ankara Hukuk Fakültesi**’ndeki programda “sivil” anayasa tartışmasıyla program başladı. Program içerisinde bize yabancı olmayan görüntüleri tekrar gördük. Program boyunca öğrencilere söz hakkı verdikleri gibi bir de program başlamadan önce üniversiteye polis alınarak salona girmek isteyen devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilerin dövülerek salona alınmadıklarını öğrendik. Bir de 12 Eylül cuntasının baş mimarlarından Kenan Evren’le yapılan röportajı izledik. Yaklaşık 20-25 dakika konuşan Kenan Evren’in halk düşmanlığından zerre kadar vazgeçmediğini tekrar görmüş olduk, Kenan Evren gibi halk düşmanları, öyle bir an gelecek ki döktüğünüz o kanlarda tek tek boğulacaksınız.

Öte yandan programa konuk olarak katılan Barolar Birliği Başkanı 12 Eylül’ün bilançosunu açıklarken 17 yaşında birinin idam edilmesinden

bahsetse de Erdal Eren’in ismini veremedi. Programda söz alan bir üniversite öğrencisinin öğrencilerin de rektörü seçme hakkının olması gerektiğinden bahsetmesi üzerine Abbas Güçlü anayasayı hazırlayanların bunu ciddiye almaları gerektiğini belirtti ama 1 dakika söz hakkı verse de öğrencilerin çok konuştuğundan yakınmadan da edemedi.

Abbas Güçlü’nün programı ne için yaptığı, kimlere hizmet ettiği açıkça ortadadır. Bizler YDG’liler olarak bulunduğumuz alanlarda bu tür programların teşhirini yapmalı ve üniversitelerde okuyan öğrencilere har(a)ç fiyatlarına zam yaparken, eğitim üzerinde emperyalist politikaları uygularken bizim fikirlerimizi almadıkları gibi tartışma programlarında dahi sözümüzün olmadığını vurgulamalı sorunlarımızı beraber çözmeye çağırmalıyız.✂

Mersin Üniversitesi’nden bir YDG’li

BÜLENT KARATAŞ’IN KATİLİ DEVLETTİR

Dersim’de asker tarafından “**terörist**” olduğu gerekçesiyle katledilen Bülent Karataş ve yaralanan Rıza Çiçek için **1 Ekim Pazartesi** günü **Çukurova Üniversitesi’nde R1 Derslikleri** önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdik. “**Bülent Karataş’ın katili devlettir**” yazılı bir pankart açtık. Okunan basın metninde devletin Dersim halkına yönelik saldırılarının pervasızca devam etmesine vurgu yapıldı. Kitle sık sık “**Bülent Karataş ölümsüzdür**”, “**Katil devlet hesap verecek**”, “**Kanla yazılan tarih silinmez**” vb. sloganları attı. Okunan metin ve atılan sloganlardan sonra basın açıklaması alkışlarla sona erdirildi.✂ **ÇÜ YDG**

İnsanca çalışmak, İnsanca yaşamak için SES’imizi yükselteceğiz!

Emperyalist hegemonyasını kurmuş devletlerden ithal edilen sağlık sisteminin **gelecek ve gelmiş olan yasaların** çarpıklıklarını anlatmak amacıyla, **SES** (Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası) Sivas Şubesi tarafından, **John Q** adlı film **15 Eylül**’de gösterildi. Gösterimden sonra değerlendirmede bulunan emekçilerin, dertlerini anlatmasıyla bir hafta sonra tekrar buluşma kararı alınarak faaliyet sona erdi.

4/A, 4/B, 4/C statüsü ve taşeron çalışanlar olarak aynı işi yaptıklarını ifade eden ve “4/A statüsünde çalışanlara verilen hakları, toplu sözleşme ve kadrolu çalışma hakkını talep ediyoruz, çalışanları ayırarak bölenlere, köle yerine koyanlara isyan ediyoruz!” diyen emekçiler **örgütlü mücadele**lerinin önemini vurguladı. **Gösterimden sonra gelecek ve gelmiş olan ABD patentli yasaların çelişkileri masaya yatırıldı.** Aslında en güçlü sağlık sistemine (**parasal yönden**) ABD sahip. **Ancak bu güç, hastaların tedavisinde değil, dünya sağlık sisteminde daha fazla rant elde etmek için, sermayesini art-**

tırmak için kullanılıyor. Bu nasıl oluyor? Örneğin bu güç teknolojik gelişmelerde (ilaç, makine vb) kullanılıyor. Ancak hastalığa göre ilaç değil, **ilaca göre hastalık üretiliyor.** En çarpıcı örnek **prozac** (depresif hastalıklara karşı kullanılıyor).

Ülkemizde de bu çabaları görmek mümkün. Mayıs 2005’de **Sağlık Bakanı Recep Akdağ**’ın yaptığı bir konuşmada “**Hastalar müşteri!**” demesi her şeyi açıklıyor.

Bu konularda görüşlerini bildiren emekçiler izledikleri filmde de sağlık hakkının toplumsal bir hak olduğunu bir kez daha gördüler. Filmde dikkat çeken bir nokta John Q’nun oğlunu tedavi ettirebilmek için bireysel olarak harekete geçmişti. Aslında çözümün bu olmadığı film sonunda gözler önüne seriliyordu. Evet, John Q’nun oğlu tedavi ediliyordu, ancak sadece John Q’nun oğlu. Dışarıdaki milyonlarca hasta hâla tedavi bekliyor.

Sağlık haktır, örgütlü mücadeleyle alınır.✂

Sivas YDG

Ödüllü havuz problemi

Egemenler nezdinde eğitim öğretim, biz ezilen ve sömürülen öğrenciler açısından eziyet ve kavga yılı olarak değerlendirilen yeni bir dönemde hepimize merhaba...

Ben Kocaeli Üniversitesi’nden bir YDG okuru olarak biz öğrencilerin bitmek tükenmek bilmeyen sorunlarını kendi gerçekliğim özgülünde sizlerle paylaşmak istiyorum.

Bize içinden çıkmaz işçi-havuz problemleri stresini yaşatan bu sorunların başında dudak uçuklatan kayıt parası sorunu gelmektedir. (İkinci öğretim 1 dönemlik 315 YTL) Öyle bir işçi-havuz problemidir ki bu, kayıt parasını ödeyecek havuz bir türlü dolmamakta, aksine akla zarar bir şekilde boşalmaktadır. **Hatta 10 pehlivan gibi işçiyi biraya getirsek taşıma sularla havuzun su seviyesi bir türlü yükselmez.** Çünkü söz konusu açık musluk ülkemizin enflasyonu olduğu

için karşımızda iflah olmaz bir mekânizma mevcuttur. Lokomotif kayıt parası olan bu sorunlar dizisinin ikinci aşamasını katkı payı oluşturmaktadır. (30YTL) Bitti mi? Bitmedi. Şimdi size 3. aşamada konaklama ya da ulaşım sorunundan bahsedeceğim. Bulduğum ilçede mevcut bir devlet yurdu olmadığından kaynaklı alternatif olarak özel yurt sunulmaktadır. Yıllık ücreti 2.250 YTL olan bu “eşsiz yurdun” sadece yatağından yararlanabiliyorsunuz. İşinize gelirse! Yok, eğer ben evime ailemin yanına her gün gidip geleceğim diyorsan – o da Kocaeli ve İstanbul çevresinde ikamet ediyorsan- servisimiz size hizmet vermekten gurur duyacaktır. Tabii ki her şeyin olduğu gibi bu gurunun da bir bedeli mevcuttur. 330 YTL’cik.

Bitti mi? Biter mi hiç? Bitmedi tabii ki. Bu saydıklarımız sadece okul öncesi yaşayacağınız şok ve travmalar arasında yer almaktadır. Yüksek muhasebeme rağmen ben bu havuz problemini çözmekte yetersiz kaldım. Olur da içimizde bu probleme çözüm bulmuş arkadaşlarımız vardır. Ben ve benim gibi diğer öğrenci arkadaşlarımız çözüm önerilerinizi dört gözle bekliyoruz. Okul dönemi yaşayacağınız diğer sorunları paylaşacağımız diğer sayılarda görüşmek dileğiyle. Hoşça kalın...✂

Kocaeli Üniversitesi’nden bir YDG okuru

Musa Anter’i anma etkinliği **20 Eylül**’de öldürüldüğü yer olan **Seyrantepe**’de yapıldı. Yüzlerce insan **Musa Anter Parkı**’nda bir araya geldi. Anmaya DTP, sivil toplum kuruluşları ve halk katılım sağladı. **DTP İl Başkan Yardımcısı Musa FARISOĞLU** konuşmasında; “Bu coğrafyada halen kan akıyor, operasyonlar oluyor, insanlar ölüyor. Toplumsal

Ape Musa anıldı

barış tahsis edilmeli. 16 yıldır failer açığa çıkmadı. Böyle faili meçhuller komisyonu kurulup araştırılmadıkça ve açığa çıkarılmadıkça sivil anayasa hiçbir anlam ifade etmez” açıklamalarında bulundu.

Gündem Gazetesi Genel

Yayın Yönetmeni Yüksel Genç ise; “O gün Apé Musa şahsında düşünce üretkenleri katleden sistem bugün düşüncenin yayılma araçlarını katlediyor. O gün gazeteciler katledilirken bugün gazeteler katlediliyor. 16 yıldır Musa An-

ter’in katillerini bulmak istemeyenlerin DİNK cinayetini çözebileceğinden pek umutlu değiliz” diye konuştu. Anmada **Diyarbakır Demokrasi Platformu** sözcüsü **Ali Öncü** de konuşma yaptı. Anmada Kürtçe şiirler okundu ve “**Şehit Namırın**” ve “**Katiller bulunsun, hesap sorulsun**” sloganları atıldı.✂ **Amed YDG**

Ufuk

ANNE BAK KRAL ÇIPLAK!

Bu hikayeyi bilmeyenimiz yoktur. Günün birinde iki uyanık terzi bir ülkeye giderler ve ülkenin kralına bir elbise dikketlerini ama bu elbiseyi aptalların göremeyeceğini anlatırlar. Ve krala elbiseyi dikme(me)ye başlarlar. Ama ortada elbise filan yoktur, sadece diker gibi yapmaktadırlar. Kral ve etrafındakiler elbiseyi göremezler ama kimse başkasının yanında aptal durumuna düşmemek için elbiseyi göremediklerini söylemezler ve olmayan elbiseyi görmeye çalışırlar. Terziler dikim işini bitirdikten sonra kral yeni elbisesiyle halkına gösteri yapmaya gider. Halk meydana toplanmıştır ve herkes merakla kralın yeni elbisesini görmeye çalışmaktadır. Meydana çıplak olarak çıkan kralın üzerinde gerçekten elbise var zannetmektedirler, tabii kendilerini aptal, kral ve terziyi kendilerinden akıllı zannettiklerinden kralın üzerinde gerçekten elbise olduğunu düşünmektedirler. Herkes kralı çıplak görmektedir ama kimse bu gerçeği kendisine dahi itiraf edememektedir. Ta ki hiçbir şeyden korkusu olmayan afacan bir çocuğun çıkıp da **“ANNE BAK KRAL ÇIPLAK”** demesine kadar. O söz söylendikten sonra halk kendisinin aptal olmadığını anlar ve kralın üzerinde gerçekten de elbise olmadığını fark ederler. Ve kral utancından yerin dibine girer.

Bu tanıdık ve bildik hikayeye ülkemizde oldukça sık karşılaşmaktayız ve hikayeyi bizzat kendimiz yaşamaktayız/yaşamak zorunda bırakılmaktayız. Bu hikayeye karşımıza en son yeni anayasa tartışmaları ile çıkmaktadır. Yalnız bu hikayeye bizim ülkemizdeki hikaye arasında bir fark var, o da hikayedeki kralın gerçekten aptal, bizim ülkemizdeki kralın ise “akıllı” olmasıdır. Bizim ülkenin kralı R.T. Erdoğan bu sefer terzileri kendisi belirlemiştir. Altı kişilik anayasa profesörlerinden oluşan, adına bilim kurulu denilen terziler heyeti ülkemize yeni bir elbise dikmek için uğraşmaktadır. Ve gene hikayede olduğu gibi bu elbiseyi göremeyenleri aptal olarak nitelendirmekteler.

Son günlerde egemenlerin yeni uğraşı “sivil” bir anayasa yapıp ülkemizin demokratikleşmesinin önündeki engelleri kaldırmak. Bunun için yoğun bir çaba içe-

risine girilmiştir. Hedef ‘82 anayasasının hak ve özgürlükleri engelleyici yönlerini ortadan kaldırmak ve bunun yerine **“bireysel hak ve özgürlükleri koruyan”** ve AB normlarına uygun **“demokratik”** bir anayasa yapmak. Ama yeni yapılacak anayasanın ne kadar demokratik olduğu bir muammadır. Kapalı kapılar arkasında hazırlanan anayasa taslağına ilişkin “kamuoyundan” herhangi bir tepki ya da eleştiri geldiğinde tam bir kabadayı üslubuyla herkese haddini bildirmeye çalışan başbakanımızın tepkisi kim ne derse desin “biz kendi bildiğimizi okur ve istediğimizi yaparız” demektir.

Hazırlanan bu yeni anayasa taslağı etrafında kopartılan fırtınalarla halkın gündeminde yeniden bir değişiklik yapılmaya çalışılmakta ve bunda büyük bir oranda başarılı olunmaktadır. Komprador burjuvazinin siyasi temsilcisi AKP'nin ismarlama olarak hazırlattığı yeni anayasa taslağında sözde Kemalizme yüklenmesi ve ‘82 anayasasındaki Kemalizm vurgusunun sert olduğunu belirtmesi, bunun yumuşatılarak Kemalizmin revize edilmesini savunması bürokrat elit tarafından cumhuriyetin temel niteliklerine saldırı olarak lanse edilmekte, gündem tekrardan değiştirilmeye çalışılmakta ve halkın kutuplaşmaya çalışılması sağlanmaktadır. Bununla birlikte üniversitelerdeki türban yasağının kaldırılması ile ilgili olan maddelerin şeriat ekseninde tartışılması tekrardan laiklik ve şeriat kutuplaşmasını yaratmaya çalışmakta ve bu yapılan tartışmalardan yine birileri kendine çıkar sağlama çalışmaktadır.

Oysaki 1980 Askeri Faşist Cuntası'ndan sonra darbeci Kemalist generaller tarafından oluşturulan ‘82 anayasasını incelediğimizde imam hatip liselerinin yaygınlaştırılması bu anayasa ile olmuştur. ‘82 anayasası ile din kitleleri üzerinde bir manipüle aracı olarak etkin şekilde kullanılmıştır. Kuran kursları ‘82 anayasasından sonra hızlı bir şekilde artmış, dinci tarikat örgütlenmelerinin önü iyice açılmıştır. Ve bunu yapan bizzat devletin kendisidir. Bu sorun yeni anayasa taslağı ile ortaya çıkmayacaktır, zaten hep vardı. Bu açıdan baktığımızda ‘82 anayasası ile yeni anayasa taslağının özde hiçbir

farkı yoktur.

İşte egemenlerin demokrasi anlayışı

Yine yeni anayasa taslağı ile demokratik hakların önünün açılacağı ve ülkenin daha “demokratik” bir ortama kavuşacağı söylenmekte. Madem öyle o zaman sormamız gereken sorular bulunmakta. Geçtiğimiz birkaç yıl içerisinde çıkartılan **Terörle Mücadele Yasası**, Polis Vazifeleri ve Salahiyetleri Kanunu, **Milli Güvenlik Siyaset Belgesi** vb. bunlar ne olacak? Bu çıkartılan kanunların uygulanması ile demokratik bir ortamda olduğumuzu kim iddia edebilir? Yeni anayasa taslağı ile hak ve özgürlüklerin güvence altına alınacağı söylenmekte ama bundan önce çıkartılan yasalarla bu demokratik hakkını kullanmak isteyenlerin karşısına kolluk güçleri dikilmekte. **İşte bu, egemenlerin demokrasi anlayışı.** Bu demokrasi anlayışını daha önce ABD emperyalizminin Afganistan ve Irak işgalleri öncesinde yaptığı “bu ülkelere demokrasi götüreceğiz” söylemlerinde görmüştük ve görmeye devam ediyoruz. Emperyalizme göbekten bağımlı uşak TC devletinin kendi efendilerinden farklı bir şekilde düşünmesini beklemek abes olacaktır.

Anayasa taslağı etrafında kopartılan fırtınalar anayasa taslağının cumhuriyetin temel niteliklerine saldırdığı noktadır. Bu açıdan baktığımızda cumhuriyetin temel niteliklerine saldırdığı düşünülen maddeler taslağın çıkarılırsa hiçbir sorun kalmayacakmış gibi gözükmekte, yani diğer maddelerde hemfikirler. Bir örnekle açmaya çalışalım. Taslağın Yüksek Öğretim Kurumları ile ilgili olan bölümlerinde ‘82 anayasasında bulunan **“ticari amaçla vakıf üniversiteleri kurulamaz”** ibaresi **“üniversiteler ve diğer yüksek öğretim kurumları, kanunda gösterilen usul ve esaslara göre vakıflar tarafından da kurulabilir”** şeklinde değiştirilmiştir. **Bu maddeyi yorumladığımızda karşımıza ticari amaçla üniversiteler kurma ve eğitimin özelleştirilerek üniversitelerin birer ticarethaneye çevrilmesi doğrultusunda adım atıldığı ortaya çıkmaktadır.**

Yapılan tartışmalarda anayasa taslağının bu maddelerinin hiç bahsinin geçmemesi hazırlanmak istenen anayasanın kimler için hazırlandığını bize göstermektedir.

Yeni anayasa bir ihtiyaç mıdır? Evet ihtiyaçtır. Ama kimin için ihtiyaçtır? Bunun halkın yararına olmadığı kesin. İçinden çıkamadıkları yönetememe krizinden kaynaklı bir biçim değişikliğine gitme ihtiyacını hisseden egemenlerin talebidir bu. Doğallığında yeni anayasanın emekçi halkın yararına olabilecek bir yönü bulunmamaktadır. Ancak burada önemli bir nokta bulunmaktadır. Egemenler halkın zihnini bulandırmak için buldukları her fırsatı olabildiğince iyi kullanmaya çalışmaktadır. Bundan kaynaklı yeni anayasa taslağı ile halkın gündemi olabildiğince karıştırılmış, günlük konuşulan konularda anayasa taslağı üzerine yorumlar yapılmaya başlanmıştır.

Bizim burada yapmamız gereken semt çalışmalarında yeni anayasanın teşhirini yaparak ‘82 anayasasından herhangi bir farkı olmadığını kitlelere anlatmaktır. **Faşizm ile yönetilen ülkelerde çıkarılan yasaların hiçbirinin halkın yararına olmadığını anlatmalı, kitleleri bu yönde bilinçlendirmeliyiz.** Bunun için elimizde oldukça bol materyal bulunmaktadır. Hiçbir aracı reddetmeden faaliyeti disiplinli bir şekilde örmeliyiz. Bunun için daha önce çıkartılan yasalar ve yeni taslak ciddi bir şekilde incelenmelidir. Aynı zamanda yeni anayasa ile emekçi halk üzerinde saldırıların artırılması planlanmakta ve çıkartılması düşünülen yeni yasalarla uygulanacak saldırılara kılıf hazırlanmaktadır.

Modası geçen elbiseyi çıkarıp yerine moda uygun bir elbise giymek demek olan yeni anayasa hazırlığı bize faşizmin saldırılarının dozajının artacağını göstermektedir. **Yapmamız gereken, hikayemizdeki korkusuz çocuk gibi çıkıp, bu gerçekleri halka açıkça söylemektir. O zaman kralın gerçekten çıplak olduğu anlaşılacak ve terzilerin sonunu bekleyen sonu halk kendi elleriyle verecektir.** Bunun için halkın gücüne güvenmeli ve ısrarla kitlelere gitmeliyiz.✎

ANAYASAL SAYIKLAMALAR YA DA KEMALİZMİN REVİZYONU

Cumhurbaşkanlığı seçiminin ardından gündeme gelen ve AKP tarafından kurulan bir akademisyenler kurulu tarafından yeni anayasanın taslağı hazırlanmaktadır. **Aslında yeni bir anayasanın yeni bir dönem olmadığı açık olmakla beraber; yeni anayasaya neden olan nesnel gerçekleri, önümüzdeki sürecin rengini algılayabilmek açısından incelemek önemlidir.**

Toplumsal mutabakat olabilir mi?

Anayasa bir üst-yönetim yasal metni olarak toplumsal yapıda bir değişiklik getiremez. Yönetim erkinin en azından şekli bakımından, yönetim anlayışındaki değişiklikler yeni bir anayasayı zorunlu kılar. **Egemenlerin bahsettiği toplumsal mutabakat ise hiç olmadığı gibi, olmayacak da.** Çünkü faşizm içine girdiği krizlerden çıkabilmek için kitleleri dolaysız bir aktör olarak konumlandırmaya zıt bir yönetim biçimidir. Bugün de yaşanan krizde, egemen sınıf temsilcileri arasındaki çatışmada, iki taraf da çatışma alanını kitlelere dolaysız olarak açmamaktadır. Çatışma yasal zeminde (parlamento seçimlerinde, cumhurbaşkanlığı seçimlerinde vs.) sürdürülmektedir. Örneğin Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanlığına katı bir şekilde karşı çıkan CHP bile, sorunun bir meşruiyet sorunu olmadığını defalarca önemle vurgulamıştır. Resmi ideolojinin sorgulanışının, dolaysız olarak rejimi sorgulamaya dönüşmesi egemenler cephesinden hiçbir kesimin işine gelmemektedir çünkü.

Bugün Türkiye'de egemen sınıflar arasında çizgi bakımından bir farklılaşma söz konusudur. Birinci çizgi TC faşizminin resmi ideolojisi olan Kemalizm'in bağnaz savunucuları olarak Kemalizm'in aynen sürdürülmesinden yana iken, ikinci çizgi rejimin hukuksal-yönetimsel şeklinde bir ayarın gerekliliğiyle hareket etmektedir. Kimdir bu çizgilerin sahipleri? Birinci çizginin sahipleri ve savunucuları, askeri-bürokratik burjuvazi olarak TSK, yüksek yargı ve onların partiler düzlemindeki temsilcisi CHP'dir. Bu kesime gerici birkaç parti ve özellikle son dönemde darbe bağırtıları artan çeşitli örgütlenmeleri (ADD, İP, Kuvvacılar vd.) de dahil edebiliriz. İkinci ve şu anda uygulanan çizginin savunucuları ise emperyalizmin daha fazla desteğini alan sermaye kesimini temsilen TÜSİAD ve yine partiler düzleminde temsilciliğe, icraatlarıyla hak kazanmış AKP'dir. Hatta birinci gruba dahil edilebilecek MHP bile ikinci çizgiye eklenme çabası

vermektedir. Nitekim son söylemlerindeki demokrasi vurguları, ılımlı-efendi adam pozlarını bunu doğrular gibidir.

Gelinen aşamada tıkanan rejimin, bir anayasal düzenleme ile krizden çıkmayacağı açık olmakla beraber ve her ne kadar faşizm kendi kanunlarını bile açık açık çiğnemekten çekilmeyecekse de, ortaya koyduğu kanunlar kendi gerçekliğini ele vermesi konusunda birer ipucudur. Bu bağlamda yeni anayasa taslağının henüz basına yansıyan kısımlara baktığımızda rejimin arayışını, egemen yapıda düşük düzeyde yaşanan çatışmaları görebiliriz. Ayrıca anayasa taslağına temel teşkil eden "sivillik, ideolojiler üstüculük" kavramlarının da yalın bir aldatmaca olduğuna da tanıklık edebiliriz.

Kürt sorununa yaklaşım olumlu olabilir mi?

a- Özellikle anti-Kürtçülük temelinde geliştirilen ve TC'nin resmi ideolojisi olarak Kemalizm'in çimentosu olan ırkçılık artık evrensel ölçekte katlanılacak gibi değildir. Katlanılmayan nokta, söylem düzeyindedir. Hazırlanan taslakta "Atatürk milliyetçiliği" tabirinin kaldırılması düşünülüyor. Ama neye fayda ki, yaşamın her alanında dayatılan ırkçılığın, anayasada yer alması ya da almaması hiçbir şey ifade etmiyor. Daha dün, inkar edilmedi mi, Kürtler, Ermeniler, Aleviler bir devlet kurumunun en yetkili ağzı tarafından. Ve henüz tazyiken Hrant'ın kanı, kim aldanacak böyle sahtekârlıklara. Ayrıca bu değişiklik tasarısı *ideolojiler üstü bir anayasa* vurgusu yapmaya yönelik. Resmi ideolojinin belkemiğinin Kemalist milliyetçilik olarak anılması bile yaşamın gerçekleriyle bu iddiaya tokat gibi çarpıyor.

b- Gelinen aşamada farklılaşan ulusal sorun ve Kürt Ulusal Hareketi, TC faşizmini somut tercihlerle karşı karşıya bırakmıştır. Irak Kürdistanı'nda eşikte olan Kürt Devleti realitesi ise farklı açılımların gerekliliğini doğrulamakta etkilidir.

Yeni anayasa taslağında, 1982 Anayasası'nda yer alan "TC'ye vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk'tür." ibaresi yerine "...vatandaşlık bağıyla bağlı olan herkese Türk denir." gibi bir çocuk kandiran ifadeye yer veriliyor. Eğitim-öğretim dilinin sadece Türkçe olacağı yerine seçmeli dil derslerinin de alınabileceği öngörülüyor.

İlk başta resmi ideolojiye aykırı gibi gözüktükse de, **Kürtlere tanınacak haklar bireysellik duvarına çarpmaktadır. Oysa Kürtler bir ulustur.** Bu gerçeğin anayasa

metninde yer alması bile ulusal gelişim hakkını kullanılmasına elverişli bir durum sağlamaktayken, açıktan **Kürt ulusunun inkarı** sürdürülmektedir. Zaten Kürt ulusunun varlığı bir şekilde ulus olarak kabul edildiğinde uluslararası hukuktan doğan hakları gereği Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kullanması gündeme gelecek ve bu yönlü talepler daha net bir şekilde ifade edilebilecektir. Bu da Kıbrıs ve Ege gibi konularda zaten yıllardır zor durumda olan TC için yeni bir uluslararası sorun anlamına gelecektir.

Rejimin krizine çare olabilir mi?

c- Dönem dönem özellikle özelleştirmeler konusunda ufak-tefek arıza çıkaran yüksek

yargıya, cumhurbaşkanlığına da el atılması düşünülüyor. Yüksek yargı üyelerinin seçiminde parlamento ve başbakanın yetkileri genişletirken cumhurbaşkanının yetkileri daraltılıyor.

d- Yeni süper anayasa, üniversiteli gençliğin tepesine faşizmin yumruğu olarak yüklenen YÖK'e de el atıyor. YÖK'e bir koordinasyon kurulundan ibaret bir misyon biçiliyor. Bu konuda elle tutulur bir açıklama yok, ancak YÖK'ün yönetim organlarında sürekli bağnaz Kemalistlerin olması, YÖK'ün de "kazanılması gereken" bir mevzi olmasına neden olmaktadır. Mesele bununla bitmemektedir, hatta bu meselenin en hafif yönüdür. Esas ve önemli olan bu perde altından, YÖK'ün özeldede üniversite gençliği, genelde halk nezdindeki müthiş teşhir olmuşluğuna ince bir ayarın gerekliliğidir. Anayasa olsa olsa YÖK'ün sadece ismini değiştirecektir. **YÖK'ün veya benzeri kurumun emperyalizmin tali-**

matlarını harfiyen uygulayacağı hatta bugünkü yapıya nazaran daha etkili şekilde hayat vereceği açıktır.

e- Askeri vesayetin yasal-merkezi gücü olan Genel Kurmay Başkanlığı'nın da, *sivil* olma adına, yeni anayasada Milli Savunma Bakanlığı'na bağlanacağı iddia ediliyor. İddianın ne kadar gerçekçi olduğu bir yana; faşizmin bu işi de delik-deşik demokrasi perdesine bir yama yapmaktan başka bir anlam ifade etmiyor.

f- Kimse nihayet demesin, çünkü ahlarcıların zamanışımına uğramasının üzerinden dört yıl geçti. Bahsettiğimiz halen yürürlükte olan 12 Eylül anayasasının, darbecilere sonsuz bir dokunulmazlık zırhı giydiren geçici 15. maddedir. Sahte bir demokrasicilik adına bile olsun 12 Eylül darbecilerinin yargılanması beklenebilirdi. Yargılama olsa sonuçlarını çok iyi biliyor olacaktık. Darbecilerin hapishane yüzü görmesinden hiç bahsetmeyelim, mahkemeye bile çıkarılmadan aklanacaklardı. Ancak TC faşizmi eşine az rastlanacak, bir azgın faşizm örneği sergileyerek bu sahte oyunu bile sergilemekten kaçındı. Faşizm, öncellerinin/kendilerinin katliamcılığından, kendilerinden hesap sorulacağından o kadar emindi ki, darbecileri yüksek bir güvenlik çemberiyle korumadan bir an olsun bile geri durmadı.

İdeolojiler üstü anayasa olur mu?

İdeolojiler üstü, renksiz bir anayasa meselesine dönelim: Bu kavram (ideolojiler üstüculük) öncelikle eşyanın tabiatına aykırı bir savsaklamadır. Buna rağmen bu kavramın kitlelere yönelik bir ideolojik çarpıtma aracı olarak öne sürüldüğünü de görmek gerekir. Rus Sosyal Emperyalizminin çöküşünden sonra emperyalizm tarafından ortaya atılan "ideolojiler öldü", "artık sınıflar yok" saldırısının tipik bir ürünüdür.

Sivillik ise ancak ve ancak demokratik sistemlerde mümkün olabilen bir olgudur. **Anayasalar kendilerini oluşturan makamların sivil olması ile sivillik kazanamazlar.** Aksi bir düşünüş sınıflar gerçeğini yadsımaya denk düşer. 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası nasıl emperyalizm ve onun yerli uşakları komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının çıkarları doğrultusunda TSK eliyle gerçekleştirilmişse, bugün farklı bir anayasa ihtiyacı yine bu sınıflar için bir zorunluluktur. Üstelik 12 Eylül AFC'sinin ürünü 1982 anayasasının toplumun hemen hemen hiçbir kesimince kabul görmüyor olması bu sonucu dayatmıştır.✂

Denge Ciwanê

Kürt gençliği gerçek sorunları temelinde örgütlenecektir!

Eylül ayı başlarında Gündem gazetesinde Kürt gençliğini yakından ilgilendiren, Murat Karayılan'ın "Özeleştiriyeye doğru yaklaşım, süreç karşısında yeni bir çıkışın temelidir" adlı Ulusal Hareket'in kendini değerlendirme yazısını okuduğumuzda çeşitli çelişkilerle karşılaşmaktadır. Ve böylesi bir değerlendirme de Ulusal Hareket'in sorunlarına ve ondan büyük bir beklenti içinde olan Kürt gençliği açısından bu beklentinin karşılanmasının uzağında olduğunu göstermektedir.

Kürt Ulusal Hareketi'nin bu değerlendirmesinin esas nedeni Kürt halkının gerçek sorunlarından kopukluğudur. Özeleştiriyeye Ulusal Hareket'in Kürt halkından kopmasının başlangıcını son sürece değil, daha eskiye dayandırmaktadır. "Elbette ki bütün bunlar son bir-iki yılda gelişen anlayışlar değildir. Geçmişe dayanan, özellikle kitlesel kabarmanın yaşadığı 90'lı yıllardan sonra gelişen, uluslararası komplonun saldırılarından da bir biçimde etkilenerek, içine büzülen, önce kendi içinde ruhsal düzeyde bir daralmayı yaşayan ve giderek bu daralmayı bir ilişki ve yaşam tarzına dönüştüren bir kadro gerçeği vardır. Yoksul halk kitlelerine dayanan değil, oluşan bürokratik sistem içerisinde gününü geçiren, daha fazla orta sınıf anlayışına benzer bir yaşam tarzına kayan, elit bir ilişki ve siyaset tarzına doğru giden bir tutum söz konusu olmuştur. Kitleden kopuş bu biçimde yaşanmıştır. Aşırı bürokratik durum gelişmiş, birçok kişi 'şu dernek benim, bu dernek benim, şu kurum benim, bu kurum benim, şu alan benim bu alan benimdir' diyerek, dairelerde bürokratik bir sistem içerisinde masa başında devrimcilik yapmaya yönelmiştir. Giderek, halka gitmek, köy köy, mahalle mahalle dolaşma değil, halkın kendi yanına gelmesini bekleyen bir anlayış gelişmiştir" denilmektedir.

Dikkat edilirse yaşanan sorunlar '90'lı yıllara dayandırılmaktadır. '90'lı yıllarda olan nedir? '90'lı yıllar Ulusal Hareket nezdinde Kürt halkının kitlesel kalkışmasının, Kürt ulusal gerilla ordusuna kitlesel katılımların yaşandığı bir süreçtir. O dönem dünya genelinde sosyalizmin itibar kaybetmesi ve bununla birlikte Kürt Ulusal Hareket'in yanlış askeri taktikleri yenilgiye neden olmuştur. Ancak bunların hiçbirini kendi başına var olan durumu açık-

lamaya yetmez. Ulusal Hareket'in kuruluşundan beri yanlış bir çizgi izleyen Kürt orta burjuvazisi özellikle harekete '93'ten sonra damgasını vurmaya başlamış, ilk etapta bayraklardan orak-çekiç amblemi silinmiş, tüzükten Marksizm-Leninizm vurgusu kaldırılmaya başlanmıştır. Kürt halkından da kopukluk böyle başlamıştır. Ulusal Hareket bu konuya dil ucuyla değinip geçmektedir.

Değerlendirmenin içeriği kadroların halktan kopması, "orta sınıf anlayışına benzer bir yaşam tarzı"na sahip olmalarıdır. Ancak Ulusal Hareket'in önderliği bunun nesnel nedenlerini sorgulamamaktadır. Bunun nesnel nedeni Ulusal Hareket'te çubuğun Kürt bur-

Kürt halkından kopukluktan dem vuruluyor, ancak Kürt halkının bütününden mi kopulmuştur? Tabii ki hayır. Ulusal Hareket'in koptuğu Kürt işçisi ve yoksul köylülüğüdür. Bunların talep ve istemlerinden kopulmuştur. Değerlendirmede bu sınıfların talep ve istemlerine yönelik bir yaklaşım yoktur.

juvazisi lehine daha fazla bükülmesidir. Kadroların niteliğini belirleyen siyasi çizginin ne olduğu ve bu çizgi etrafında eğitilmeleridir. Hem çubuk Kürt orta burjuvazisi lehine dönecek hem de kadrolardan halkla ilişkilerinin eskisi gibi devam etmesi beklenilecek. Bu beklenti bilimsel değildir ve gerçekleşmesi imkânsızdır.

Kürt halkından kopukluktan dem vuruluyor, ancak Kürt halkının bütününden mi kopulmuştur? Tabii ki hayır. **Ulusal Hareket'in koptuğu Kürt işçisi ve yoksul köylülüğüdür. Bunların talep ve istemlerinden kopulmuştur.** Değerlendirmede bu sınıfların talep ve istemlerine yönelik bir yaklaşım yoktur. Aksine "halkımızın ciddi sosyal, siyasal ve ekonomik sorunları vardır. Biz bu sorunların hepsini çözemeyiz. Ama paylaşırız. Çeşitli sosyal projeler geliştirebiliriz. Halkımız arasında dayanışma çalışmalarını yürütebiliriz" denilerek bu sınıfların sorunlarına ve taleplerine cevap verilmemektedir. Kürt işçisinin ve yoksul köylüsünün sorunla-

rı, istem ve talepleri sosyal projelerin geliştirilmesi midir yoksa Kürt işçilerin ve köylülerin birlikteliği midir? Değerlendirmede Kürt işçisinin Kürt burjuvazisi karşısındaki çelişkilerine değinilmemektedir. Yarın bir gün Kürt işçileri ile Kürt burjuvazisinin çelişkileri keskinleştiğinde Ulusal Hareket kimin safında yer alacaktır? Örneğin **Akıllı işçileri** veya **Bismil Sinan köylüleri** konusunda ne düşünmektedir? Pratikte de görmekteyiz ki Ulusal Hareketin temsilcileri grevci işçileri ve mücadeleci köylüleri yalnız bırakmıştır. Bu sorunlara net yaklaşım getirmemektedirler. Ancak işin özü de budur.

Bugün için sorunun teorik temeli demokratik konfederalizme dayanırken, değerlendirme bu teoriyi savunmaktadır. **Değerlendirmede tasfiyecilik olgusundan bahsediliyor, ancak tasfiyeciliğin dayandığı teorik temel demokratik konfederalizmin kendisidir.** Toplum sınıflara ayrıldığından beri devlet var olagelmıştır. Devlet olgusunun ortadan kaldırılması sınıfların ortadan kaldırılmasından bağımsız değildir. Bu da sınıfsız topluma götürecektir sınıfların ara dönem devletini mecbur kılmaktadır. Bilimsel sosyalizmin teorisi buna yanıt vermektedir. Ancak sınıflı toplumun olduğu bir dönemde bunu bir çırpıda yok saymaya çalışmak hayalî bir düşüncedir ve gerçekleşmesi imkânsızdır. Bu teorinin başarı şansı olmadığı için bu teoride direkt Kürt halkının Ulusal Hareket'ten daha fazla kopmasına neden olacaktır. Hele ki "ayrıca mevcut devletin ne kadar hukuksuz, acımasız olduğu ve halkımızı her türlü yöntemle bastırarak teslim almak istediği, kölecilikten başka bir yaşam tarzı tanımadığı da bilenen bir gerçektir" belirlenmesinin yapıldığı bu dönemde bunda ısrar etmek kadroların ve halkın moralini daha da bozacaktır.

Değerlendirmede sorunun Kürt halkına gitmekle çözüleceğinden bahsediliyor. Ancak sorun sadece halka gitmek değil. Sorun halka nasıl gidildiği, ne anlatıldığıdır. Kürt Ulusal Hareketi ne yazık ki önümüzdeki dönemde de sorunu tersten koymaktadır. "Dönemsel olarak temel hedef Kürt Halk Önderliğinin özgürlüğüdür, çokça söylendiği gibi Önderliğin özgürlüğü, Kürt sorununun çözümü ve toplumun özgürlüğü anlamına gelecektir. Bununla birlikte acil olarak Önderliğin sağlık sorununu ciddiye kazanmış bulunmaktadır. *Toplumun bu eksende harekete geçirilmesi* ve Önderliği sahiplenmek temel bir görev duru-

mundadır. İsrarlı ve kararlı bir biçimde *barış ve demokratik çözüm çizgisinde dururken* savaş rantçılarına karşı mücadele yürütmek, gelişen saldırılar karşısında halkımızın haklı savunma mücadelesini güçlendirmek gerekmektedir." Evet, Öcalan'ın tecrit koşulları tamamen insafsızlıktır. Tüm devrimci demokrat tutsaklar gibi özgür olmayı hak edenlerin içerisinde yer almaktadır. Özgürlük talebinin ilericiliğini tamamen kabul ediyoruz. Ancak önümüzdeki dönemde Kürt işçisinin ve köylüsünün sorunlarını esas almayıp toplumu bu eksende harekete geçirmek ve bunu dönemsel yani kısa ve orta vadede hedef olarak koymak Kürt halkından kopmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Bu sorunun çözümü var olan bozuk düzenin değiştirilmesi veya ciddi anlamda krize sürüklenmesidir. Bu yapılmadan devrimci-demokrat tutsakların serbest kalması sağlanamayacaktır. **Bunu yapmanın da yolu ezilen sınıfların birliğini savunmaktır.** Başarı gelirse ancak bu şekilde gelebilir.

Koşulların bu olduğu durumda bizlere ne düşmektedir? T. Kürdistan'ında çalışmalarımız daha çok üniversiteli gençlik içerisinde bulunmaktadır, bununla birlikte çok daha sınırlı ilişkilerimiz diğer sınıf ve katmanların içerisinde. **Özellikle üniversiteli gençliğin haklarının gasp edilmesine yönelik çalışmalarımızı yoğunlaştırmalıyız. Bu dönemki esas çalışma alanımız üniversiteli gençlik ve politikamız da eğitimdeki hak gasplarıdır.** Bugün açısından Kürt gençliğinin de en önemli sorunu budur. Geçmiş dönem çalışmalarımızda bu yönlü ajitasyon ve propagandaların etkisini gördük/biliyoruz. Öyleyse ulusal çelişkileri göz ardı etmeden bu yönlü çalışmalara ağırlık verilmelidir. Bununla birlikte Ulusal Hareket'e yönelik eleştiri ve yaklaşımlarımızı Kürt halk gençliği içerisinde tartışmalıyız. Elbette üslup ve içeriğe dikkat ederek. Bununla birlikte Ulusal Hareket'in geliştirdiği demokratik eylemlerin hepsine katılmalı, hem de eylemin yasallığı tartışılmadan. Bu konuda Kürt halkı faşizmle karşı karşıya geldiğinde yalnız bırakılmamalıdır. Bu konuda geçmiş dönem yaşadığımız hantallık hızla atılmalıdır. Aksi takdirde ağzı laf yapan ama eli iş yapmayan bir pozisyonda kalırız. Ağzı laf yapan ama eli ağzına göre daha fazla iş yapan bir örgüt pozisyonuna gelmemiz gerekmektedir. Bunun için çabamızı arttıralım.☺

Üniversiteler tamamen özerk olabilir mi

Dergimizin 124. sayısında Forum köşesinde çıkan özerklikle ilgili yazıya bazı yanlış anlamalara meyil vermemek açısından katkıda bulunmak istiyoruz. Yazıda özerklik tanımı şöyle ifade edilmiş: "Özerklikten kasıt; eğitim, öğretim ve araştırmada siyasal etki ve ekonomik güçlerden arınmışlık olarak tanımlanabilir." Üniversiteler için özerkliğin bu şekilde tanımlanmasını iki açıdan doğru bulmuyoruz. Yazıda böylesi bir talep savunulmasa da tanımın bu şekilde yapılması bazı yanlış anlamalara neden olabilir. Birincisi ve önemlisi, böyle bir özerklik tanımı sadece üniversiteler açısından değil, hiçbir kurum için maddi dünyada mümkün değildir. Doğallığında maddi dünyada mümkün olmayan böylesi bir özerklik YDG'lilerin de talebi olamaz. Birincisine bağlı olarak ikincisi; bizler "siyasal etkiden arınmışlık" talebi şöyle dursun üniversitelerin her alanında siyasetin etkin olmasını istemeliyiz, elbette halk yanlısı siyasetin!

Öznel kaygı ve beklentiler bir yana üniversitelerin yönetim şekli derslerin müfredatına, bilimsel araştırmalar ve araştırma konularına kadar her şey nesnel olarak bir siyasete hizmet edecektir. Siyasetten arınma bir yana bizler burjuva siyasetine karşı çıkarken proleter bir siyasetin hakim olmasına çalışırız.

Fakat tam da bu noktada karşımıza bir sorun çıkmaktadır; bir üst yapı kurumu olarak üniversitelerde, alt yapıda (ekonomik sistemde) bir değişiklik olmaksızın halk yanlısı bir siyaseti izlenmesi mümkün müdür? Bu anlamıyla, bir reform talebi olarak özerkliğin dillendirmek gerçekçi midir? Açık ki, alt yapıda niteliksel bir değişiklik olmaksızın (halk yanlısı kimi çalışmaların yapılabileceğini reddetmeden) üniversitelerde bütünlüklü olarak halk yanlısı bir siyaset izlenemez, buna rağmen özerklik talebi savunulması gereken bir taleptir. Çünkü hem bahsettiğimiz halk yanlısı kimi bilimsel çalışmaların yapılabilmesinin hem de özerklik talebi gibi çeşitli akademik, demokratik, ekonomik taleplerin uğrunda verilen mücadele içerisinde öğrenci gençliğin demokrasi bilincini kazanabilmesinin koşulu bu talebin savunulmasıdır.

O halde **üniversiteler açısından savunmamız gereken özerklik anlayışı; bilimsel, akademik, idari ve mali açılardan söz, yetki ve karar hakkının öğrenciler ve öğretim görevlileri ile**

üniversite çalışanlarına, kısacası üniversite bileşenlerine verilmesi ve üniversitelerin bulunduğu bölgedeki demokratik kitle örgütlerine söz hakkı tanınmasıdır. (Örneğin, eğitim fakültesinin yönetiminde öğretmen sendikasının olması gibi) Diğer bir deyişle, siyasetten arınmışlıktan değil, devlet etkisinin ve yönetiminin en alt düzeye indirilerek üniversite bileşenlerine ve demokratik kitle örgütlerine bırakılmaktan söz edilmektedir.

Mali özerklik üzerinden yapılan manipülasyon

Yazıda mali özerklik üzerine fazla değinilmemesi de bir eksiklik. Eğer özerkliğin tartışılırsa, mali özerklik konusu ön plana çıkacaktır. Çünkü özerklik konusunda en fazla manipülasyona açık olan parçası mali özerkliktir. Bugün "özerkliğin savunma" adı altında üniversite kapılarının halk gençliğine kapatılmasının, buna karşın tamamen sermayenin hizmetine sokulmasının hesapları yapılmaktadır. Bir örnek vermek gerekirse, "Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı"nın (OECD) üye ülkelerde üniversitelerin ne ölçüde özerk olduğunu saptamak üzere belirlediği 8 kriterden 6'sının doğrudan mali özerliğe bir başka deyişle üniversitelerin piyasaya iş yapabilme kapasitesine ilişkin olması meselenin önemini bizlere göstermektedir. Nedir bu kriterler? Sabancı Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Ferzioğlu aktarıyor:

- Binaların, araç gereçlerin mülkiyetine sahip olma,
- Kredi alabilme yetkisine sahip olma,
- Bütçesini oluşturma ve önceliklerine göre sarf edebilme,
- Akademik yapısını ve ders programlarını belirleyebilme,
- Akademik personeli işe alma ve işine son verme,
- Maaşları belirleme,
- Üniversiteye alınacak yeni öğrenci sayısını saptama,
- Öğrenim harcını belirleme." (1)

Bu bakımdan mali özerkliğin doğru biçimde kavranması oldukça önemlidir. **Üniversitelerin içine düşürüldüğü mali açmazlar, dahası üniversite eğitiminin toplumsal değil, bireysel yarar sağladığı safsataları gerekçe gösterilerek mali özerklik adı altında üniversitelerin kendi mali kaynaklarını kendisinin yaratması gerektiğinden dem vurulmakta ve bunun yolu**

olarak üniversite eğitiminin paralı olması ve öğrencilerle akademisyenlerin sermayeye iş yapması gerektiği savunulmaktadır. Çok açık ki bu, mali özerklik kavramını manipüle etmektir.

Kuşkusuz, bizler de üniversite yönetiminin hangi alanlarda harcama yapacağına kendisinin karar vermesini savunuyoruz ancak bunun için temel koşul üniversite yönetiminin üniversite bileşenlerinin demokratik yönetiminin altında gerçekleşiyor olmasıdır. **Diğer bir deyişle, mali özerklik ancak ve ancak idari, bilimsel, akademik özerklik ve parasız eğitim talepleriyle birlikte anlamlıdır, tek başına değil.** Kısacası bizim savunduğumuz mali özerklik; kamu kaynaklarıyla devlet tarafından finanse edilen, ye-

terli üniversite bütçesinin yine kamu yararına nasıl harcanacağına üniversite bileşenlerinden oluşan üniversite yönetiminin karar verme yetkisine sahip olmasıdır.

Bilimsel, idari, akademik, mali özerliğe sahip bir üniversite için harekete geçelim!

Buna paralel olarak özerklik talebinin bugünkü önemine de değinmek gerekir. Bilindiği gibi, üniversiteli halk gençliğine, genel olarak üniversite bileşenlerine ve üniversite kapılarında bekletilen halk gençliğine dönük saldırının esas emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda "yeniden yapılandırma" olarak adlandırdığımız süreçtir. Diğer bir deyişle, üniversiteleri

- Şirketlerin Ar-Ge (Araştırma-Geliştirme) faaliyetlerini yürüten kurumlara

dönüştürmek,

b. Eğitimi tamamen paralı hale getirmek,

c. Nitelikli ve ucuz işgücü yetiştiren, barındıran kurumlara dönüştürmek hedefleri altında gerçekleştirilen saldırılardır.

Bugün devlet, üniversitelerde yaptığı/yapacağı her değişikliği bunun için yapmaktadır. **Bu temelde idari, bilimsel, akademik ve mali özerklik talebimiz, bir reform talebi olarak bu saldırılara vereceğimiz yanıtıdır.** Kuşkusuz bu reform talebinin iki yönü olduğu görülmelidir; birincisi üniversite olanaklarının (bilgi birikimi, bina, araç gereç vb) şirketlere peşkeş çekilmesini engellemek, üniversite okuma hakkının gasp edilmesine karşı çıkmak ve üniversite öğrencilerinin ucuz işgücü olmasını engellemek açı-

Üniversitelerin içine düşürüldüğü mali açmazlar, dahası üniversite eğitiminin toplumsal değil, bireysel yarar sağladığı safsataları gerekçe gösterilerek mali özerklik adı altında üniversitelerin kendi mali kaynaklarını kendisinin yaratması gerektiğinden dem vurulmakta ve bunun yolu olarak üniversite eğitiminin paralı olması ve öğrencilerle akademisyenlerin sermayeye iş yapması gerektiği savunulmaktadır.

sından, ikincisi ise üniversiteli ve üniversite öğrencisi adayı halk gençliğinin düzen içi özerklik talebini bizzat mücadele içerisinde devrimci bir mücadele ve talebe dönüştürmek (demokratik halk üniversiteleri mücadelesi) açısından özerklik talebi dile getirilmelidir. Fakat bu süreç sadece bu talebin kitlelere anlatılmasından ibaret kavranmamalı, özörgütülükleri (öğrenci dernekleri vb) yaratmaya, varsa geliştirmeye dönük adımlar hızlıca atılmalıdır. Benzer saldırılarla karşı karşıya kalan Yunanistan, Fransa vb. ülkelerdeki öğrenci gençliğin mücadelesini incelediğimizde haklar açısından daha ileride olmaları bir tarafa öğrenci örgütülüklerinin kiteselliğini ve etkinliğini görüyoruz, bu önemli bir derstir.®

(1) Eğitim, Üniversite, YÖK ve Aydınlar-Temel Demirer, Sibel Özbudun-syf 233

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'nden bir Tutsak Partizan

TMMOB yönetimi de yetkin mühendislik oyununa gelmekte!

Ülkemizdeki toplumsal hareket içinde önemli bir yeri olan TMMOB'un özellikle son yıllarda üyelerinin ve genel olarak halkın sorunlarından uzaklaştığı, AB'ye uyum projelerinin içinde etkin şekilde yer aldığı, piyasayla ilişkilerini geliştirdiği görülmektedir. Halkın ve üyelerinin sorunlarından uzaklaşma ile düzene daha fazla entegre olma sürecinin birbiriyle ilişkili olduğundan hareket eden TMMOB üyesi devrimci-demokrat mimar, mühendis ve şehir plancıları TMMOB'un geleneğine sahip çıkarak yönetim anlayışını değiştirmek amacıyla çeşitli platformlarda bir araya gelmektedir. Bunun bir örneğini de **Artı İvme Dergisi**'nden, **Emek Hareketi**'nden ve **Sosyalist Demokrasi Hareketi**'nden TMMOB üyelerinin öncülük ettiği **Birlik Hareketi**'nin çalışmalarını oluşturmaktadır.

Birlik Hareketi kendisini tanıtmak ve TMMOB üzerine düşünce alışverişinde bulunmak amacıyla **29 Eylül** tarihinde İstanbul Kadıköy'de **Barış Manço Kültür Merkezi**'nde "**Temel Toplumsal Sorunlar ve Nasıl Bir TMMOB?**" başlıklı bir forum örgütledi.

Forumda ilk olarak kuruluşundan günümüze TMMOB'un tarihini anlatan bir sunum

yapıldı. Özellikle 1970'lerde toplumsal muhalefet içinde, halkın sorunlarını ön plana alan bir misyonla hareket eden TMMOB'un 80 cuntasının ardından uzun süre varlık yokluk sorunu yaşadığı, bu dönemde gerekli demokratik mekanizmaların işletilemediği belirtildi. 90'lı yıllardan itibaren ise 80 öncesinde devrimci mücadelede bulunan ancak 80 sonrasında kendi işlerini kurup giderek zenginleşen yöneticilerin TMMOB'un çizgisini de değiştirdiği ve giderek düzene entegre olan, üyelerinden kopan ve bürokratlaşan bir çizginin hâkim olduğunu ve bunun sonucunda bugünkü gerçekliğin ortaya çıktığı belirtildi. Ardından Birlik Hareketi'nin anlayışı ve ilkelerini sıralayan bir açıklama yapıldı. Bu açıklamada Birlik Hareketi tüm ilerici, demokrat, devrimci, sosyalist mimar, mühendis ve şehir plancılarına çağrı yaparak onları anti-emperyalist temelde, tabanın demokratik inisiyatifini geliştirecek ve sınıfsal sorunları ön plana çıkaran bir anlayışın TMMOB yönetimini devralması için harekete geçme çağrısında bulundu. Hareket özellikle AB'ye uyum adı altında dayatılan yetkin mühendisliğe karşı olduğunu da özellikle vurguladı.

TMMOB yönetiminin üye tabanından kopmasına paralel içindeki farklı görüşlerin kendisini ifade etmesine izin verilmediği de

forumda belirtildi. Özellikle en son gerçekleşen "**TMMOB Mühendislik, İstihdam ve Ücretlendirme Sempozyumu**"nda bunun bariz şekilde ortaya çıktığı, yönetim haricinde hiçbir üyenin, grubun ve örgütün bildiri sunmasına, söz almasına izin verilmediği örnek gösterildi. TMMOB yönetimindeki profesyonel yöneticilerin önemli kısmının şirket sahibi olduğunun dillendirildiği forumda bunun da etkisiyle TMMOB'un ücretli ve işsiz üyelerinin çıkarlarını ve taleplerini savunmadığı, tersine yetkin mühendislik örneğinde olduğu gibi piyasanın lehine düzenlemelere katkı sunduğu vurgulandı. TMMOB'un gelir elde etmek için projeler kabul ettiği, artık TMMOB'un da işveren haline geldiği, sadece Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nin 40'dan fazla mühendisi istihdam ettiği belirtildi.

Forumda bu sürecin iç tartışmalara da yansıdığı vurgulandı. 90'lı yılların başlarında "**TMMOB siyaset yapmalı mı yapmamalı mı?**" sorusunun ortaya atılarak devrimci-demokratik siyasetin dışlanması ve düzenle daha fazla bütünleşmenin adımlarının atıldığını, daha sonrasında "**TMMOB demokratik kitle örgütü mü mesleki örgüt mü?**" sorusunun öne çıkartılarak toplumsal muhalefet içindeki yerinin budanmaya çalışıldığını, son dönemde

de AB'ye uyum sürecinin engellenemez ve kaçınılmaz olduğu iddiasıyla sürece dahil olarak daha avantajlı olduğu teziyle yola çıkılarak AB emperyalizminin dayatmalarının sahıplendiği yorumu yapıldı.

Forumda ayrıca öğrenciler de söz alarak TMMOB Öğrenci Üye Komisyonlarında yaşanan sorunlara değindiler. Öğrenci üye komisyonlarının önemli bir kısmının yetkin mühendisliğe karşı olduğu, TMMOB yönetimini desteklemediği, bu komisyonların demokratik şekilde işletilmediği, muhalif görüşlerin bastırıldığı, yetkin mühendisliğe karşı çıkan bazı komisyonların (İstanbul MMO Öğrenci komisyonu gibi) dağıtıldığı, **10 Mart**'ta gerçekleşen Makine Mühendisleri Öğrenci Kurultayı'nda ve öncesinde yerellerdeki kurultaylarda ağırlık kazanan yetkin mühendislik karşıtlığının sonuç bildirgesine yansıtılmadığı anlatıldı. **Öğrencilerin büyük tepki gösterdiği yetkin mühendislik üzerinden ciddi bir hareketin oluşabileceği ancak TMMOB yönetiminin buna engel çıkarttığı, örgütsüz öğrenciler bir yana örgütlü gençlerin dahi TMMOB'a gitmek istemediği forumda vurgulandı.**

Forum birlik ve ortak hareket çağrısıyla sona erdi. **İstanbul YDG**

ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİNDE

İNCE MEMED TANITIM ÇALIŞMALARI

Üniversitemizde geçen yıl oluşturulan "**amatör sanat günleri**" bize bu yıl için bir fikir verdi. İnce Memed Kitap-Kafe'mizi öğrencilere daha çok sahiplendirebilmek için bu yıl "**kendi atölyeni kur**" şiarıyla bir çalışma başlattık. Bu çalışma özgülünde üniversitede bulunan, amatör şekilde sanatla uğraşan öğrenciler için İnce Memed'i karşılık almadan öğrencilere açmaya karar verdik. **Özellikle yer sıkıntısı çektiğini bildiğimiz, sanatla uğraşan öğrenciler için böyle bir imkan yaratmanın olumlu olacağını düşündük.**

İlk etapta el ilanları çıkarıp üniversite içinde dağıtmaya başladık. İki gün boyunca yoğun olarak dağıttığımız el ilanları öğrenciler arasında olumlu bir tepkiyle karşılandı. İlk gün Güzel Sanatlar Fakültesi'nde dağıtım gittik. Fakat o gün birçok öğrenciyi fakülte bulamadık. Fakülte bulunan

öğrencilere el ilanlarını dağıtıp aynı zamanda İnce Memed Kitap Kafe'yi de tanıtmaya çalıştık. Bu sırada tanıştığımız bir öğretim üyesi bize İnce Memed Kitap Kafe'nin nasıl bir yer olduğunu ve AKP ile bir bağının olup olmadığını sordu. Biz de bir bağı olmadığını ve buranın bir kültür yeri olduğunu anlattık. Bize olumlu yaklaşan öğretim üyesi elimizden biraz el ilanını alıp öğrencilerini bize yönlendireceğini söyledi. Bu olumlu durum bizi daha da şevklendirdi.

Ertesi gün yemekhane önünde devam eden dağıtımlarımız da öğrenciler tarafından ilgiyle karşılandı. Ayrıca üniversitede bulunan "**amatör sanat günleri**" bileşenleri ile konuşmamız doğrultusunda bu arkadaşların da desteğini ve olumlu yorumlarını almamız bizi mutlu etti. Bu çalışmalarımız önümüzdeki günlerde daha yoğun bir şekilde devam edecek.

ÇÜ YDG

ULAŞIM HAKKIMIZ ENGELLENEMEZ!

Bizler taleplerimizi yurttan –tekrar yurda olan kesime kadar ulaşımın ücretsiz olması yönünde belirledik. **Şimdi toplantı günü bu talep doğrultusunda neler yapılabileceğimizi tartışıp alınan kararları hayata geçireceğiz. Bizler Çukurova Üniversitesi öğrencileri olarak yaşanan bu hak gaspına karşı kararlı bir şekilde mücadelemizi sürdüreceğiz.**

2002'den bu yana Çukurova Üniversitesi'nde süren ulaşım sorunu şimdi yeni bir hak saldırısıyla daha gündeme gelmiş durumda. Üniversite içerisinde ücretsiz olan Balcalı otobüsleri artık Su Ürünleri Fakültesi'nden itibaren ücret almaya başlamıştır. Ayrıca yurttan üniversiteye olan kısımda 40 YKR olan ücret 50 YKR'ye yükseltilmiştir.

Bu durum karşısında tepkilerini dile getiren öğrenciler bir şeyler yapılmasını istemektedir. Bu istek doğrultusunda bir araya gelen öğrenciler **9 Ekim** Salı günü için geniş katılımlı bir toplantı kararı aldı. Bu kararı üniversite içerisinde

toplantı tarihine kadar sesli ajitasyonlarla, bire bir konuşmalarla duyurusu yapılması kararı çıktı. Bu bağlamda bir eylem takvimi toplantı günü geniş katılım la ele alınacak.

Bizler taleplerimizi yurttan –tekrar yurda olan kesime kadar ulaşımın ücretsiz olması yönünde belirledik. **Şimdi toplantı günü bu talep doğrultusunda neler yapılabileceğimizi tartışıp alınan kararları hayata geçireceğiz. Bizler Çukurova Üniversitesi öğrencileri olarak yaşanan bu hak gaspına karşı kararlı bir şekilde mücadelemizi sürdüreceğiz.**

ÇÜ YDG

“Ateş düştüğü yeri yakar” derler bizim coğrafyada büyüklerimiz. Daha hayatın ne demek olduğunu öğrenmeye çalışırken o çok soğuk ölümün ağına takılan gencecik çocukların haberleriyle kirleniyor dünya. **Hem de nasıl bir kirlenmeye bu, etrafında yoksulluğun ve ateşli silahların kara izini bırakıyor her seferinde.** Oyun maksadıyla tutulan bir bomba sonucu ya da hayatın zorunluluklarını gencecik bedeninde taşımaya başlayan ve çamaşır yıkarken küçücük elleriyle boğularak etrafını saran karanlığın izlerini bastıramayan, adına da utanmadan “kader” denilen ve bu sonucu hak edecek hiçbir şey yapmayan kardeşlerimin, kız kardeşlerimin acımasız öyküsüdür bu.

Bitlis’in Ahlat ilçesi öyle çok adını duyabileceğiniz bir şehir değildir bizim coğrafyada. Daha bağlı olduğu ilin adını duyar duymaz yüreklerini titretir insanların. **Çünkü “o” şehirler yoksulluk ve savaş demektir.** “O” şehirler “diğerlerine” aittir ama “bazıları” böyle olduğunu söylese de “benim oralar” der utanmadan. “Diğerleri” sadece diğerleri olduğu için iki kat ezilir bizim coğrafyada. **Ne yoksulluğu ne de ulusal kimliğini bilmeden doğan çocukların büyümeleri de eziyet doludur bu nedenle.** En içten gülümsemelerinin bile kenarında bir kaygı, bir hüznün görmemek mümkün değildir. Çocukluğun en masum oyunları bile savaşın izleri arasında oynanır “o” şehirlerde. Savaşın izleri daha derindir bu nedenle. Oyun için yapılan bir kolyeden daha fazla anlamı vardır patlamamış mermilerin. Onlar saldırganların kara izli artıklarıdır da aynı zamanda.

DÜŞ DÜŞLERİMDEN

Ahlat ilçesine bağlı Burcukaya köyü öyle çok adını duyabileceğiniz bir köy değildir bizim coğrafyada. Mesela ben ilk kez duydum **Bilal** kardeşim vesilesiyle. Ben Bilal’i de tanımazdım ya soğuk bir haber olarak rastlamasaydım izine. Bilal de ölmezdi eğer rastlamasaydı patlamamış bir el bombasına. Ne benim yığınlarca kelime arasında rutin bir haber olan Bilal’e rastlamam ne de Bilal’in patlamamış el bombasına rastlaması, kader olmasa gerek diyorum sadece ve ne desem anlatamam biliyorum bu acıyı. Bilal kardeşim on iki yaşındaydı bulduğunda el bombasını. Oyuncak sandığında on iki yaşındaydı. Kendisi gibi olanların üzerine panzerler yürüdüğünü görmüştü kesin Bilal, belki kendi ailesinden birilerinin illegal hayatları bile olabilirdi ve Bilal bunun ne demek olduğunu anlayabilirdi muhtemelen. Bilal çocuk olmaktan öte ve önce “diğerleri” olarak tanınırdı çünkü bizim coğrafyada. Hep ayrımcılıklara tabi kalırdı ama ayrımcılıklara tabi kaldığını söyleseydi duyulur bir sesle, yaşı önemli değil, ayrımcı ve aykırı olurdu acımasızca. İşte Bilal bunun ne demek olduğunu bilememiştir diyorum ben. Çünkü ben Bilal’den büyüğüm ama ben de bilmiyorum hâla ne demek olduğunu. Bilal, **Uğur**’un¹ adını duydu mu bilmem ama Uğur da on iki yaşındaydı bedenine on üç kurşun saplanırken ve o kurşunlar da kolye olamayacaktı artık. Çünkü patlamıştı hepsi ve oyuncak olamaya-

caktı bedenine saplandığı Uğur kardeşimin elinde. Uğur kardeşime “diğerleri”nden olduğu için terörist dediler. On iki yaşında babasının gözleri önünde katledilmesinden sonra. Babası acısını duyamadı bile çünkü o da “diğerleri”ndendi ve öldürülmüştü aynı gün, olay mahallinde. **Mizgin** ise dokuz yaşındaydı gencecik bedenini ateşli silahla tahrip ederken “birileri”. Mizgin dokuz yaşında ölmüştü ama ben bilmiyorum kaç yaşında “terörist” olduğunu. **Muhtemelen doğduğu gün olmuştu “birileri”ne göre.**

Kız çocuğu olmak zordur bizim coğrafyada. Hele bir de “o” şehirlerdeyse daha da zordur. Çocukların düşleri büyük olur ama “diğerleri”ndense eğer ya daha az dövecek bir koca ya da daha uzun kalınabilecek okul sıralarıdır en büyük düşler. Şanlıurfa’nın Hilvan ilçesine bağlı Aşağıçatak köyü de “diğerleri”nin köyüdür. **“O” köyde oturan kız kardeşlerim kreşlerde büyümez adları çocuk olsa da. Kilim yıkmak için baraj gölünün kıyısına gitmek gerekir çünkü ve zaten baraja gitmek en büyük eğlencedir “o” köyde oturanlar için.** On bir yaşındaki **Ebru** bu yüzden yüzmek ister barajda yüzmeye bilmemesine rağmen. En olağanüstü olaydır barajda yüzmek belki de onlar için. En eğlenceli tek oyundur belki de. Kesin olan ise on bir yaşında çocuk olmak çok güzeldir. Yine kesin olan ise

on altı yaşındaki **Öznur**’un, yirmi yaşındaki **Ümran**’ın, on iki yaşındaki **Kamile**’nin, on üç yaşındaki **Hülya** ve **Sütbağ**’ın ve sadece altı yaşındaki **Esra**’nın yaşamayı çok sevdiğidir. Yedi kız kardeşim muhtemelen ölümden çok korkuyorlardı ve bu yaşta ölmek yoktu planlarında muhtemelen, her ne kadar kadın olmak zor da olsa bizim coğrafyada. Yaşamdan daha değerli olan şeyi ise hayatlarını vererek kanıtladılar onlar. **İllegal yakınlarının iğdiş edilmiş bedenlerini gözünden tek damla yaş akmadan alan anaların, kız kardeşlerin yaşadığı yerlerde yaşadılar onlar da ve aynı acıya alışmış hayatlarıyla bir kere bile tereddüt etmeden kurtarmak için birbirlerini el ele ölüme gittiler.** Çünkü çıkarıldıkları adli bir vaka kapsamında ıslak bedenleri, ikisinin elleri kenetliydi birbirine. Hayattan daha fazla tutunacağı el Öznur’un eli olduğu için çekinmeden tutmuştu Esra o eli ve altı yaşındaydı daha.

Böylesi acılar çok yaşanır bizim coğrafyada ama yine de alışılmazdır. “Ateş düştüğü yeri yakar” çünkü. Alışılmazdır ama bir çağlayanın kuruyan suları gibi kurutur anaların gözlerini böylesi acılar. **Çünkü bizim coğrafyada illegal oğlunun cansız bedenini almasına bile izin verilmez çoğunlukla anaların.** “Diğer” çocukların yüzündeki en hesapsız gülümseyişte bile acı vardır “o” şehirlerde. Anaların ise içlerine akıttıkları göz yaşları...²

Bir YDG’li

¹ Uğur Kaymaz: 21 Kasım 2004 tarihinde yasadışı örgüt üyesi olduğu gerekçesiyle babası ile birlikte öldürülen kardeşimiz.

Okullarımızın açılması ile beraber yoğun bir döneme girmemiz bir oldu. Yaz tatilinde dinlenerek biriktirdiğimiz enerjiye gerçekten ihtiyaç duyacağımız bir dönemden geçmekteyiz. Bir taraftan takvimsel eylemsellik süreçleri başlarken diğer taraftan YDG Konferansının görev ve sorumlulukları önümüzde durmakta. Okulların açılmasından çok kısa bir süre sonra bayram tatilinin başlayacağı hatta bazı bölümlerin derse başlamayı bayram tatilinden sonrasına ertelediği düşünüldüğünde gerçekten de önümüzde oldukça kısa bir sürede yapmamız gereken fazlası ile iş durmaktadır. **Bunlar sorunun objektif yanlarını oluşturmalarına karşın düzenli ve planlı bir pratikle birçok sorunun üstesinden gelebileceğimizi de unutmamalıyım.** Yeter ki yapacağımızın en küçük işi dahi kitlelerle beraber yapmaya çabalayalım.

1980 Askeri Faşist Cuntasının ürünlerinden biri olan YÖK’ün kuruluş tarihine yaklaşmaktayız. 6 Kasım eylemliliklerini sadece takvimsel bir süreç olarak ele almamız gerektiği dergimiz sayfalarında neredeyse her yıl yazılan bir konu olmasına karşın maalesef çok da ilerisine gidemediğimiz bir gerçek olarak karşımızda durmakta. “Platform toplantıları olmadı”, “yürüyüş mü-oturma eylemi mi? ya-

YÖK’ü YÖK’ten etkilenen kitle ile birlikte protesto edelim!

pılacak”, **sürecin özünden bağımsız olmasa da aslında çok da merkezinde olmayan tartışmalarla genelde çalışmalarımız son birkaç güne sıkışıp kalır.**

Kitleden kopuk tartışmalar eşitir kitlesele olmayan eylemler

Aslında tüm süreçlerde olduğu gibi bu süreçte de esasında kitle çizgimizi nasıl uyguluyacağımız yatmakta. Neredeyse, her sene yaptığımız gibi tam da kitleleri ilgilendiren bu konuları onların dışında “bir grup marjinal olarak mı?” tartışacağız? “Yoksa bu konuları kitlelerin içinde, kan-revan onları ikna etmeye çalışarak mı?” geçireceğiz? **Bu sene yapacağımız YÖK eylemleri tartışmalarını mutlaka kitlelerle yapmalı, mümkün olan en geniş çevreyi tartışmalara katmaya çalışmalıyız.** Elbette ki diğer devrimci gençlik örgütleri ile ortaklaşmaya çalışmalıyız ancak bu kitlelere rağmen bir anlayışla değil kitlelerin de içerisine kolayca dâhil edilebileceği mekanizmalar dâhilinde bunu yapmaya özen

göstermeliyiz. **Sorun asla sadece eylem örgütlemeye indirgenmemelidir, sorunun merkezine eylemi kitlelerle beraber örgütlenme bakış açısı yerleştirilmelidir.** Unutmamalıyız ki kitleler, içerisinde kendi sorunlarını görmediği, kendini içerisinde var edemeyeceği, emek harcamadığı bir eyleme ya katılmayacak ya da katılsa dahi sahiplenmeyecektir.

6 Kasım eylemlilikleri yüksek öğrenim gençliği faaliyeti içerisinde sıçrama yaratabilecek bir yerde durmaktadır, adeta bir senenin seyrini belirleyebilmektedir. Birçok üniversitede 6 Kasım eylemlilikleri hareketli ve yüksek katılımı geçtiğinde üniversite sene içerisinde hareketlilik devam etmektedir. **Bu sene 6 Kasım döneminde yakalayacağımız hareketliliğin bir senelik faaliyetimizi hareketlendirmesinin yanı sıra bu hareketliliğin ve bu süreçte elde edeceğimiz deneyimlerin konferansımıza taşınması da ayrıca bir öneme sahiptir.**

Bu süreç içerisinde kitlelere yapacağımız

çağrılarının somut ajitasyon materyalleri üzerinden yapmaya özen göstermeliyiz. Kitlelerin günlük yaşamda sürekli karşılaştıkları, onların hayatının bir parçası olan ve rahatsızlığını hissettikleri konuları tespit edip bu konuların teşhirini yürütmemiz gerekmektedir. Ayrıca son dönemde çıkartılan yasaları işlemeli, bu yasalarla ilgili yürüteceğimiz çalışmalarını ve konferans duyurularını çalışmalarımızın merkezine koymalıyız. **Yasalarla ilgili teşhir alışması yürütürken yasalara hakim olmamız ve somut yansımalarını günlük yaşamda karşımıza çıkan bin-bir çeşit canlı örnek ile kitlelere gitmemiz gerekmektedir.** Birçok yasa yavaş yavaş uygulanmaya başlamakta, oldukça geniş bir alanda sertifika vermek için kurslar açılmakta, özel üniversiteler kamu üniversitelerinden fakülte kiralamakta, YÖK’ün isminin ve işlevinin değiştirilerek Üniversiteler Arası Koordinasyon Kurulu olarak değiştirilmesi tartışılmaktadır. En son olarak da uzun yol şoförleri için mesleki yeterlilik sınavları için son başvuru tarihi 30 Eylül’dü ve bu ay sınav gerçekleşecek. Bu örnek de aslında bu yasaların toplumun tüm kesimlerini ilgilendirdiği söylemimizin ne kadar haklı olduğunu pratikte görmüş olduk.³

İstanbul YDG

90. YILINDA BÜYÜK EKİM DEVRİMİ”NİN K

1917 Ekim’inde emekçilerin ilk sosyalist devleti Bolşevik Parti’nin önderliğinde büyük bir devrimle kurulmuştur. **Kapitalizmin son aşaması olan emperyalizm çağının daha başında işçi, köylü ve tüm emekçilerin bu büyük kalkışması dünya üzerindeki ezilenlerin umudu, ezenlerin ise kâbusu olmuştur.** Bu büyük devrimin üzerinden 90 yıl geçmiş olsa da onun kazanımları, emekçilerin özgürlük mücadelesi ve demokrasi gereksinimi açısından yadsınamayacak kadar önemlidir.

Demokrasi bir yönetim aracı olarak hangi sınıfın elinde olduğu ile anlamlıdır. Burjuva demokrasisi nasıl ki emekçiler için baskı ve sömürü anlamına geliyorsa proleter demokrasi de tüm gerici sınıfların baskı altında tutulması ancak tüm halk kesimlerinin gerçek demokrasiyle tanışması anlamına gelmektedir. İşte proleter demokrasinin ve başka bir ifadeyle proletarya diktatörlüğünün, bu konuda eksiklikleri olan Paris Komününü saymazsak, ilk örneği olan Sovyetler Birliği deneyiminden bizlerin öğreneceği çok şey bulunmaktadır.

Daha henüz 1900’lü yıllara yeni girilirken Rusya, dünya üzerinde gelişimi yavaş ülkelerden birisi olarak yer alıyordu. Feodal kalıntıların etkisi altında özellikle köylülerin yarıncılık vb. yöntemlerle sömürülüyor olması gerçekliği, toprak sorununun önemini ortaya çıkarıyordu. **“Toprak köleliğinin kalıntıları, çoğu kere köylü işletmelerinin gelirini aşan ağır vergiler ve toprak ağalarına ödenen azat tak-**

sitleri, köylü yığınlarını sefalete düşürüyor, ocaklarını söndürüyor ve köylüleri, yeni geçim yolu aramak üzere köylerinden uzaklaşmaya zorluyordu. Bu köylüler, şehirlerde imalâthane ve fabrika kapılarına dökülüyorlardı. Böylece fabrikatörler de ucuz işgücü elde ediyorlardı.” (SBKP Tarihi s.15, Bilim ve Sosyalizm Yay.) Otokrasinin baskısı karşısında emekçiler, sömürü altında her gün daha fazla eziliyorlardı. Toprakları oldukça geniş olan Rusya’da Rus olmayan tüm milliyetler alt tabakadan görülüyor ve yoğun bir asimilasyona tabi tutuluyorlardı.

1900’lü yılların başında özellikle sanayide yaşanan büyüme, işçi sınıfının nicelik olarak aşırı büyümesini de beraberinde getirmişti. 1890 ile 1900 yılları arasında işçi sayısının yaklaşık 1 buçuk milyondan 2 milyon 700 bine çıkması bu değişimin göstergesiydi. Buna rağmen Rusya nüfusunun 5/6’i toprağa bağlı bir hayat sürüyordu. Bununla birlikte tarımda kapitalistleşmenin yaygınlaşmasıyla birlikte yoksul köylüler daha fazla sömürüye maruz kalıyor, kulaklar (kır burjuvazisi) ise daha fazla palazlanıyordu. Aynı durum sanayi proletaryası için de geçerliydi. Sanayide çalışma saati en az 12,5 iken bu, bazı sektörlerde 14-15 saate kadar çıkıyordu. Ücretlerin düşüklüğünün yanı sıra işçi ölümlerinin yoğunluğu işçi sınıfının kinini daha da artırıyordu. **Böylece 1800’lü yılların sonunda, yasak olmasına rağmen kendiliğinden işçi sendikaları kurulmaya başlamış ve Rusya’da büyük çaplı grevler örgütlenmişti.**

Rusya’da devrimci hareketin ilk yılları

Sınıf hareketinin gelişmesine paralel Rusya’da Marksist gruplar da boy göstermeye başlamıştı. Bunların ilki 1883 yılında kurulan **Emeğin Kurtuluşu** grubuydu ve kurucusu **Plehanov**’du.

Henüz Rusya’nın ilk Marksist grubu olan Emeğin Kurtuluşu’nun büyük hataları da bulunuyordu. Hataların ve kazanımların birikimi ile 1898 Mart ayında çeşitli grupların birleşmesi sonucu **RSDİP (Rusya Sosyal Demokrat İşçi Parti-**

si) kuruldu. İşte Ekim Devrimi’ne uzanan yol partileşerek bu tarihte asıl anlamını kazanmaya başlıyordu.

RSDİP’in birinci kongresine sadece 9 delege katılmıştı. Parti kongresinin ele alınışındaki hatalarla farklı gruplar arasındaki ideolojik farklılıklar, RSDİP’in tam bir parti gibi işlemesine her zaman engel olmuştur. Bu nedenle Lenin, kendi düşüncelerini savunabilmek için bu dönemde **İskra** adlı gazete çıkarmaya karar vermiştir. Sıkı baskıdan kaynaklı İskra yurtdışında basılıyor ve Rusya’ya gizli yollarla sokuluyordu. Bu dönemde devrimci hareketin karşısındaki en tehlikeli sapma, RSDİP’in içerisinde de yer edinen **Ekonomistlerin** görüşleriydi. Ekonomistler, adlarından da belli olduğu gibi ekonomik mücadeleyi politik mücadeleden ayırarak ele alıyorlar ve ona üstün tutuyorlardı. Politik mücadelenin gereksiz, ekonomik mücadelenin ise işçilerin tek kurtuluşu olduğunu, bu yüzden de işçileri siyasal olarak bilinçlendirecek bir partiye ihtiyaç duyulmadığını savunuyorlardı. Lenin bu dönemde ekonomistlere karşı bildiriler ve makaleler yayınlamaya çalışmıştır. Rusya’da ortaya çıkan bu ilk ekonomist hareket, bir partinin gereksizliğini savunsa da ekonomizm her zaman bu şekilde ortaya çıkmamıştır. Özü itibarıyla parti tasfiyeciliğini savunsa da ekonomizm, bunu bir parti altında da yapabilmektedir. İşçilerin kendiliğinden mücadelesini yeterli gören ve sınıfın arkasına takılan ekonomist düşünce, aynı zamanda kendiliğindenciliğin de beslediği kaynaktır. **Ekonomizm ve kendiliğindencilik beklemeci, evrimci bir tavra denk düşer ve Marksizmin ihtilalci ruhunun, irade ve özne kavramlarının tamamen karşısındadır.**

İşte 1800’lü yılların sonunda Rusya devrimci hareketinin karşısında böyle bir sorun bulunmaktaydı. Lenin bu sapmaya karşı verdiği mücadelenin yanı sıra yukarıda da bahsettiğimiz gibi kendi düşüncelerine daha yakın grupların da desteğini alarak Aralık 1900’de İskra’nın ilk sayısını çıkarmıştı.

Ekonomistlerin yayın organları olan Raboçaya Mysl ve Raboçeye Dyelo yaptıkları propagandayla oldukça kalabalık bir kesimi etkiliyorlardı. Lenin bu durumun **güçlü, çelikten ve disiplinli bir parti anlayışına** büyük bir zarar vereceğini bildiğinden dolayı 1900’lü yılların başında temel mesele olarak **parti sorununu** tartışmaya başlamıştı. Hem ekonomistlerle mücadele hem de parti anlayışı oluşturma amacıyla **“Nereden Başlamalı”** ve **“Ne Yapmalı”** adlı

eserleri yazan Lenin, bu kitaplarında devrimci bir partinin nasıl olması gerektiğinin ilkelerini ortaya koymuştu. 1902 yılında yayınlanan **Ne Yapmalı** adlı kitabın etkisi büyük olmuştu. Lenin’in ekonomizme karşı verdiği mücadele etkilerini kısa sürede göstermiş ve RSDİP’in ikinci kongresinde ekonomistler ciddi bir grup olmaktan çıkmışlardı.

Ancak 1903 yılında yapılan RSDİP 2. Kongresi farklı sorunlarla açılıyordu. Özellikle parti programının tartışılması esnasında giderek büyüyen bu anlaşmazlıklar RSDİP içerisinde iki ayrı grubun ortaya çıkmasına neden olmuştu. Lenin’in yoğun çabası sonucunda İskra grubunun hazırladığı program, bu kongrede parti programı olarak kabul edilmişti. Kongrede en fazla tartışılan konu ise Parti tüzüğü’nün nasıl olacağı sorunu olmuştu. Biçimde yansıyan bir sorun gibi görünse de parti üyeliğinin nasıl belirleneceği sorunu, oldukça önemli bir konuydu. **Lenin parti üyelerinin parti örgütlerinde örgütlü olmalarını, düzenli aidat vermelerini ve parti programını kabul etmelerini zorunlu kılmak gerektiğini savunuyordu.** Buna rağmen Lenin’in karşısında yer alan Martov’un önerisi parti tüzüğü’nün birinci maddesi olarak kabul edilmişti. Sonraki tartışmalarda kongreden bazı ekonomistlerin ve oportünistlerin çekilmesiyle beraber Lenin’in yanında saf tutanlar kongrede sayıca öne geçmişlerdi. Böylece bu kongrede Lenin’in yanında duranlara Rusçada çoğunluk anlamına gelen **Bolşevik**, Martovculara ise azınlık anlamına gelen **Menşevik** adı verilmişti. Menşeviklerin parti tasfiyeciliğine denk düşen anlayışlarına karşı Lenin çelik disiplinli ve sınıfın öncüsü bir parti anlayışını savundu. Lenin’in ünlü **Bir Adım İleri İki Adım Geri** adlı eseri işte bu dönem yazılmıştır.

1905 Devrimi

Ocak 1904’te başlayan Rus-Japon savaşı ülke çapında emekçilerin daha fazla baskı ve yoksullukla karşı karşıya kalmasına neden olur. 3 Ocak 1905 tarihinde Petersburg’da Putilov fabrikasından 4 işçinin atılması üzerine başlayan grev yaygınlaşarak büyür. Çarın kurdurduğu Rus Fabrika İşçileri Derneği adlı karşı-devrimci örgüt, büyük bir kıyım planlayarak 9 Ocak tarihinde “Çara yalvarma” adlı bir eylem tertipler. Çarın ve gericiilerin planlarını önceden tahmin eden Bolşevikler bu eylemi iptal ettirmeye çalışırlar ancak işçiler halen Çara güveniyorlardı ve eylem 9 Ocak tarihinde gerçekleşir. **Politik süreç açısından böyle bir eylemin ör-**

AZANIMLARI YOLUMUZU AYDINLATIYOR!

gütlenmesini doğru bulmamalarına rağmen sadece Bolşevikler işçilerle omuz omuza yürürler. Çarın askerleri sayıları 140 bini bulan işçilerin üzerine kurşun yağdırır. Sonuçta binden fazla işçi ölürken iki binin üzerinde işçi de yaralanır. Bu nedenlerden kaynaklı bu olaya **Kanlı Pazar** adı verilir.

Çarın bu komplosu beklentisinin tam tersi bir etki gösterir. Kanlı Pazarın ardından birden bire işçi grev ve eylemleri muazzam derecede artış gösterir. Ocak ayında grevlere katılan işçilerin sayısı 440 bini bulmuştur. Bunun yanında işçilerin kolluk kuvvetlerine karşı silah kullandığı eylemlerin de sayısında artış olmaya başlar. 1905 yılında yaşanan gelişmelerle beraber Bolşevikler bir parti kongresinin toplanmasını ve bu kongrede özellikle de partinin taktiklerinin belirlenmesi gerektiğini savunmaya başlarlar ve kongre çağrısında bulunurlar. Menşevikler bu çağrıya olumlu cevap vermeyerek ayrı bir konferans toplarlar, böylece iki ayrı parti kongresi toplanmış, yani fiili olarak iki ayrı parti oluşmuş olur. Özellikle devrimin öncüsü ve müttefikleri konularında Bolşeviklerle Menşevikler arasında ciddi görüş ayrılıkları olduğu bu kongrelerde anlaşılmıştır.

1905 yılının sonlarına doğru sınıfın huzursuzluğu büyük bir genel greve dönüşmüştür. Bu grev öylesine büyük olur ki sonunda Çar bir manifesto yayınlamakla daha geniş özgürlükler sağlanacağını vaat etmek zorunda kalır. Elbette ki bu manifesto işçileri kandırmak için yayınlanmıştır ancak siyasal bir genel grevin ne kadar etkili olduğu da bu süreçte görülmüş olur.

Sovyetler

1905 grevlerinin en önemli kazanımlarından birisi de İşçi Temsilcileri Sovyetlerinin kurulmasıdır. **“Bolşevikler, Sovyetlere devrimci iktidarın bir çekirdeği olarak bakıyorlardı. Onlar, Sovyetlerin gücünün ve öneminin, tamamen, ayaklanmanın gücüne ve başarı derecesine bağlı olduğu düşüncesindeydiler.”** (SBKP Tarihi, syf: 117)

İktidarın nüvelerini henüz gericilik döneminde oluşturma anlayışı ve her türlü kitle örgütüne bu bilinçle bakabilmek oldukça önemliydi. Devrimin öncesinde Menşeviklerin de anlayamadığı aslında buydu. **Bizler açısından da çalışma yürüttüğümüz tüm DKÖ'lerde kitle inisiyatifini oluşturmak ve geliştirmek halk iktidarının nüvesi olması açısından da yadsınamayacak bir öneme sahiptir.**

1905 yılının Ekim ayında işçilerin grevleri silahlı eylemlere dönüşmeye başlamıştır. Ancak gerek planlama hatalarından gerekse de başka nedenlerden kaynaklı 1905 Devrimi Çarlık tarafından acımasızca bastırılır. Buna rağmen 1905 yılındaki devrimin işçi sınıfına büyük deneyimler de kazandırdığını açıkça söyleyebiliriz. Keza henüz devrimin üzerinden bir sene geçmişken yani 1906 yılında grevlere katılan işçilerin sayısı 1 milyon üzerine çıkar. Ancak 1905 devriminin yenilgiyle sonuçlanmasının ağır bedelleri de kısa sürede kendisini hissettirmeye başla-

mıştır. 1908 yılına gelindiğinde iş saatleri artmış, genel ücretlerse büyük ölçüde düşürülmüştür. Devrime yakın küçük burjuva saflarda da büyük bir çözülme gerçekleşmiştir. Sınıfın en yalnız kaldığı ve en fazla ezildiği dönemler yaşanmaya başlamıştır.

Gericilik döneminin en önemli özelliği ise RSDİP içerisinde etkili olan sağcı-tasfiyeciler grup olur. **Mücadelenin yüksek olduğu dönemde kitlelerin peşinde kalan ama devrimci mücadele içerisinde saklanabilen unsurlar, karşı-devrimin bastırıldığı dönemde rüzgara karşı durabilme cesaretini gösteremez ve bu nedenle işçi sınıfının partisinin tasfiye edilmesini açıktan açığa savunmaya başlarlar.** Gericilik döneminde ustaca geriye çekilebilme inisiyatifini gösteremeyen Menşeviklerin bir kısmının panik halinde savunduğu bu düşünceye Bolşevikler, sonuna dek karşı dururlar. Düşmanın güç topladığı ve saldırdığı bu dönemde Bolşevikler sınıfı ve kitleleri erken kalkışmalara sokmanın hatalı olacağını savunurlar ve bu nedenle güç biriktirerek illegal çalışmaya ağırlık vermeye karar kılarlar: **“Sözgelimi, yakın gelecek-**

te yığınları, bir genel politik greve, ya da silahlı ayaklanmaya çağırmak yanlış olurdu. Çünkü devrim hareketi tavsamış, gerilemiş bulunuyordu; işçi sınıfı son derece yorgun düşmüştü; gerici sınıflar önemli derecede güçlenmişlerdi. Parti, ortaya çıkan yeni durum ve şartları hesaba katmazlık edemezdi. Saldırı taktiği yerine savunma taktiğini, güç toplama ve biriktirme taktiğini, kadroları gizli çalışmaya yöneltme ve gizli eylemlere atılma taktiğini, gizli yürütülen çalışmayla işçi sınıfı örgütlerindeki legal çalışmayı birbirine uydurup bağlama taktiğini kullanmak gerekiyordu.” (SPKP Tarihi, s: 191)

Bolşevik parti devrim mücadelesinden vazgeçmiş değildi. Kitle ve sınıf ilişkileri geliştirmek, yıpranan savaş siperlerini yenilemek ve yakın gelecekte planlanacak olan kalkışmaya hazırlanmak gerekiyordu. Bu nedenle illegal çalışmayı kurumsallaştırmak önemli bir hale gelirken legal tüm olanaklardan sonuna kadar faydalanmak ve illegal hücreleri legal kurumlarla çevreleyebilmek sorunu Bolşeviklerin önünde duruyordu. **“Yığınlarla bağları korumak amacıyla Bolşevikler, meslek birliklerinden, hayır kurumları, işçi kooperatifleri, işçi kulüpleri, kültür dernekleri ve halk evleri gibi legal kamu örgütlerinden yararlandılar.”** (SBKP Tarihi, s: 192)

Bu dönemdeki geri çekilmeyi doğru algılayamayan Bolşeviklerin bir kısmı ise legal olanakların kullanılması meselesine şiddetle karşı çıkarlar. RSDİP içerisinde çıkan likidatörlere (sağcı-tasfiyecilere) bir tepki de barındıran bu grup **Otzovistler** olarak tanınırlar. Nasıl ki Likidatörler partiyi açıktan tasfiye etmeye çalışıyorlarsa Otzovistler de DKÖ'leri ve legal çalışmayı reddederek partinin kitlelerle olan bağını koparmaya çalışıyorlardı ve özünde birbirine tepki olarak çıkan her iki akım da aynı yola hizmet ediyor, partiyi etkisizleştiriyorlardı.

Pravda'nın etkisi

1912 yılında gerçekleştirilen RSDİP'in Prag Konferansı işte bu sorunların üzerine örgütleniyordu. Bolşevikler artık Menşeviklerle aynı parti içinde yer alınamayacağını savunuyorlardı. Bu nedenle Prag Konferansında Bolşevikler Menşeviklerle yollarını ayırdılar. Likidatörler ve Otzovistler sorununda Marksist tutumu savunan Bolşevikler Prag Konferansı'ndan güçlenerek çıkmışlardı. Özellikle 1912 yılı, Rusya genelinde diğer bir önemli olaya da sahne oluyordu. 1905

devriminin ardından yenilgiye uğrayan devrim yeniden yükselmeye başlıyor, ülke genelinde grevlerin ve kitle eylemlerinin sayısı artıyordu.

Devrimci dalganın genişlemesi, Bolşevik Partinin de en önemli örgütlenme aracı olan yayınlarının yaygınlaşmasını beraberinde getiriyordu. 1912 yılında çıkarılmaya başlanan Bolşevik gazete **Pravda** yaklaşık 40 bin satıyordu. **Gazeteyi kolektif bir ajitasyon, propaganda ve örgütlenme aracı olarak ele alan Bolşevikler onu çok etkin kullanmaya başlamışlardı.** 2,5 yıl içerisinde 8 kez kapatılmasına rağmen Pravda her seferinde işçilerin desteğiyle ismi değiştirilerek tekrar çıkarılmaya başlanıyordu. Oluşturulan dağıtım komiteleri işçi sınıfı içerisinde örgütlülükler dönüşmeye başlamıştı. Daha da ötesi, yakın bir zaman içerisinde işçiler Pravda'yı kendi yayınları olarak benimsemişlerdi. Pravda işçileri eğitiyor ve onlara sınıf bakışıyla bakmayı öğretiyordu. **“Pravda'da ayrı ayrı fabrikalarda ve ayrı ayrı sanayi dallarında çalışan işçilerin ihtiyaçları, istekleri ve işçilerin kendi istekleri uğrunda nasıl mücadele yürüttükleri konusunda yazılar çıkıyordu. Pravda'nın hemen hemen her sayısında fabrikalarda patlak veren grevler üzerine yazılar çıkıyordu. Büyük ve uzun süreli grevlerde Pravda, öteki fabrika ve sanayi dallarında çalışan işçilerin grevlerini desteklemek için örgütlenmelerine yardımcı oluyordu, işçilerin çoğunun günde ancak 70-80 kopye kazandığı o dönemde, grevler için toplanan para bazen onbinlerce rubleyi buluyordu. Bu, işçiler arasında proleter dayanışmanın ve bütün işçilerin çıkarlarının aynı olduğu bilincinin bir ifadesiydi.”**(iba) (SBKP Tarihi, s: 215)

En yoksul kesim içerisinde dağıtılmasına rağmen Pravda, basım giderleri noktasında hiçbir sıkıntı yaşamıyor ve bunun yanında işçi dayanışması adına da önemli adımlar atıyordu. Bu nedenle yayınların kitlelere nasıl sahiplendirileceği noktasında en canlı örneklerden birisi Pravda olmuştur: **“İşçiler Pravda'ya mektup, selâm, protesto vb. göndererek, her politik olayı, her zafer ya da yenilgi karşısındaki tepkilerini dile getiriyorlardı. Pravda'da çıkan yazılar, işçi sınıfı hareketinin görevlerini tamamen Bolşevik görüş açısından aydınlatıyordu. Elbette ki, legal bir gazete, işçileri açıktan açığa Çarlığı devirmeye çağıramaz, buna ancak imada bulunabilirdi.”** →

Bu ifadeleri bilinçli işçiler mükemmel anlıyorlar ve yığınlara anlatıyorlardı. Örneğin, Pravda'da '1905 yılının eksiksiz ve kısıtlanmamış istekleri' üzerine yazılar çıktığı zaman işçiler, Bolşeviklerin devrimci sloganlarından söz edildiğini, Çarlığın devrilmesi, demokratik cumhuriyet kurulması, toprak ağalarının topraklarına el koyma, 8 saatlik iş günü sloganlarından söz edildiğini anlıyorlardı." (SBKP Tarihi, s: 215) Yine sadece bir sene içerisinde Pravda'da 11 binden fazla işçi mektubunun yayınlanmış olması Pravda'nın nasıl sahiplenildiğini göstermiştir.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı

1914 yılına gelindiğinde dünya çapında yeni gelişmeler yaşanmaya başlamıştı. Emperyalistler arası pazar kavgasının kızışması sonucu büyük bir savaş patlak vermişti. Rusya'nın da dahil olduğu bu paylaşım savaşında Bolşevikler dışındaki gruplar oldukça farklı yaklaşımlara sahipti. Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler savaş sorunu içerisinde "Anavatanın Savunulması" tezini ortaya atmışlardı. Onlar, savaş içerisindeki karşıt devletleri ve askerleri barbar olmakla suçluyorlardı. **Bolşevikler ise enternasyonalist bakış açısından vazgeçemediler.** Bolşevikler savaşa giren devletlerin tümünün (Rusya da dahil) kendi çıkarları için halkları birbirine kırdırıldığını, bu nedenle savaşa karşı çıkmanın gerekli olduğunu savunuyordu. Bu dönemde dünya çapında işçi partilerinin birliği olan 2. Enternasyonal'e bağlı partiler savaş meselesinde doğru devrimci duruşu sergileyemiyor ve sosyal şoven yüzlerini açıkça ortaya seriyorlardı. Bu nedenle 2. Enternasyonal parçalanarak, içerisine dahil ettiği şoven partilerle birlikte yıkılmıştı. Bolşevikler ise bu meselede yalnız kalmış olsalar da duruşlarından geri adım atmadılar. **Savaş esnasında ordu içerisinde gizli örgütlenmelerin sayısını artırmaya ve savaşın değil barışın daha doğrusu iş savaşının propagandasını yapmaya devam ettiler.**

Savaş esnasında ekonomik durumun daha da bozulması ve Rusya'nın cephede ardi ardına yenilgiler alması işçileri ve askerleri iyice hursuz etmişti. Bu nedenle 1917 yılına gelindiğinde işçi grevleri artmaya başlıyordu. Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler sınıfın bu mücadelesinin keskinliğini gidermeye çalışıyor ve sınıfın mücadelesini liberal burjuvazinin ardına eklemlemeye çalışıyorlardı. Bunun yanı sıra Rusya'nın savaşta gösterdiği başarısızlık emperyalist devletlerin dikkatini Çarın otoritesine dikmişti. Yine ülkenin büyük şehirlerinde açlığın yaygınlaşması, sefaletin iyice artması Çarlık rejiminin halk nezdinde de büyük oranda güven kaybetmesine neden olmuştu. Bir dizi eylem ve ayaklanmaya sahne olan Şubat ayının son günlerinde artık şehirlerdeki ordunun çoğunluğu da devrimci saflara geçmişti. Böylece

Çarlık rejiminin yetkilileri tutuklanarak Şubat süreci kanlı çatışmaların sonucunda devrimle noktalanmıştı.

Şubat Devrimi

1905 devriminin sonucunda kurulan İşçi Sovyetleri, Bolşeviklerin çabalarıyla **İşçi ve Asker Sovyetlerine** dönüşmüş ve yönetimde rol almaya başlamıştı. Bolşevik Partinin zorlu süreçlerden geçmesi, önemli liderlerinin yurt dışında veya sürgünde olması gibi nedenlerin de etkisiyle Sovyetlerde Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler çoğunluğu sağlamışlardı. **Ancak buna rağmen Bolşevikler asla kitlelere bir güvensizlik beslemezler.** Sonuna kadar **kitlelerin iktidarı** anlayışından taviz vermezler. Bunun açık kanıtı daha devrimin ilk günlerinde bile görülüyordu. Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler iktidar kaygısıyla Sovyetlerde çoğunluk olabilmeye çalışırken Bolşevikler pratik içerisinde, sokaklarda işçilerle ve askerlerle birlikte bedel ödüyorlar ve sınıfın iktidarını kazanmaya çalışıyorlardı.

Şubat Devrimine katılan kesimlerin en büyük beklentisi elbette ki savaşın sona erdirilmesiydi. Ancak ne Menşeviklerin ne de Sosyalist Devrimcilerin gerçekte böyle bir gündemi bulunuyordu. Şubat Devriminin öncesinde yüksek perdeden verilen vaatler birden bire unutulmuştu. Devrimin kazanımlarına rağmen bu iki gerici parti iktidarı bilerek burjuvaziye teslim etmişlerdi. Hükümet başkanı da Kerenski olmuştu. Ancak İşçi ve Asker Sovyetleri varlıklarını devam ettiriyorlardı. Bu nedenle burjuvazi ile sınıfın iktidarı aynı anda kendisini hissettirmeye başlamıştı ve bu iki sınıf arasındaki çelişkiler her geçen gün artıyordu.

Şubat Devriminin ardından tekrar açık çalışmaya geçen Bolşevik Parti hızlıca geçici hükümetin gerici yüzünü teşhir etmeye ve iktidarın Sovyetlere devredilmesi gerektiği propagandasını yapmaya başlamışlardı. Bolşevik Partinin bu dönemdeki üye sayısı 45 binin altındaydı ama mücadele koşullarının değişmesinden kaynaklı Bolşevik Parti demokratik merkezîyetçi çalışma tarzında demokratik yöntemlere ağırlık vermeye başlamıştı. Ancak uzun dönemdir illegal çalışma içinde yer almış kadrolar bu yeni süreci kavrama noktasında sorunlar yaşıyorlardı. Bu nedenle Parti büyük bir değişim de gösteriyordu. Seçimle baştan aşağı tüm komiteleri yeniden düzenlenen Bolşevik Parti, Nisan ayının başında yıllardır ülke dışında olan önderine de kavuşuyordu. Daha henüz trenden indiği anda binlerce işçinin büyük sevgi gösterileriyle karşılaşılan Lenin, devrimin henüz tamamlanmadığını ve tamamlanması gerektiğini deklare eder.

Ekim Devrimi

Nisan ayı içerisinde geçici hükümet savaştan çekilmemek gerektiğini açıklar. Bunun üzerine Bolşevik Parti, geçici hükümeti protesto etmek amacıyla kitlelere çağrıda bulunur. Bu

eylemlere 100 binin üzerinde işçi ve asker katılır.

Nisan ayında Bolşevik Parti ilk açık konferansını örgütler. 80 bin üyenin 133 delege tarafından temsil edildiği bu konferansta süreç değerlendirilerek **"Tüm İktidar Sovyetlere"** sloganı ana taktik yönelimin sloganı olarak benimsenir. Haziran ayında geçici hükümet cephede saldırı taktiği izleyeceğini açıklar. Böylece Bolşevik Partinin kitleler içerisindeki etkisini kırabileceklerini düşünürler ancak Haziran ayında gerçekleştirilen saldırı başarısızlıkla sonuçlanır. Bu, kitlelerin geçici hükümete duyduğu öfkeyi daha da artırır. Temmuz ayında örgütlenen barışçıl bir gösteri geçici hükümet tarafından silah kullanılarak ve işçi kanı dökülerek bastırılır. Bu eylemin ardından Bolşevik gazeteler basılarak yerle bir edilir ve çıkarılmaları yasaklanır. Temmuz ayı içerisinde Lenin ve bazı Bolşevik Parti yöneticileri hakkında tutuklama kararı çıkartılır. Bu durum karşısında Bolşevik Parti tekrar illegal çalışmaya geçmek zorunda kalır. Yeniden illegal çalışma koşulları içerisinde örgütlenen Bolşevik Partinin 6. Kongresi, temsil ettiği 240 bine yakın üyenin iradesi ile sosyalist devrim sorununa odaklanır.

Temmuz ayının sonlarına doğru Sovyetlerin iktidardaki payı sıfırlanmış ve iktidar tamamen geçici hükümete yani burjuvaziye geçmiştir. Yine bu dönemde General Kornilov'un planladığı askeri müdahale de Bolşeviklerin mücadelesi sonucunda engellenir ve Bolşeviklerin gücü hem köylük bölgelerde hem de Sovyetler içerisinde iyiden iyiye artar. Ağustos ve Eylül aylarında özellikle Menşeviklerle Sosyalist Devrimcilerin elinde bulunan büyük şehirlerin Sovyetlerinde Bolşevikler yönetime gelmeye başlarlar.

Artık **"Tüm İktidar Sovyetlere"** sloganı daha da anlamlı hale gelmiştir. Bolşevik Parti, içerisindeki tüm ihanetçilere rağmen 24 Ekim tarihinde ayaklanmayı başlatma kararı alır. Lenin bizzat ayaklanmanın merkezinde, tüm güçlerin başında bulunur. **25 Ekim** tarihinde iktidar ele geçirilmiştir. Artık iktidar işçi, köylü ve asker Sovyetlerinin elinde bulunmaktadır.

Emperyalizm çağının ilk sosyalist devrimi olan Ekim Devrimi gerçekleştikten sonra da sürekli olarak dünya gericiliğinin ve onun yerel işbirlikçilerinin yıkma girişimleriyle karşı karşıya kaldı ancak kendi devletlerini kurmuş olan işçiler ve onların yanında saf tutan kesimler can pahasına sosyalist anavatanlarını savundular. Ekim Devrimi, üzerinden geçen 90 yıla rağmen sınıfın ve ezilen halkların umutlarının gerçekleştirilebileceğinin kanıtı olarak tarih sahnesindeki yerini korumaktadır.

Kitlelere güven!

Ekim Devriminin öğrettiği birçok konu olduğu açıkken bunlardan en önemlisinin kitlelere güven olgusu olduğunu belirtebiliriz. **En zor dönemlerde dahi kitlelere ve sınıfa**

güvenme politikasından asla vazgeçmeyen Bolşevik Parti, zaferini buna borçludur. Partinin, sınıfın ve tüm ezilen kesimlerin özlemleri olan sınırsız, sınıfsız ve sömürsüz dünyaya ulaşmak için bir araç olduğunu ve asla amaçlaştırılmaması gerektiğini, ancak yine partinin tam da bu nedenle disiplinli ve ilkeli bir savaş aygıtı olması gerektiğini, büyük Ekim günlerinde yarattıkları hareketle bizlere kanıtlayan Bolşeviklerin içerisinde çıkan sapmalara karşı verdikleri mücadele, güncel politik gelişmelere yaklaşımları, kitlelerin kendiliğinden gelişen tepkilerine küçümsemekten destek vermeleri örnek alınmalıdır. Özellikle 1905 yılında Çara yalvarma eylemini engellemeye çalışmalarına rağmen kitlelerin ikna olmadığını görünce safın en önünde onlarla beraber yürümeleri ve bedel ödenirken de kitleleri yalnız bırakmamları, bizlerin kitlelere yaklaşımımızdaki hatalara karşı verilebilecek en güzel örneklerden birisidir.

Büyük Ekim Devrimi'nin mimarı olan Bolşevik Partinin önderi Lenin yoldaşın Marksizme yaptığı evrensel katkıların da bu pratik içerisinde oluştuğunu bir an bile unutmamamız gerekmektedir. Partinin ve devrimin karşı karşıya kaldığı güncel sorunlarda ustaca değerlendirmelerde bulunan Lenin, proletaryanın evrensel ideolojisini kavrayarak, asla onu bir dogma olarak ele almamıştır. **Süreklili bir mücadele içerisinde Proletarya Partisinin hangi ilkelere sahip olması gerektiğini belirleyerek, partinin asgari ve azami hedeflerini asla birbirine karıştırmayarak ve partiyi karşı karşıya bulunduğu zorluklarda ustaca yöneterek muazzam bir esneklik ve olabildiğince denetim anlayışının partide egemen olmasını sağlamıştır.** Kendiliğinden mücadelenin yaygın olduğu dönemlerde devrimci hareketin kendiliğindencilikine karşı verdiği mücadele ile yoğun gericilik dönemlerinde kitlelerin ekonomist taleplerinin ne kadar önemli olduğunu farklı zamanlarda savunabilen Lenin yoldaşın, "somut koşulların somut tahlili" ilkesinin önemini de öğrettiğini söylememiz gerekmektedir.

Her tarihsel süreçten öğreneceklerimizin de bu ilke ışığında anlamlı olacağı açıktır. Ekim devriminin öğretilerini kalıpcı tarzda değil kendi sosyal pratiğimiz içerisinde değerlendirmemiz gerekmektedir.

Ekim Devrimi'nin başarısının en özlü ifadesini Stalin yoldaşın bir sözüyle özetleyebiliriz: **"Sanıyorum ki, Bolşevikler, Yunan mitolojisinin kahramanı Anteus'u andırırlar. Anteus gibi, onlar da kendilerini doğuran, emziren ve yetiştiren analarıyla, yığınlarla, bağlarını korudukları için güçlüdürler. Ve analarıyla, halkla, bağlarını korudukları sürece, yenilmez olarak kalmak için her imkâna sahiptirler. Bolşevik önderliğinin yenilmezliğinin can damarı budur"** (Stalin, *Parti Çalışmasında Eksiklikler*).✍

ÖRGÜT KİMİN İÇİN VAR?

Devrimci mücadeleye girerken eski alışkanlıklarımızı, burjuva yaşamın bizlere yıllar boyu aşladığı onlarca olumsuz özelliğimizi de beraberimizde getirmekteyiz. Mücadele içerisinde ortaya çıkan sorunların, anlaşmazlıkların ve zaafaların kaynağı da işte bu alışkanlıkların bizde bıraktığı tortulardır. Devrimci saflara gelen kişi ise her şeyden ve herkesten önce kendisini değiştirmekle işe başlamak gerektiğini bilen kişidir.

Mao yoldaşın da dediği gibi **“Biz aktif ideolojik mücadeleden yanayız; çünkü bu mücadele, Parti ve devrimci örgütler içinde savaşımızın yararına olan birliği sağlayan silahtır. Her komünist ve her devrimci bu silaha sarılmalıdır.”** Yani hatalara ve zaafalara karşı verilen mücadele bir suçlama siyaseti değil, bilakis birliği sağlayacak ve hatalardan bizi arındıracak bir mücadele yöntemidir. O halde ideolojik mücadelenin bir an bile elden bırakılmaması ve sürekli olarak uygulanması gerekmektedir.

Burjuva yaşamın kendi pratiğinde oluşturduğu birey, doğal olarak kapitalist üretim ilişkilerinin ihtiyaç duyduğu bireyin somut ifadesidir. O halde üretim ilişkilerinin rengini verdiği toplumsal ilişkiler skalasında her birey, bu üretim ilişkilerini devam ettirmeye yönelik bir eğitime ve yetiştirme tarzına tabi kalmaktadır. **Kapitalist ve feodal üretim ilişkilerinde de zenginleşme toplumsal olamayacağına göre genel anlamda bireyciliğin, bireysel kurtuluşun kutsanacağı/kutsandığı açıktır.** Bu durumun feodal ve kapitalist üretim ilişkileri altındaki ülkelerde bireylere benmerkezci bakış açısını yoğun bir şekilde kazandıracağını söyleyebiliriz. O halde devrimci saflara gelen bireylerde de dikkat edilmesi gereken önemli zaafardan birisi **benmerkezlik** ve bundan kaynaklanan farklı sorunlardır.

Bireyler ve ayrıcalık

Böyle bir durum içerisinde kişilerin doğal olarak subjektif olabileceklerini, olaylara ve olgulara yaklaşırken benmerkezci bakabileceklerini söylememiz yanlış olmayacaktır. Kolektif yerine bireyi öne çıkararak ama bireyi toplumsallaşmış sağlıklı bir birey ola-

rak değil, bilakis hastalıklı, bencil, ben merkezci ve popülist bir birey olarak öne çıkararak bu sistem, devrimci kişiyi etkisi altına aldığı çok doğal olarak örgüt içerisindeki kolektif yapıyı zarara uğratacaktır. Bu sorunla cebelleyen kişinin kolektifin, yani örgütün genel olarak çıkarlarını gözardı etmeye başlayacağı açıktır. Sınıfın ve onun bilimsel ideolojisinin oluşmasından bu yana kurtuluşun bireysel değil toplumsal olacağı kanıtlandığına göre devrimci mücadele içerisinde örgütü veya kolektif organları değil kendisini veya herhangi bir şekilde bireyi esas alan kişi anti bilimsel davranmaya başlamış demektir. Bu bakış açısının bireyi öne çıkararak bazı sorumluluklarla birleşince kişiye ayrıcalıklar tanınmasının gerektiğini düşündürmesi

kaçınılmazdır. Kolektifi yıkan, ayrıcalıkları ve eşitliksizlikleri derinleştiren bu tarz, bürokrasiyi egemen hale getirmenin ötesinde bir anlama sahip değildir. “Bu militanların birinci tipi, geçmişte hizmet etmiş, şimdi de büyük adamlık taslayan kişilerdir; bunlar, parti ve Sovyet devleti yasalarının kendileri için değil, avanaklar için yapıldığını düşünürler... Sovyetler iktidarının geçmişteki hizmetleri yüzünden kendilerine çatmayı göze alamayacağını umuyorlar. Bu kendini beğenmiş büyük beyler, kendilerini yeri doldurulamaz sanıyorlar ve ceza görmeksizin yönetici organların kararlarına karşı gelebileceklerini sanıyorlar.

Bu militanlara nasıl davranmalı?

Hiç duraksamadan, geçmiş hizmetlerine hiç bakmadan, bunları yönetici görevlerden almak gerekir. Bunların rütbelelerini indirmek ve bunu da basında yayınlamak gerekir. Bunu, bu kendini beğenmiş bürokratların, bu büyük beyefendilerin kurumlarını bozmak için ve onları yerlerine oturtmak için yapmak gerekir. Bunu, bütün çalışmamızda, parti disiplinini ve Sovyet devleti disiplinini sağlamlaştırmak için yapmak gerekir.” (J.Stalin, SBKP XVII. Parti Kongresine Sunulan Çalışma Raporu, 1934)

Yoldaşa haksızlık yapmak

Devrimci kişinin bu tarz bir sorundan kaynaklı ilk haksızlıklarını yanınaşındaki yoldaşlarına yapmaya başlayacağı açıktır. Haksızlıklara karşı verilen bir mücadelenin tam ortasında haksızlıklar yapmaya başlayan, örgütten çok kendisini öne çıkararak, kurtuluş için örgütü değil, örgütü kendisi için gören ve bu şekilde yaşatmaya çalışan kişinin esasen örgütü yıkmaya başladığını söylemeye gerek bile yoktur. Mao yoldaşın deyişiyle öznellik örgütsel ilişkilerdeki yansımaya **sekterizm** adı verilir. Her şeyi kendisi için isteyen kişinin, her şeyi kendisi ile başlatıp kendisi ile bitirmesi çok doğaldır. Kolektivizmi hiçe sayarak kitlelerin örgüte ihtiyacı olduğu anlayışını görmezden gelerek herkesin kendisine ihtiyacı olduğunu düşünen ve örgüt yerine kendisine adam örgütleyen, kendi alanını başarılı diğer alanları başarısız göstermeye çalışan, hataları her zaman başkasında arayanların bu kategori içerisinde değerlendirilmesi gerekmektedir. Dışarıya karşı kendi alanını, kendi alanında kendi birimini, kendi biriminde de kendisini “diğerlerine” göre başarılı görme hastalığına kapılan birey, “diğerleri” kapsamında kendileri kendi yoldaşları veya dostları olduğunu da unutmaktadır. Adamcılık, alancılık sorunlarının kaynağında subjektivizmin ve sekterizmin yer aldığı söyleyebiliriz. Kolektif önemsemeyen bireyin onu çözüm gücü olarak da görmeyeceği açıktır. Bu halile sorunların çözümü doğru tarzda kolektife devredilmeyecek, her türlü

yanlış biçimde alakasız yerlere taşınacaktır.

Sorunların çözüm yeri YDG Toplantılarıdır

O halde bizlerin sorunları çözüm mekanizmamız YDG toplantıları olmak zorundadır. YDG toplantılarını kendi irademiz olarak görmedikçe bu hatayı yapmamız kaçınılmaz hale gelecektir. Bu anlatmaya çalıştığımız sorundan muzdarip olan bireyin, sorunları çözüm yerini yanlış aramasının dışında çözüm yöntemini de bulamayacağını söyleyebiliriz.

Sıklıkla dilimize pelesenk olduğu halde kişileri değil de anlayışları yıkmaya perspektifine sahip olamamamız işte bu nedenden kaynaklanmaktadır.

Rahatsız olduğu anda eleştiri yapan kişinin durumu da öz olarak bireyciliğin, benmerkezliğin başka bir biçimidir. Sorunu kendisine yapıldığında gören kişi, doğal olarak yaşama subjektif bakan kişidir. O geneli gözlemlemek yerine kendisini merkezine koyduğu dünyasıyla ilgilenmektedir ve doğal olarak örgütün sorunlarından çok kendisine yönelen eleştirilerle uğraşacaktır.

Kendisine yönelmediği müddetçe sorunlara karşı sözde evliya sabırlı göğüs gerenlerin **“Bana dokunmayan yılan bin yaşasın”** anlayışına sahip olduğunu açıklıkla söyleyebiliriz. Kolektif bir mekanizma olan örgütün yaşamsal varlığı, sorunların çözümünü ve aynı anda sürekli bir hareketi gerektirmektedir. Örgüt içerisinde yaşanan sorunlara karşı liberal kalmak ya da sorunları devrimci tarzda çözmek adına kişileri yıkmaya dönük moral bozucu söylemlerde bulunmak ne eleştiri yapana, ne eleştirilene ne de kolektife-örgüte bir fayda getirecektir.

Yeni yaratma çabasında olan bizlerin yukarıda anlatmaya çalıştığımız sorunlara karşı sürekli uyanık olmamız gerekmektedir. İdeolojik mücadelenin sürekli verilmesi gerektiğini unutmadığımız müddetçe örgütümüzün kolektif yapısı bozulmayacaktır. **“Partimizin uygun adım yürüyebilmesini ve tek bir ortak hedef uğruna çalışabilmesini sağlamak için bireyciliğe ve sekterliğe karşı mücadele etmeliyiz”.** (Mao Zedung, Seçme Eserler c.3, s.47)®

Sadece YDG yetmez!

Bir süredir YDG'nin kitle çizgisindeki zayıf yanları güçlendirmek, hatalı yönleri deşifre edip çözümler sunmak amacıyla başlattığımız ve YDG'lilerin örgütlerini daha fazla sahiplenmeleri ve sürece katkı sunmaları amaçlı yaptığımız çalışmada yolun başında olduğumuz bir gerçekse de, aldığımız yol da küçümsenmemelidir. YDG toplantılarını düzenli alma çabamız, bazı faaliyet alanlarında bunun sürekliliğini sağlamamız, YDG'lilerin sürece katılımını sağlamada önemli adımlar olmuştur. Denilebilir ki, içinden geçtiğimiz bu süreçte, yoldaşlarımızla tartışmalarımızdan çok şey öğrendik/öğreniyoruz. Elbette bu öğrenme süreci beraberinde yeni eksiklikler, yeni sorunlar açığa çıkarmaktadır. Bu da gelişim halindeki bir örgüt açısından anlaşılırdır. Özellikle anti-empyralist, anti-faşist, anti-feodal bir kitle örgütü olan YDG'nin diğer kitle örgütleriyle olan ilişkileri gibi.

Bugün için halk gençliğiyle olan ilişkilerimizin gerek nicelik gerekse de nitelik düzeyinden kaynaklı tek başına YDG, Yeni Demokrasi mücadelesinde yeterli olmayacaktır. YDG, devrimin yükseldiği dönemlerde de tek örgütlenme aracımız olmayacaktır; ancak devrimci hareketin yükselişi dönemlerinde devrimci gençlik hareketinin odağı halini alacağından, politikaları daha geniş kitleler içinde daha etkili sonuçlar doğuracaktır. Ancak günümüz koşullarında diğer ilerici DKÖ'lerle sağlıklı ilişkiler kurmanın önemi daha yakıcı bir hal almaktadır. Açık ki ülkemizde halk gençliğinin kendiliğinden örgütlenmesi oldukça yetersizdir. Ancak ülkemizde faaliyet yürüten çok sayıda DKÖ içinde gençliğin oranının yüksek olduğunu da görmekteyiz. Çeşitli sorunlar ve talepler etrafında birleşen bu gençlik kesimi ile bağ kurmak ve ortak hareket etmenin yollarını aramak oldukça önemlidir.

Halk gençliği içerisinde çalışmamızın temel ilkesi ileri kitlenin örgütlenmesi esasına dayanır. YDG'nin örgütleyebileceği halk gençliğinin önemli bir kısmı kendilerini bahsini ettiğimiz çeşitli kitle örgütlerinde ifade etmektedir. Bununla birlikte halk gençliğinin bulunduğu her yer YDG'nin örgütlenme sahasıdır. Bu yüzden YDG, çeşitli kitle örgütleri içerisinde çalışmak zorundadır.

Ne yazık ki YDG'nin örgütlü gücüyle, kitle örgütlerinin sayısı ve çeşitliliği göz önü-

ne alındığında bütün kitle örgütlerinde çalışma yürütmemize olanak bulunmamaktadır. İçerisinde faaliyet yürüttüğümüz/yürütmemiz gereken kitle örgütleri esas faaliyet alanlarındaki çalışmaları besleyen kitle örgütleri olmalıdır. Bu yüzden dönemsel olarak esas aldığımız üniversiteli gençliğin örgütlenmesini güçlendirecek kitle örgütleri öne çıkarılabilir. **Bunlar çeşitli mesleki örgütlenmelerin öğrenci kolları, üniversite içerisinde bulunan çeşitli kol ve kulüpler, üniversiteli gençliğin yoğun bulunduğu kadın, kültür-sanat ve çevreci örgütlenmeler vb. olabilir.**

Öğrenci gençlikle ilişkilerimizi geliştirecek ve öğrenci gençliğin temel hak ve taleplerini savunan kitle örgütlerine ağırlık verirken, YDG, faaliyetçilerinin ilgi ve isteklerine uygun olarak diğer faaliyet alanlarında da (spor, çevre, kadın, eşcinsel, kültür, sanat vb örgütler gi-

Öğrenci gençlikle ilişkilerimizi geliştirecek ve öğrenci gençliğin temel hak ve taleplerini savunan kitle örgütlerine ağırlık verirken, YDG, faaliyetçilerinin ilgi ve isteklerine uygun olarak diğer faaliyet alanlarında da (spor, çevre, kadın, eşcinsel, kültür, sanat vb örgütler gibi) benzer çalışmalar yürütebilir/yürütmelidir.

bi) benzer çalışmalar yürütebilir/yürütmelidir. Bu, hem kolektif bir örgüt olarak kitlelerle olan bağlarımızı geliştirecektir hem de her bir YDG'nin ilgi alanlarına uygun olarak bireysel gelişimi açısından önemli olanaklar sunacaktır.

Geçtiğimiz günlerde bir taşra üniversitesinde okuyan bir grup devrimci-demokrat öğrenciyle sohbetimizde gerici-faşist örgütlenmelerin gerek üniversitede, gerekse de üniversite dışında güçlü örgütlenmelerinin olduğunu öğrendik. Bununla birlikte arkadaşlarımız o üniversitede öğrenci derneğinin bulunmadığını ve yeni insanlarla ilişki kurmakta zorlandıklarını anlatıyorlardı. Ancak üniversite bünyesinde kurulan kitap/kütüphane kulübünün 200'e (iki yüz) yakın üyesinin olduğundan ve yeni ilişkilerle ancak bu şekilde tanışabildiklerinden bahsediyorlardı. Bu örnekten de anlaşılacağı gibi halk gençliğinin bulunduğu her yerde çalışmalarımızı yoğunlaştırabiliriz. Hem de biçimsel farklılıklara ve reçetelere dayanmadan bunu yapabilmeliyiz. Her alanda aynı araçlarla, aynı şekilde faaliyet yürütmemiz mümkün değildir.

Alanların kendi özgünlüklerine uygun olarak, çalışma şartlarının uygunluğunu göz önüne alarak kitlelere ulaşabileceğimiz her araç ve örgütlenme yöntemini etkili şekilde kullanabiliyoruz. Bir üniversitede YDG standı açarak politikalarımızı sunarken, çalışma şartlarının uygun olmadığı farklı alanlarda kültürel sanatsal bir fanzinle dolaylı yollardan sesimizi duyurmayı öne çıkarabiliriz.

Şu ana kadar diğer kitle örgütlerindeki çalışmalara yeterince önem vermediğimiz ortadadır. Çalışma yürüttüğümüz kitle örgütlerinde, her ne kadar söylemde olmasa da, pratikte açığa çıkan anlayışımız 3-5 kişinin YDG'li yapılması olmuştur.

Bunun sonucunda ise kitle örgütünün kuruluş amaçlarına uygun bir faaliyet izlemediğimiz için örgütleyebildiğimiz üç beş arkadaşımızla birlikte kitle örgütünden ayrılmak veya daha da gelişmemek sık görülen bir pratiğimiz olarak karşımıza çıkmıştır.

Yukarıda vurguladığımız tutum yanlış olduğu gibi, bir başka yanlış tutum da kitle örgütlerindeki çalışmalarımızda YDG'yi tanıtmamak, YDG'li olduğumuzu gizlemektir. Yukarıdaki tutum "sol" olduğu kadar, aksi de sağ bir tutum olacaktır.

Bizim kitle örgütlerinde çalışmalardan anladığımız, diğer kitle örgütlerinin niteliğinin YDG düzeyine yükseltilmesi, YDG'nin politikalarına uygun ve YDG'yle işbirliği içinde hareket etmesidir. Elbette bu görece uzun bir zaman dilimini alacaktır. Bu yüzden de kitle örgütlerindeki çalışmamızı 3-5 kişinin YDG'li olmasına indirgememiz aceleciliğe denk düşecektir. YDG'nin kitle örgütü özgünlüğündeki politikalarını taşımadığımızda ise bunu başarmamız hiçbir şekilde mümkün olmayacaktır. Diğer kitle örgütlerinin niteli-

ğinin yükseltilmesinden anladığımız; **kitle örgütünün faaliyet yürüttüğü alanda misyonu ve hedefleri doğrultusunda bilimsel ve net düşüncelere sahip olması ve buna uygun pratik davranış sergilemesini sağlamaktır.** Bir örnek vermek gerekirse, herhangi bir kültür-sanat derneğinde çalışmalarımızı ele alırsak, bizim buradaki görevimiz bu derneğin kültür-sanat anlayışında Yeni Demokratik Kültürü hâkim hale getirmektir. Bunu gerçekleştirirken, dikkat edilmesi gereken "dar olsun bizim olsun"dan ziyade, kitlesel olması ve bu kitlesel gücün Yeni Demokrasi Kültürünü benimsemesi olmalıdır. **Bunun için de faaliyet yürüttüğümüz kitle örgütünün faaliyet alanında derin bir kavrayışa sahip olmak ve söz konusu örgütün hedeflerini ve bu doğrultuda hareket etmeye olan ihtiyacı benimsemek gerekir.**

Bununla birlikte içerisinde faaliyet yürüttüğümüz kitle örgütünün kendi faaliyetinde en aktif olanlar içerisinde yer almazsak, ağzı laf yapan ama eli iş tutmayan durumuna düşeriz ki, bu da ileri kitleden tecrit olmamıza neden olacaktır. Açık ki, pratik faaliyetlere yoğunlaşmamız boşa harcanmış zaman da değildir. Olması gereken, yapılması lazım olan bir çalışma tarzıdır. Böyle davrandığımızda hem kitle örgütleriyle ilişkilerimiz gelişecek hem de kitle örgütlerinin bize karşı ön yargıları kırılacaktır.

Var olan mevcut örgütsel gücümüzle mümkün olan, öne çıkan kitle örgütlerinin en fazlasının içerisinde yer almalıyız. **Her YDG'nin ilgi alanını ve faaliyetin ihtiyaçlarını göz önüne alarak okul ve iş dışındaki zamanlarında bir veya birkaç DKÖ'de faaliyet yürütmesi ve bu çalışmada öğrendiklerini YDG toplantılarında diğer yoldaşlarıyla paylaşması mücadelemizin canlılığını da arttıracaktır.** Özellikle üniversitede faaliyet yürüten yoldaşların, öğrenci derneği, okullardaki kol ve kulüpler ve mesleki örgütlenmelerin öğrenci örgütlerine üye olmaları olumlu sonuçlar verecektir. Böylelikle çok geniş bir gençlik kitleleriyle ilişkiye geçmiş olacağız.

Bu söylediklerimiz yapılabilir, uygulanabilir çalışmalardır. Yeter ki ısrarlı olalım. Yeter ki atak olalım.☺

Eğitilmiş İstanbul gençliğinin değerler dünyası

Gençliğin örgütlenmeye ihtiyacı var!

Sistemin dışladığı bu kesimin kendilerinin sistemi dışladığı bir siyasi bilinçle sahip olması halinde nasıl bir devrimci gücün ortaya çıktığını hem devrimci hareketin hem de Kürt Ulusal Hareketinin tarihinden ve günümüzdeki pratiklerinden anlamak mümkündür.

İstanbul Bilgi Üniversitesi tarafından **2007 Ağustos**'unda yayınlanan ve **Umut Sarp Zeylan** tarafından derlenen **"Eğitimin Değeri ve Gençlik-Eğitilmiş İstanbul Gençliğinin Değerler Dünyası"** adlı araştırma İstanbul'da okuyan liseli ve üniversiteli gençlik hakkında önemli veriler sunmaktadır. Bu verilerin halk gençliği içinde devrimci mücadele veren bizler açısından da değerlendirilmesi yararlı olacaktır.

Öncelikle araştırmayı hazırlayanların çıkış noktasını anlayabilmek için uzun bir alıntı yaparak yazıya başlayalım: "Türkiye'de şu anda 15-24 yaş arasında yaklaşık 20.000.000 genç var. Son üç yılda, bu yaş grubunun nüfus artış hızı negatif olmuş olsa da, US Census Bureau'nun (ABD Nüfus Bürosu) yayınlarından ve Birleşmiş Milletler 2005 Raporu ile Dünya Bankası Kalkınma Raporu 2007'den biliyoruz ki, **Türkiye 2010'da, dünyada 'genç nüfus oranı en yüksek ülke' olacak.**

Madalyonun öbür yüzüne bakalım bir de: **Halen Türkiye, gençlerin okuma yazma oranı açısından dünya sıralamasında, birçok gelişmekte olan ülkenin altında yer alıyor.** Bu oran özellikle kızlar için vahim boyutlara ulaşıyor. Brüt okullaşma oranı (kayıtlı öğrencilerin yaş grubuna oranı) ise orta öğretimde % 84'e ulaşırken, aynı oran üniversite için % 24'e düşüyor. 2004 yılı rakamlarına göre, 20-24 yaş grubundaki gençlerin 'lise mezunu olma' oranı % 41.8; bu oran, özellikle AB üyesi ülkelerle karşılaştırıldığında oldukça yetersiz.

Eğitim ve okullaşma verilerinin cırlırlığına, bir de işsizlik verileri eklenince tablo iyice tatsızlaşıyor: 15-19 yaş grubundaki gençlerin içinde eğitimde olmayan ve işsiz olanların oranının en yüksek olduğu ülke maalesef Türkiye.

(...) Öyle ise önce bu gençleri biraz daha yakından tanımak lazım. Onlara dokunmak, X, Y, Z demeden kuşak farklarına rağmen hissetmek, anlamak (en azından hissetmeye ve anlamaya çalışmak) ve hepsinden önemlisi onları dinlemek lazım."

Araştırmanın hazırlanışı ile ilgili çeşitli veriler sunmak gerekirse; araştırma İstanbul'da eğitim görmekte olan (lise mezunu

dershane öğrencileri de dahil) 15-24 yaş arası gençler üzerinden gerçekleştiriyor. Araştırmacılar gençliğin % 15'inin yaşadığı ve "eğitim pazarı"nın kalbi olarak nitelendirdikleri İstanbul'daki araştırmanın ülke geneline taşınmasını hedefliyorlar. Araştırma kapsamında **1.014 genç** ile görüşülüyor. Araştırma ve sokaklar şehir içindeki nüfusun payına göre orantılanarak paylaşılıyor. Araştırmanın anlaşılabilirliği ve rahat uygulanması amacıyla çalışma öncesinde 8 adet pilot anket yapılarak soru formu gözden geçiriliyor. Araştırma **3 Mart-21 Nisan 2006** tarihlerinde 26 ilçe, 109 mahallede uygulanıyor. Araştırmanın güven payının % 95 olduğu vurgulanıyor. Araştırmaya katılan gençlerin % 60'ı erkek, % 54'ü 15-17 yaş grubunda, % 70'i liseli, % 25'i ise üniversitede okuyor. Liselilerin % 56'sı normal lisede, % 26'sı ise meslek liselerinde öğrenimlerini sürdürüyor. Üniversite öğrencilerinin ise % 22'si İstanbul Üniversitesi'nde, % 19'u açıköğretimde, % 16'sı Marmara Üniversitesi'nde okuyor. Üniversite öğrencilerinin % 48'i İİBF'ye, % 21'i mühendislik fakültesine devam ediyor.

Araştırmacıların mantığı

Ancak araştırmayı gerçekleştirenlerin veriler üzerinden yaptıkları yorumlarda ciddi görüş ayrılıklarına sahip olduğumuz ortaya çıkmaktadır. Örneğin eğitimin kalitesinin düşük, okullaşmanın yetersiz, eğitimin ezberci, öğretimin tek yönlü (öğretmenden öğrenciyeye) olduğu eğitim modeline alternatif olarak 1999 Bologna Deklarasyonunun öncülük ettiği ve eğitimi yeniden yapılandıran reformlar sunulmaktadır. Bu alternatif modelle **"iş dünyasının beklentilerini karşılayacak müfredat değişiklikleri ile gençlerin iş hayatına daha etkin hazırlanması da öncelikler arasında"** yorumunu yaparak araştırmacılar farklı görüşlere sahip olduğumuzu ortaya sermektedir. **Bu anlamıyla Özel Bilgi Üniversitesi'nin öğretim üyeleri bu verileri kullanarak iş dünyasının ihtiyaçlarına daha uygun bir gençlik yaratılmasını ve "küreselleşme çağında daha rekabetçi bir eğitime sahip olmamız gerektiğini" savunurken bizler bu verilerden devrimci**

gençlik hareketine olan büyük ihtiyacı ve bu düzenin gençliğe yönelik teslim alma/köleleştirme saldırılarına karşı birleşmenin önemini anlıyoruz. Bizler iş dünyasına/emperyalizme değil halkına bağlı, emperyalist tekellerin çıkarlarını ve kârlarını değil, halkın çıkar ve taleplerini savunan, bireyselliği esas alarak eğitimin paralı hale gelmesini değil toplumsallığı savunarak eşit, bilimsel, demokratik, parasız eğitimi, mez-

niyet sonrasında esnek çalışmayı değil, iş güvenceli, kadrolu, sendikali bir iş yaşamını savunmaktayız.

Bununla birlikte araştırmacıların mantığını gösteren bir diğer olgu da sorulara verdikleri cevaplara ve yaklaşımına göre gençliğin 5 kategoride sınıflandırılmasıdır. Örneğin araştırmaya katılan gençlerin % 23'ünün oluşturduğu **"Duyarsız dışlanmışlar"** genellikle göçle gelen, dünyaya ve çevresine duyarsız, gamsız, ümitsiz, yeniliğe kapalı bir gençlik kesimi. Gençlerin % 13'ünün dahil edildiği **"Liberaller"** dine bağlı olmayan, duyarlı, yeniliğe açık, statü merakı olmayan bir kitle. % 19'unun yer aldığı **"Uçarı maceracılar"** maceracı, maço, güvensiz, gamsız, kontrolsüz bir gençlik. % 20'yi oluşturan **"Karamsar muhafazakârlar"** umutsuz, değişime kapalı, statü meraklısı, risk almayan bir kesim. Son olarak % 26'yı oluşturan **"Yenilikçi gelenekçiler"** ise yeniliğe açık,

dine bağlı, başarılı odaklı, kontrollü bir gençlik kitlesi.

Elbette bu kategoriler gençliğin değerler dünyası göz önüne alındığı için bu şekilde belirleniyor. Bizler de sınıfsal/siyasal olarak kitleleri ele aldığımızda devrime yaklaşımlarına göre kitleleri ileri/orta/geri olarak sınıflandırıyoruz. Bu araştırmadan siyasal sonuçlar çıkarmaya çalıştığımız için ister istemez araştırmacıların kategorilerini daha farklı değerlendirmeye ihtiyaç vardır.

Açıktır ki bu kategorilerdeki kitleler arasında geçiş rahatlıkla olabilmektedir. Veya bu kategorilerdeki gençler birçok konuda ortaklaşabilmektedir. Bunu temel sorunlarında yüksek oranlarla ortaya çıkan oydaşma da göstermektedir. Ancak araştırmada kategorilerin belirlenmesinde önemli bir yer tutan **"değişim karşısındaki tutum"** belirsiz bir kavramdır. Günceli algılayışa paralel olarak değişim isteği de farklılaşmaktadır. Örneğin ülkedeki sistemden memnun olmayan gençlerin bir kısmı çözümü AB'de, bir kısmı reformlarda, bir kısmı ise devrimde görmektedir. Yine düzenden rahatsızlığı olmayan ancak kişisel beklentilerle yaşamını değiştirmeye çalışan, "geleceğine yatırım yapan" da geniş bir kesim vardır. Ya da değişimi gerçekten isteyen ancak bunu gerçekleştirebilecek, güven veren politik bir özne görmediğinden dolayı umutsuzlaşan ve toplumla arasına mesafe koyan bir kesim de bulunmaktadır. Bununla birlikte ek olarak şu soruyu da sorabiliriz: genellikle göçle gelen gençliğin oluşturduğu "duyarsız dışlanmışlar" gerçekten duyarsız mıdır? **Sistemin dışladığı bu kesimin kendilerinin sistemi dışladığı bir siyasi bilinçle sahip olması halinde nasıl bir devrimci gücün ortaya çıktığını hem devrimci hareketin hem de Kürt Ulusal Hareketinin tarihinden ve günümüzdeki pratiklerinden anlamak mümkündür.** Yine bugün hem YDG'yi hem de devrimci gençlik hareketini incelediğimizde kitlemizin bu araştırmaya göre genellikle liberaller içinde kalacağı görülecektir. Yine karamsarlar haricinde diğer tüm kesimlerin özelliklerini gösteren gençler de saflarımızda yer alabilmektedir. →

Devrimci dönüşümü savunan bizlerin liberalizmden ne kadar uzak olduğu açıktır. Dolayısıyla yorum yapan bazı araştırmacıların bu kategorileri birbirinden kopuk ele alması ve kategoriler arası geçişin koşullarını ve nedenlerini incelememesi çalışmanın zayıf yanlarından birisini oluşturmuştur.

Maddi sıkıntılar

Araştırmada gençliğin yaşadığı maddi/ekonomik sorunlar da bariz şekilde ortaya çıkmaktadır. **Eğitimde yaşanan sorunlar, gelecek kaygısı yetmezmiş gibi gençlik bir de okuduğu süre boyunca ciddi bir ekonomik mücadele vermekte, bunun için yaşamından önemli fedakarlıklar yapmaktadır.**

Gençlerin ailelerinin aylık gelirine baktığımızda **çok yoksul** kategorisine alabileceğimiz aylık 1.000 YTL'den az geliri olanların

mehtedir.

Yoksulluk gençlerin eğitim sürecince aldığı harçlığı da olumsuz etkilemektedir. Gençlerin % 88'i ailelerinden düzenli olarak harçlık aldıklarını söylemiştir. % 10'luk bir kesim yarı zamanlı-geçici işlerde çalışarak harçlığını çıkartırken % 6'sı da okulun yanı sıra tam zamanlı bir işte çalıştığını belirtmiştir. Anlaşılacağı üzere yarı zamanlı veya tam zamanlı işlerde çalışan öğrenciler de eğitim masraflarını karşılamakta yeterli olmamakta ve ailelerinden düzenli harçlık almayı kesememektedir. Ailelerin gelir seviyesinin düşüklüğü göz önüne alındığında gençlerin aldığı harçlığın yetersiz olduğu da anlaşılacaktır. Ne yazık ki bu durum mezuniyetin ardından da değişmemekte, işsizlik engelini aşanlar için de staj vb. baha-neyle oldukça düşük maaşlar sunulmaktadır. **Bu nedenle okulunu bitirip öğretmen,**

Barınma sorunu bugün kendisini bariz bir şekilde göstermektedir. **Ancak barınmanın yanı sıra sağlık sorunu da yakında gençliğin gündeminde daha yakıcı bir hal alacaktır.** Medikoların kapatılması kararı ile öğrencilerin üniversite hastanesinden aldığı sağlık hizmeti de kaldırılacak ve öğrenciler hastalandıklarında özel sağlık kuruluşlarına gitmeye mecbur bırakılacaktır. Sorunlar saymakla bitmiyor, hakim sistem hiçbir şekilde gençliğin çıkarına bir uygulamada bulunmuyor. **Tüm çaba, halkın ve gençliğin cebindeki parayı son kuruşuna kadar gasp etmek, gençliği uysal ama nitelikli işgücü haline getirmek için.** Önceki dönemlerde mücadele sonucu elde edilen haklar mücadelenin seviyesinin düşmesine paralel geri alınıyor.

Bu veriler de kanıtlamaktadır ki sistem, gençliği çok ciddi bir ekonomik krizle karşı karşıya bırakmaktadır. **Gençliğin ezici çoğunluğunun ailesinin yoksul olması, eğitimin geniş bir kitle açısından bir lüks ve ödenen ağır bir bedel olarak görülmesine neden olmaktadır.** Dolayısıyla eğitimin ardından bu sıkıntıların son bulması ve ödenen bedele değecek bir rahatlamının beklenmesi oldukça doğaldır. Ancak özellikle son yıllarda üniversite ve lise mezunu gençler arasında işsizliğin oldukça yaygınlaşması, birçok bölümden mezun olanların iş bulmasının mümkün olmaması, ihtiyaç olmasına karşın IMF gibi emperyalist kurumların dayatmasıyla kadrolu çalışan alınmaması yetmezmiş gibi yeni uygulama ve yasalarla (ücretli/sözleşmeli öğretmenlik, aile hekimliği, ücretli avukatlık, yetkin mühendislik, mesleki yeterlilik, KPSS vb) iş bulmaların da uzun süre sosyal güvencesiz şekilde düşük maaşla çalışması ve patronun her dayatmasını sineye çekmesi gerekmektedir. Bunlar da yetmezmiş gibi işe yönelik talep arttıkça patronların istekleri de artmakta, iş arayan diğer gençlerle rekabetten "şimdilik" kazançlı çıkmak için sertifika programlarına katılmanın gerekliliği kendisini dayatmakta fakat bu kursların yüksek meblağları nedeniyle gençlerin üzerindeki yük de artmaktadır.

Tüm bunlar gençliğin hoşnutsuzluğunu, umutsuzluğunu, mutsuzluğunu pekiştirmektedir. Gelir durumu iyi olan aileler çocuklarını uzun yıllar destekleyebilmektedir, ancak yoksul ailelerinin çocukları bu destekten mağdur oldukları için bir şekilde iş bulmanın, yaşamını devam ettirmenin derdine düşmektedir. Bu çabalar örgütlü değil bireysel olarak verildiği için de güçlü sermaye grupları karşısında her türlü taviz verilmektedir.

Bu nedenle gençliğin örgütlenmeye ihtiyacı vardır. Örgütsüz kalındığında

ne bir bütün olarak sistemin dayattığı uygulamalara ve kabul ettiği yasalara karşı çıkmak, kendi taleplerimizi savunmak mümkün olabilir ne de bireysel olarak sistemin/okul yönetimlerinin/patronların dayatmalarına karşı hakkımızı isteyebiliriz. Dolayısıyla başta YDG olmak üzere devrimci gençlik örgütlerinin bu somut ve güncel sorun ve taleplerden yola çıkarak geniş bir ajitasyon çalışması ile gençliği örgütlemeye yoğunlaşmasına ihtiyaç vardır. Kitlenin taleplerine ve politik seviyesine uygun olarak en geniş kitleyi kapsayan öğrenci derneklerinden/sendikalarından sorunların kaynağı olarak emperyalizmi ve ona uşaklık eden yarı-sömürge faşist sistemi görebilen gençliğin örgütlendiği YDG gibi anti-emperyalist anti-faşist örgütlere kadar geniş bir yelpazede gençliğin güncel sorunları ve talepleri işlenerek halk gençliğinin birleşmesi ve kendi inisiyatifini açığa çıkarması için çaba harcanmalıdır. **Krupskaya yoldaşın "Lenin'den Anılar" kitabında da belirttiği gibi Rusya'da Bolşevikler "Fabrikalarda çay için sıcak su verilmesi ve havalandırma için mücadeleden kitleleri adım adım silahlı ayaklanmaya götürmüşlerdi."** Bizler de gençliğin somut ve güncel sorunlarından hareket ederek, gençliğin gerçek taleplerinin savunucusu olarak güven kazanabilirsek, sistemli ve örgütlü bir çalışmayla anti-emperyalist bilinci yaymamız ve devrimci mücadeleyi yükseltmemiz mümkün olacaktır. Bu nedenle verilerin bir kez daha gösterdiği gibi gençliğin yaşadığı ekonomik sorunları ve gelecek kaygısını faaliyetimizde ele almaya büyük bir ihtiyaç vardır.

Gençliğin örgütlenmeye bakışı

Araştırmayı düzenleyenlerin mantığına uygun olarak "Sivil Toplum Örgütleri"ne üyeliğe gençliğin bakışını anlamaya çalışan sorular üzerinden hareketimizin demokratik kitle örgütlerindeki faaliyetinin potansiyeli hakkında veriler alabilmekteyiz. Araştırmaya katılan gençlerin dörtte biri herhangi bir kitle örgütü ile ilişki içindedir. Bunda en yüksek paya spor kulüpleri ve dernekleri sahiptir. Tüm gençlerin % 11'i spor derneğine, % 5.5'i öğrenci dernek ve kulüplerine, % 3'ü ise kültür-sanat, çevre, eğitim, sağlıkla ilgili örgütlere üyedir. **Ancak herhangi bir örgüte üye olmayan gençliğin yaklaşık yarısı bir kitle örgütüne üye olabileceğini vurgulamıştır.** Sporla ilgili derneklere üye olabileceğini söyleyenlerin oranı % 24'ken, öğrenci derneği ve kulüplerine üye olabileceğini belirtenlerin oranı % 8'dir. Yine % 30'luk bir kitle de kültür-sanat, çevre, sağlık, eğitimle ilgili kitle örgütlerine katılabileceğini belirtmiştir. →

oranı % 49'dur. **Yoksul** olarak sınıflandırabileceğimiz ve ailesinin aylık geliri 1.000 YTL ile 2.500 YTL (anne ve baba memursa 3 bin YTL'ye yakın gelir eve gelse de yaşam standartı yükselmemektedir) arasında olanların oranı ise % 43'tür.

Özcesi çocuğu okuyan ailelerin ezici bir çoğunluğu aile gelirinin önemli bir kısmını eğitim masraflarına harcamak zorunda kalmaktadır. Bunun öğrenciye yansımaları ise eğitim sürecinde aileye bağlı, ona yük olan ve bunun getirdiği sorumlulukla okulu bir şekilde bitirmeye odaklanan bir anlayışın gelişmesidir. Yoksulluğun bir diğer sonucu ise lise ve üniversite öğrencilerinin bireysel gelişimlerini sağlamak ve toplumsal meseleleri inceleyerek harekete geçmek açısından yeterli olanakları bulamamasıdır. Bu nedenle özellikle devrimci gençlik örgütlerine kolektif bir çalışmayla geniş gençlik kitlelerine bu olanakları sunma, gençliğin kendi gerçekliği içinde harekete geçmesine yol açması görevi düş-

doktor, mühendis vb. olan gençler iş bulduktan sonra da uzun yıllar ya çok yoksul şartlarda yaşamaktadır ya da ailesinden gelen desteği kabul etmek zorunda kalmaktadır.

Barınma sorunu da gençliğin ciddi sorunlarından bir tanesidir. Araştırmaya katılan gençlerin % 93'ü ailesiyle aynı evde kalmaktadır. Bu oranın yüksekliği gençlerin büyük çoğunluğunun lise öğrencisi olması sebebiyle anlaşılabilir. **Ancak % 1'lik kesimin yurtlarda kalması da öğrenciler için yurt olanaklarının ne kadar az olduğunu bizlere göstermektedir.** Yurt kontenjanının az olması, devlet yurtlarının bakımsızlığı ve giderek özelleşmesi, özel yurtların öne çıkmaya başlaması, bununla birlikte ev kiralalarının yüksekliği nedeniyle gençlerin arkadaşlarıyla birlikte ev kalmaktan başka çaresinin kalmaması da gençliğin ciddi oranda barınma sorunu ile karşı karşıya kaldığını bizlere bir kez daha göstermektedir.

Özcesi gençliğin genelinde örgütlenmeye karşı bir antipati bulunmamaktadır. Önemli bir kesim bir kitle örgütünde yer almaya sıcak bakmakta ancak çeşitli nedenlerle dışında kalmaktadır. Bu anlamıyla devrimci gençlerin öğrenci dernekleriyle birlikte kulüplerde, ilgi alanlarına uygun olarak kültür-sanat, spor, çevre vb. ile ilgili kitle örgütlerinde yer almaları, buralarda örgütlerin hedeflerine uygun olarak faaliyet yürütmeleri, böylece hem şu anda örgütlü olan hem de bu potansiyele sahip olan geniş bir kitleye ulaşması mümkün olabilecektir.

Konuyla ilgili değerlendirme yapan araştırmacılar üye olmayı düşündüğü halde kitle örgütlerine katılmayan gençlerin bu tutumlarının nedenini şöyle yorumlamaktadır: **“Gençlerin yarısı diğer derneklere/kuruluşlara üye olmayı düşündükleri halde üye olmamaktadırlar. Bu sonuç gençlerin kendi kuşaklarından insanların oluşturdukları örgütlenmelerde kendilerini daha rahat hissettiklerini, karar mekanizmalarına daha doğrudan katılabildikleri için bu tür örgütlenmelere rağbet ettiklerini göstermektedir. Buradan çıkarılacak temel sonuç, gençlerin kendi aralarında yapacakları örgütlenmelerin teşvik edilmesinin önemli olduğudur.”**

Hiç kimse gençliğin teslim alındığını, köleştirildiğini, her şeye razı hale getirildiğini iddia edemez. Gençlik kendisine sunulandan memnun değildir. Bunu çeşitli şekillerde ifade de etmekte. (Okullardaki şiddet ve çeteleşme dahi kendisine sunulana tepkinin bir ürünü olarak değerlendirilebilir) ve değişim istemektedir. **Ancak kendisini ifade edebileceği, kendi inisiyatifini açığa çıkartabilecek kitlesel bir mekanizmanın bulunmaması bu tepki ve öfkenin bireysel veya küçük gruplar halinde örgütsüz ve sistemsiz olarak ortaya çıkmasına neden olmaktadır.** Bu anlamıyla başta YDG olmak üzere içinde yer aldığımız her kitle örgütlenmesinde kitlenin kendisini ifade etmesine, inisiyatifini hakim kılmasına özen göstermeliyiz. Bunu başardığımızda bize düşen, sistemsiz düşünce ve talepleri derleyerek somut bir politika ve hedefle kitlelere çağrı yapmak ve birlikte harekete geçmek olacaktır.

Siyasete ilgi üzerine

Gençliğin apolitik olduğu, siyasetle ilgilenmediği sıkça bahsi geçen ve yakınılan bir yorumdur. Ankette de bu konuyla ilgili veriler ve yorumlar yer almaktadır. “Ankete cevap veren gençlerin % 50’den fazlası politika ile hiç ya da pek fazla ilgilenmemektedir. Üye olunması düşünülen kuruluşlar arasında en düşük oranın siyasi partiler olması da (% 2.6) bu sonucu desteklemektedir. Bu ilgisizlik, 1990’larla beraber, neo-liberal dalganın sonucu toplumsal refahı sağlayabilecek tek durum olarak piyasa hakimiyetinin kabul edilmesi, ulus-devlet ve siyasetin

görevinin de, piyasanın iyi işlemesini sağlamak haline gelmesi, **siyasi partilerin ve parlamentoların yapabileceği bir şey yok algısının yaygınlaşması ve siyasetin neredeyse kendi kendisini gereksiz kılması ile açıklanabilir.”**

“Gençlerin siyaset ile ilgilerinin ve siyasete katılımlarının sınırlı olmasının en temel nedenlerinden biri, gençlerin ‘siyaset’ algısı ile ilgilidir. **Gençler, siyaset ile günlük hayatlarındaki pratikleri birbirleri ile ilişkilendirememektedir. İlişkilendirseler bile karar alma mekanizmaları içinde gerek kendilerini etkin aktör olarak görmedikleri, gerekse bürokratik ve toplumsal yapıdan kaynaklanan nedenler yüzünden etkin aktörler olarak görülmedikleri için siyasetin içinde yer alamamaktadırlar.”**

Bu uzun alıntılardaki önemli tespitler göz önüne alındığında da anlaşılacaktır ki bu köhnemiş, yaşlı sistemin gençliği kucaklaması mümkün değildir. Sistem bir yandan gençliğe hiçbir söz hakkı tanımazken, öte yandan geleneklerin fanatik koruyucusu olan, (bkz. Töre cina-yetlerini işleyen, linç eylemlerine katılan gençler) şovenist, düşünmeyen, itaat eden gençler yetiştirmektedir.

Ancak gençliğe nesne muamelesi yapılması, iyi bir gelecek sunulmaması ve devrimci gençlik hareketinin bir alternatif olarak ortaya çıkması nedeniyle ülkenin önemli kesiminde başarıyla da gözükse, **sistemin bu politikalarının gençliğe yönelik yoksullaştırma, geleceksizleştirme politikaları nedeniyle tuzla buz olacağı, devrimci mücadelenin ateşinin karşısında duramayacağı açıktır.** Bu açıdan bakıldığında devrimci hareketin alternatif olmadığı koşullarda gençliğin sistemin siyasetini sahiplenip aktif görevler alması mümkün değildir. **Gençliğe kendisini ifade etmesini sağlayabilecek, gençliğin enerjisini ve dinamizmini açığa çıkartacak tek güç devrimci mücadeledir.** Hiçbir gerici, köhnemiş düzen geleceği yaşayacak olan gençliğe umut veremez. Bu nedenle gençlik içindeki çalışmalarımızda siyaseti, **politik özgürlük mücadelesini tanımlamak, gençliğin geleceğini kendi ellerine alması için birleşmesinin propagandasını yapmak,** bunun için güncel ve somut sorun ve taleplerden yola çıkarak ülkemizin emperyalizme bağımlılığını kavratmak ve emperyalizme karşı tam bağımsızlık, faşizme karşı halk demokrasisi şiarını sahiplenmek için basitten karmaşığa, ama her anda kitleyle diyalog halinde hareket

etmemiz gerekmektedir.

Anket verileri de zaten gençliğin siyasete bakışını ve potansiyelimizi daha etkin göstermektedir. **Ankete katılanların % 18.6’sı seçimlerde oy kullanmayacağını ya da boş oy atacağını net bir şekilde ifade etmiştir.** % 33.4’ü ise bilmediğini, karar vermediğini belirtmiştir. Yani gençliğin % 52’si kendilerine sistemin sunduğu siyasetten tatmin olmamakta, bu politikada kendisinden bir şey bulamamakta, kendisini ifade edememektedir. Geriye kalan kitle ise toplumun geneline uygun bir tercih yapmaktadır.

Anketi yorumlayan **Hasan Kirmanoğlu** protestocuların AKP’li gençlere nazaran eğitim düzeyleri daha yüksek ve kendilerini daha fazla solcu olarak değerlendiren gençler olduğunu vurgulamaktadır. Kararsız gençler ise son 1 yıl içinde bireysel ve toplumsal olarak ekonomik durumun kötüleştiğini savunmaktadır. Kir-

üniversiteye bakış açısından okuyup dinlediklerine kadar çeşitli veriler bulmak ve bunları yorumlamak mümkün. Ancak yazımızın içeriği itibarıyla gençliğin ekonomik sıkıntılarıyla örgütlülüğe ve sisteme yaklaşımı hakkında ipucu veren verilere yoğunlaşmayı tercih ettik.

İstanbul’daki eğitimli gençlik hakkındaki verilerin ülke genelindeki gençliğin yapısıyla ciddi benzerlikler taşıyacağı açıktır. Ancak T. Kürdistan’daki gençlikle bazı özel bölgelerdeki gençlik üzerine araştırmalarda temel ayrımların ortaya çıkması beklenebilir. Bu nedenle YDG açısından benzeri araştırmayı T. Kürdistan’ında gerçekleştirmeye ihtiyaç olduğu açıktır.

Emperyalizme bağımlılığı her geçen gün artan, derin bir ekonomik kriz içine her geçen gün daha fazla batan, halka umut vermede başarısız olan, özellikle Ortadoğu’da ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda hareket

Kitlelerin sorunlarını kitlelere anlatmakla yetinmeden, çözüm için, birlik için kitlelerin kendisini ifade edebildiği, kendi gücünün farkına varabileceği örgütlenmeleri geliştirmek, kitle çizgimizi yeniden gözden geçirmek gerekmektedir.

manoğlu şöyle devam etmekte: “2002 yılından bugüne analiz etme olanağı bulduğum anket çalışmaları, Türkiye’deki protestocuların belirlen (ve 2002’den günümüze değişmeyen) bazı özelliklere sahip olduklarını gösteriyor. **Hiçbir partiye oy vermeyeceğini söyleyen protestocuların diğer partilerin seçmenlerine göre 1) daha genç, 2) daha eğitimli, 3) gelirleri daha az, 4) kırsal yerleşim yerlerinden çok kentlerde yaşayan, 5) kendilerini sol/sağ ekseninden çok merkezde gören, 6) dine bağlılıkları AKP’lilerinkinden, milliyetçilikleri MHP’lilerinkinden az, 7) Türkiye’nin Avrupa Birliği üyeliğini daha az destekleyen kişilerden oluştuğu görülüyor.** (...) Diğer bir ifadeyle, protestocular siyasete ilgisiz oldukları için hiçbir partiye oy vermiyor değildir.”

Sonuç

Elbette araştırmada çok farklı konularda veriler sunulmaktadır. Çalışmanın amacı gençliğin ekonomik ve siyasal yaklaşımlarından öte değerler dünyasını öğrenmek olduğu için teknolojide (internet, cep telefonu vb) yaklaşımından sosyalleştiği mekanlara, yaptığı harcamalardan sahip olduklarına, AB’ye-dine-aileye-

eden, AB’ye üyelik süreci adı altında açılan her müzakere başlığında AB emperyalizminin dayatmaları doğrultusunda eğitim, sağlık ve iş yaşamı başta olmak üzere birçok alanda “reform”larla var olan sınırlı hakları da gasp eden, çeşitli yasalarla (TMY, polis kanunu vb) devrimci demokratik hareket üzerinde baskılarını yoğunlaştıran sisteme karşı **birleşik, örgütlü ve militan bir gençlik hareketine büyük bir ihtiyaç bulunmaktadır.** Bu gerçeklik içinde bizlerin kitlelerden başka güvenebileceğimiz hiçbir güç yoktur. Bu nedenle son yıllarda uzaklaştığımız kitlelerin gerçek sorun ve taleplerini daha fazla incelemek, sınıf düşmanlarının plan ve uygulamalarını deşifre etmek ve anlaşılır ve ajitatif bir dille halkın/gençliğin içine girmek oldukça önemlidir. Kitlelerin sorunlarını kitlelere anlatmakla yetinmeden, çözüm için, birlik için kitlelerin kendisini ifade edebildiği, kendi gücünün farkına varabileceği örgütlenmeleri geliştirmek, kitle çizgimizi yeniden gözden geçirmek gerekmektedir. Bu doğrultuda son süreçte önemli adımlar attığımız bir gerçektir. **Artık bu gerçeği geliştirmek, derinleştirmek ve pratiğe daha sistemli şekilde uygulamak için harekete geçmenin zamanı gelmiştir!**

**Komünist
Ustalardan
Öğrenelim...**

Marksiizm-Leninizm-Maoizm'in Tarihi-5

İKİNCİ DÖNEM: 1871-1905

Politik Altyapı

İkinci dönem (1872-1904) birincisinden barışçı karakteriyle, yani devrimlerin olmamasıyla ayrılmaktadır. Batıdaki burjuva devrimler sona ererken, Doğu, devrimler için henüz olgunlaşmamıştı. Genel olarak bu dönem dış ilişkilerde nispeten daha durağan bir dönemdi, dünya kapitalizmi açısından en uzun ve en tamamlanmış dönemdi, özellikle de Fransa-Almanya savaşının (1870-71) patlak vermesi ile. Zorla ve şiddete dayalı olarak kendi ulusal sınırlarını çizmişlerdi, bu sınırlar büyük değişikliklere uğramadan Avrupa'da 35 yıl boyunca kendilerini korumuştular ve emperyalist Rus-Japon savaşı ile sona ermişti. Aynı şekilde 1905'den önceki bu yıllarda büyük kapitalist güçler içeride büyük bir durağanlık içerisindeydi, çünkü Avrupa ve Amerikan kapitalizminin 1789'dan 1871'e kadarki kuruluş sürecini başlatan büyük devrimci hareketler yoktu.

Lenin bu dönemi şöyle tanımlamaktadır, "*Batı gelecekteki bir değişim için bir tür barışçıl bir hazırlık sürecine girdi. Sosyalist partiler, esasta proleter partiler her yerde ortaya çıkıyordu ve burjuva parlamentarizminden çıkar sağlamayı, aynı zamanda da kendi günlük basınlarını çıkarmayı, eğitim enstitülerini kurmayı, sendikalarını oluşturmayı başarmışlardı. Marksist doktrin mutlak bir zafer kazandı ve geniş bir alana yayıldı. Proletaryanın güçlerinin seçilmesi ve toparlanması süreci ve proletaryanın yaklaşan savaşlara hazırlığı yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerlemekteydi.*"

Tarihin diyalektiği gösterdi ki Marksizm'in teorik zaferi öyle boyutlara ulaşmıştı ki düşmanlarını bile kendilerini Marksist olarak göstermeye zorlamıştı.

Kökten çürümüş liberalizm, yeniden hayat bulmak için sosyalist oportünizm şekline büründü. Büyük savaşlara güç toplama hazırlıkları oportünistlerin geri çekilmelerine yol açtı. Kölelik koşullarındaki gelişmelerden bahsediyorlardı. Sürekli olarak sosyal barışı dillerine pelesenk etmişlerdi, (kölelik sistemiyle barış) sınıf savaşının durdurulmasını istiyorlardı vs. Parlatonun sosyalist üyeleri arasında birçok taraftarı vardı, çeşitli işçi hareketi temsilcileriyle bağları ve sempatizan entelektüelleri vardı.

Ekonomik Altyapı

Ancak bu oportünizmin kökleri ekonomik koşullardaydı. Liderlerini rüşvetle, sömürgelerdeki endüstrilerden kazanılan kârların bir kısmı karşılığında satın alınan bir işçi aristokrasi yaratmaktaki amaçları. Serbest rekabetçi aşamadan artık uzaklaşmaya başlayan kapitalizm tekelci kapitalizm aşamasına ulaşıyor ve emperyalizme doğru ilerliyordu.

Lenin'in daha sonra detaylı olarak işleyeceği gibi, 19. yüzyılın son çeyreği, 1873'teki bunalımdan sonra, çok sayıda büyük sanayi ve finans kartellerinin bütün önde gelen kapitalist ülkelerde ortaya çıkmasıyla damgalandı. Japonya ve Rusya gibi yeni ülkeler hızla sanayileşirken, sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi eski kapitalist ülkelerde daha büyük bir hızla ilerlemekteydi. ABD ve Almanya bu süreçteki önderlerdi. **Yoğunlaşma tek başına bunalım sırasında gerçekleşen kâr düşüşlerini engelleyemediğinden tekeller son çare olarak sermayenin, çok büyük gelirlerin elde edileceği diğer bölgelere ihraç edilmesi yoluna başvurdu.** Bunda İngiltere birinci sıradaydı ve dünyanın yarısındaki kıta ötesi kârları toplamaktaydı. Bunun diğer bir nedeni İngiltere'nin en fazla sömürgeye sahip ülke olması ve sermayesini buralara kolayca aktarabilmesi

idi. Diğer kapitalist ülkeler de gelişimleri için sömürgelerin gerekliliğini anladıklarından, vahşi bir mücadele dünyanın henüz sömürgeleşmemiş bölgelerini ele geçirmek için başladı. Böylece 19. yüzyılın son çeyreğinde, Afrika ve Polonezya neredeyse tamamen gelişmiş kapitalist ülkeler tarafından işgal edildi. 1884'ten 1900'e kadar İngiltere 3.7 milyon hektar ele geçirmişti, buralardaki nüfus 57 milyondur; Fransa 36.5 milyon nüfusla 3.6 milyon hektar ve Almanya 17 milyon nüfusla 1 milyon hektar alan, Belçika 900 bin hektar alan ve 30 milyon nüfus, Portekiz 9 milyonluk nüfus ile 800 bin hektarlık alanı ele geçirmişti. Ancak kapitalizmin emperyalizme evrildiği bu aşama hiç de sancısız geçmemişti. **Güçler ilişkisindeki bu değişim zorunlu olarak farklı emperyalist ülkeler arasındaki çatışmaları tetiklemişti.** Bu dönemde ABD'nin Küba'yı, Porto Riko'yu ve Filipinler'i işgal ettiği **1898 İspanyol-Amerikan Savaşı**, Britanya'nın Güney Afrika'nın Hollanda egemenliğindeki yerlileri köleleştirdiği **1899 Anglo-Boer Savaşı**, Avrupa kıtasındaki 35 yıllık barış sürecini sonlandıran **1904 Rusya-Japonya Savaşı** çatışmaların önde gelenleriydi.

Emperyalizmin gelişmesinin bir diğer önemli yüzü ise, işçi aristokrasisinin önde gelen kapitalist ülkelerde, tecrübeli ve tecrübesiz olarak ayrılarak ve ücretlerde farklılaşmaya gidilerek sağlanabilmesi idi. Bu, ayrıca fakir ülkelerden gelen göç dalgasının artmasıyla başarıldı. 19. yüzyılın son çeyreği, şiddetli endüstriyel yayılmanın zirvede olduğu ve emek sömürsünün arttığı bir dönem olarak, büyük kapitalist ülkelerdeki maaşların yavaşça arttığı bir dönemdi. Özellikle İngiliz işverenlerini örnek olarak aldığımızda, kapitalistler sömürgelerden elde edilen kârların bir kısmını kendi ülkelerindeki tecrübeli işçileri avutmak için kullandılar ve böylelikle, işçi sınıfı içerisindeki militanlığı ve sağlam-

lığı ortadan kaldırmak istediler. Böylece Almanya'da işçi sınıfının maaşları 1887'deki 100 puandan 1909'da 105 puana çıktı ve işçi aristokrasisine tabi olan işçilerin 113 puana yükseldi. Benzer koşullar diğer kapitalist ülkelerde de elde edildi. Bütün bunlar işçi politikasında büyük etkiler yapmıştı. Sağ oportünist sosyal demokratlar, kendi revizyonist teorilerini ve sınıf işbirliği politikalarını nispeten refah düzeyi daha iyi olan işçi aristokrasisi üzerinde temellendirdi.

Alman Partisindeki Oportünizme Karşı Savaş

Bu tip oportünizmin örneklerinden birisi Gotha Programının oluşturulmasında gerçekleştirildi.

Bu program, tartışma amaçlı bir taslak halinde idi ve 25 Mayıs 1875'te, Gotha'da Marksist ve Lassalcı partilerin kongresinde kabul edilecekti. Engels, bu programdaki neredeyse her kelimenin eleştirilebileceğini söyledi. Marks bu taslağı kesin bir şekilde eleştirdi ve Alman partisindeki yoldaşlarına kongreden önce ulaşmak üzere bir not yazdı. **Notta sakat ekonomik anlayışı, devlete karşı yanlış tutumu, Lassal'in "tunç ücret yasası" konseptine teslim olunmasını, devletin işe yaramaz kooperatif yardımlarını benimsemesini, 8 saat işgünü konusunda net bir tavır sergilenmemesini ve enternasyonalizmi küçümsemesini mahkum etti.** Alman partisindeki oportünist akımlar bununla birlikte öyle güçlüydü ki, bu güçlü eleştirinin kongreden önce Liebknecht'in önderlik ettiği Marksistlere ulaşmasına rağmen, sadece bir kaç küçük değişiklik yapıldı. Belge sadece çok kısıtlı sayıda yoldaşa gösterildi, 16 yıl boyunca gözlerden uzak tutuldu ve son olarak sadece Engels tarafından 1891'de yeni bir parti programı hazırlanacağı zaman yayımlandı. →

Bu yayın şu anki meşhur “**Gotha Programının Eleştirisi**”dir.

Gotha'nın eleştirisinden birkaç ay sonra, Engels bir diğer eleştiriyi yayımladı (Anti-Dühring). Bu eser felsefe, doğal bilimler ve sosyal bilimlerin alanındaki Marksist yaklaşımı ortaya koydu. Bu, Sosyal Demokrat Partiye katıldıktan sonra bütün parti programını burjuva bir çizgide yeniden yazmaya çalışan, burjuva görüşleriyle bilinen Profesör Dühring'in yanlışlarını teşhir eden bir eleştiriydi. 1877'de parti organlarıca yayımlanan bu eleştiri, partinin resmi kademelerindeki oportünistler tarafından eleştiri yağmuruna tutuldu. Daha sonra 1880'de Engels bu kitaptaki 3 bölümü broşür olarak çıkardı, “**Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm**”. Bu broşürler son derece sade ve kolay anlaşılır bir biçimde bilimsel sosyalizmin temel fikirlerini ortaya koyuyordu.

Bu dönem, Marks ve Engels tarafından son derece hararetli teorik çalışmaların yapıldığı bir dönemdi. 1875-76'da Engels “**Doğanın Diyalektiği**” isimli kitap üzerinde çalıştı. Bu kitap doğal bilimlerdeki son bilimsel gelişmelerin aynı zamanda insan toplulukları ve doğada işleyen diyalektik yasalarla aynı olduklarını onaylıyordu. Bu çalışma yarım kaldı ve 1927'de yayımlandı. Dokuzuncu bölümü “Maymundan İnsana Geçişte Emegün Oynadığı Rol”, insan doğası ve onun gelişimine dair Marksist bakış açısını ortaya koyuyordu. 1884'de Engels'in “**Ailenin, Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni**” adlı eseri yayımlandı. Burjuva fikirlerin Alman Sosyal Demokrat Partisi için-

de giderek yayıldığı bir dönemde kaleme alınan bu kitap, reformist yanılığlara kapılmadan, bilimsel ve devrimci tarih konsepti-

sahip işçileri kazanmak için yazıldı. 1888'de Engels, Feuerbach üzerine yazdığı kitabını, “**Ludwig Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu**” yayımladı. Bu kitap, Hegelci idealist diyalektiğin nasıl materyalist diyalektige dönüştürüldüğünü ve nasıl mekanik materyalizmden diyalektik materyalizme dönüştürüldüğünü göstermek için yazıldı.

Marksizm'in yayılması

Bu dönem boyunca Marks, Kapital'in sonraki ciltlerini tamamlamaya çalışmakla meşguldü. Bu, Marks'ın 14 Mart 1883'de ölümüyle tamamlanmamış olarak kaldı. O gün, Engels'in dediği gibi “**En büyük düşünür düşünmeyi bıraktı**”. Marks'ın ölümü Marksizm'in ilerleyişini durdurmadı. Onun öldüğü anda o zaten milyonlarca işçi yandaşları tarafından sevilip sayılan ve sahiplenilen bir isimdi. Diğer taraftan, O, kendi zamanında, hükümetler ve burjuvazi tarafından en çok nefret edilen ve kara çalınan biriydi. Hiçbir kara çalma tarihi zamanı gelmiş doktrin gelişimini durduramadı.

1883'de Almanya'da, 1869'da Hollanda'da 1870'de Danimarka'da, 1871'de Bohemya'da, 1872'de ABD'de, 1876'da Fransa'da, 1879'da İspanya'da, 1879'da İngiltere'de-birlik olarak ve Rusya'da 1883'de proleter sosyalist partiler kuruldu. Bu süreç Marks'ın ölümünden sonra bile Norveç'te (1887) ve 1889'da Avusturya, İsviçre ve İsveç'te de partiler kurularak devam etti. Bu partilerin çoğu **İkinci Enternasyonal**'i kurmak için birleşti. Bu, sosyalist düşüncenin daha da yayılmasını sağladı ve Avustralya ve Finlandiya'da (1890), Polonya ve İtalya'da (1892), Bulgaristan, Macaristan ve Şili'de (1894), Arjantin'de (1896), Japonya'da (1901), Sırbistan'da (1903) ve Kanada'da (1904) partiler kuruldu. Böylece bu dönemin başında (1872) teorik olarak zaferlerle ortaya çıkan Marksizm, 1904'de, dönemin sonuna kadar kapitalist dünya çapına örgütlenmelerini yaymıştı.

II. Enternasyonal'de oportünizm

Her ne kadar Marksizm örgütlü şekilde yayılsa da, onun ana düşmanı, sosyalist partilerin kendi içinde ortaya çıkmıştı. Daha önce belirtildiği gibi,

oportünizm ve revizyonizm bu dönemde proleter akımın başlıca tehdidi olmuştu ve bu tehdit büyüdüğü için onun başlıca çözüm yeri II. Enternasyonal olmalıydı. 1889'da II. Enternasyonal'in oluşumu sırasında temel yönelim Marksist'ti. Fakat sağ eğilim resmi bir uluslararası örgüt merkezinin olmadığı/kurulmadığı görüşündeydi. Bu, parti üyelerindeki sağ eğilimin kontrol edilmeden devam etmesini sağlayarak, 12 yıl boyunca devam etti. **5 Ağustos 1895**'de ölümüne kadar Engels, dünyanın çeşitli yerlerinde partilere rehberlik ederek bu boşluğu doldurmaya çalıştı. Yaşına rağmen, sonuna kadar çeşitli oportünist sapmalara karşı sol kesimlerin savaşını sağladı. Aynı zamanda O, Marks'ın tamamlanmamış Kapital'in ikinci ve üçüncü ciltlerinin hazırlanması ve yayımlanmasını tamamladı.

Çeşitli ulusal partilerde giderek yerleşen oportünist eğilim bu zamanda, politik işçi örgütlerinde kariyer yapma yollarını arayan burjuva aydınları ve büyüyen emek aristokrasinde temellerini buldu. Özellikle, emperyalist güç olan, bunun sonucunda üst seviyedeki işçilere rüşvet verme ve işçi aristokrasisi yaratmada en iyi yeteneğe sahip olan İngiltere gibi ülkelerde bu eğilimler çok güçlüydü. Oportünist ve reformist ideolojilerden biri olan **Fabianizm**, ticaret birliği bürokratları üzerindeki etkisini genişleterek 1884'te kuruldu. Bu ideoloji belirsiz bir evrimsel sosyalizmi öğütüyordu ve Marksizm'in devrim ilkelerinin her birine saldırıyordu. Benzer oportünist eğilimler bu kadar kuvvetli olmasa da ABD'de ve Fransa'da da var oldu. Almanya'da da buna paralel olarak zayıf kapitalist sistem ve gizli parti koşulları 1890'a kadar oportünizmin gelişimini sınırlamıştır. Bunun sonucunda Alman partisinde II. Enternasyonal'in temel önderliği olan ve Engels'in güvendiği Bebel, Kautsky ve diğerlerini içeren sol önderliği sağladı. Fakat bu sol unsurlar (daha sonra Marksist ortodokslar olarak adlandırıldılar) sınıf savaşı keskinleştiğinde merkezietçi bir tutum aldılar. Böylece, bu zamanlarda bile, temelde Marksist oluşumları desteklemelerine rağmen, Engels'in ölümünden sonra kendilerini güçlendiren yeni oportünist oluşumlara karşı etkili bir savaş veremediler. Kendini Enternasyonal'de de gösteren bu oportünizmin temel oluşumu Bernstein'in Marksizm'i “değiştirme” teşebbüsüyüdü.

Bernstein revizyonizmine karşı mücadele

Bernstein revizyonist görüşüne ilk olarak Ekim 1898'de Alman Sosyal Demokrat Parti kuruluna gönderdiği bir mektupta yer verdi ve sonra 1899'da “evrimsel sos-

yalizm” kitabıyla devam ettirdi. Bu oportünizm genelde yükselen emperyalizmin ve özelde Alman emperyalizminin bir ürünüydü. Önceki emperyalist dönemin karakteristik özellikleri ele alındığında Bernstein, Marksizm'in tamamen yanlış olduğu sonucuna varmıştı. Kitabında materyalist anlayışın tarihini ve sınıf savaşı teorilerini inkar ederek Marksist teorinin değerine meydan okumuş ve özellikle işçi sınıfının fakirleşmesi teorisine saldırmıştır. O burjuva yurtseverliği desteklemiştir ve devrimin hem imkansız hem de gereksiz olduğunu iddia ederek “proletarya diktatörlüğüyle” alay etmiştir. Bunun için O, Engels'in son zamanlarda devrimci mücadele araçlarına ilgisiz olduğunu göstermeye çalışarak, çarpıtarak, 1895'te Engels tarafından yazılan ‘Introduction to Marx's Class Struggles in France’ı kullanmıştır. Özcesi Bernstein sınıf işbirliği teorisi için Engels'in otoritesini bile kullanmaya teşebbüs etti. O, şiddetle yıkılmak zorunda kalmış feodalizmin sert kurumlarının aksine, sadece daha gelişmiş olduğu için kapitalizmin esnek kurumlarını önermiştir.

Bu teori en gelişmiş haliyle Alman partisine (bu zamanda enternasyonal parti yönelimliydi) sunulmasına rağmen, ya kolektif olarak ya da bireysel bazda, esasta aynı görüşleri savunan ve çeşitli önemli partilerde süregelen üyeleri bulunmaktaydı. Almanya'da Vollmar, Fransa'da Jaures, Rusya'da Martov, İngiltere'de Macdonald ve ABD'de Gompers vardı. Onlar daha sonra devrimci çizgideki Bebel, Kautsky ve Rosa Luxembourg'a karşı Almanya'da, Guesde'ye karşı Fransa'da, Plehanov ve Lenin'e karşı Rusya'da, Hyndman'a karşı İngiltere'de, Leon'a karşı ABD'de mücadele ettiler. Çeşitli ulusal partilerdeki mücadele Enternasyonal'in Amsterdam kongresinde merkezileştirildi. Marksist çizgiyi savunmak için Alman partisinin içinde bulunduğu şiddetli bir mücadeleden sonra, kongre, sınıf savaşına dayalı zafer politikası ve deneyimlerin değişmesini kabul eden azimli bir kongre geçirdi.

“**Bu tür revizyonist taktiklerin sonucu, burjuva toplumunu en hızlı şekilde sosyalist topluma dönüştürmeye çabalayan, kelimenin tam anlamıyla, devrimci bir partiyi, burjuva toplumunun reformlarla yetinen bir partiye dönüştürmek olacaktı.**”

Karar 12 çekimlerle, 25'e 5 ile geçti. Aslında çoğunlukla çekimser olmasının yanında, Enternasyonal'de yüksek oranda oportünist oyun var olması olumsuz bir durumdu. Bernsteinizm sürekli olarak yenilmesine rağmen, II. Enternasyonal revizyonizm karşısında son zaferi elde edecek güce sahip değildi. **Devam edecek**

Yüzyıllardır kirpiklerinin ıslaklığı hiç kurumayan, birikse belki de Karadeniz olacak kadar gözyaşı dökmüş kadınlarımız... Yaşadıklarını kader kabul eden, "yazgı"sına boyun eğen, "kutsal" görevlerini yerine getirmek için didinen, kızına ev hanımlığını, oğluna "erkek sorumlulukları"ni öğretene, aile içindeki köleliğini "görev" sayıp aksatmayan anne, eş, ev hanımı, işyerinde ücretli köle kadın... Bütün suçu kadınlığında arayan, koynunda bitmek bilmeyen sabırla yaşayan kadınlarımız...

Kadın olmak zordur. Çelik gibi bir sabır gerektirir. **Doğduğunuzda aileniz tarafından memnuniyetsizlikle karşılanırsınız; hani cinsiyetiniz daha farklı olsaydı pek çok açıdan daha iyi olurdu, en azından kız çocuğu demek dert ve tassa demektir birçoğumuz için.** İlk öğrendiğiniz kelime "ayıp" oluyor çoğu kez, "anne"den önce belleğe kazınan, toplumsal kuralların belirlenmiş kaynağı ve dayanağı olan kavram. Oyun oynarken, okula başlarken, kısıtlamalarla karşılaşıyorsunuz. Gerçi çoğu kadın oyun oynayamadan ve okula gidmeden başlıyor yaşamına. Çünkü kız çocuğu oyun oynarsa, hele okula giderse "kötü" şeyler öğrenir ve yapar. Ona sunulan dar yaşamın dışına taşar çünkü. Toplumumuzun belirlediği kuralların dışına çıkma ihtimali olur kim bilir. Tehlikeli bir durum oluşturuyor okumak, bu yüzden izin verilmez.

Yani kadın okumaya kalkar, bin bir baha-ne bulurlar defalarca.

- *Bacım sen anlat bakayım derdini.*
- *Sizin aşığladığınız kısıtladığınız kadınlardan sadece biriyim...* Diye söze başlarken kadın;
- *Yok yok, şimdi olmadı bak. Siz bu kafayla 000...*

Kadın annesinin eteği altında ev işlerini öğrenmekle yükümlüdür artık. Kadın olmanın ön koşulu olan bu kutsal vazife yaşamı boyunca lazım olacaktır. "Yaptığı ailesineyse, öğrendiği kendisinedir" çünkü. -tabii ileriki yaşamında kendisi diye bir kavram kalıyor

mu orası meçhul- Evin erkeklerine hizmet etmeyi, itaat etmeyi, boyun eğmeyi öğrenir. Temiz ve namuslu bir "kız" olmayı yaşamının hedefi olarak görür. Kanıksar bu durumu, sıradanlaşır artık onun için. Kendi de savunur bu olguyu zaman içinde.

Kadın daha çokuk

KADIN OLMAK...

ya ş t a hem ev işlerini üstlenir, sadece annesine "yardım etmek" için değil, artık en azından annenin yükünü eşit miktarda paylaşmak için, hem de zor geçinen ailesine katkı sağlayabilmek için iş yaşamına atılır.

Tarlada, fabrikada cüzi rakamlara ve hatta ücretsiz çalışırlar. Eşit iş, eşit ücret uğramaz bu mekânlara. Talep olarak kalır çoğu kez. **Tüm bağımlı ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de kadınlar emek-yoğun sektörlerde, özellikle tekstil sektöründe çalıştırılmaktadır.** Tekstil sektöründe iş güvencesiz, sigortasız, tüm sosyal haklardan mahrum bir şekilde kadın emeği azgınca sömürülmektedir. Yine tekstil sektörüne bağımlı bir biçimde geliştirilen ev-eksenli fason üretim bu sömürüyü daha da katmerleştirmektedir. 'Evde oturarak para kazanıyor' cümlesinde ifadesini bulan ve önemsizleştirilen bu çalışma biçimi, 'eve biraz daha fazla gelir girsin' diye kadın emekçileri 16 saate varan çalışmaya zorlamaktadır. İşsizliğin ve yoksulluğun katlanılamayacak düzeyde olması ev-eksenli çalışanları sessiz kölelere dönüştürmüştür. Ucuz iş gücüdürler, daha fazla sömürülürler, daha az kazanırlar.

Kadının ücretsiz mesaisi

Her ne işte çalışıyor olursa olsun, ücretli mesaisi bitince, sıra ücretsiz mesaiye gelir. Yani eve geldiklerinde onları bir yığın iş beklemektedir. Yemek, çamaşır, bulaşık, ütü vs. Çocuğu vardır kadının, evliliğinin en acil ihtiyacı olduğundan kaynaklı, yaşamını bir başka yaşamı var etmeye adanması lazımdır bir an önce. Kendi yaşamı kalmamıştır artık, **bir bireyin bakımını üstlenmiştir neredeyse tek başına.** Evdeki iş bölümü çok nadir rastlanılan bir durumdur toplumumuzda, dolayısıyla evdeki ağır tempo, iş gününün yorgunluğunun ardından gelir ve çaresiz kabullenir bu durumu.

Ya da ev içine hapsolür kadının yaşamı. **Dört duvar arasına sıkışmış, bir iki komşu ve televizyondaki**

burjuva yoz kültürünün damardan ve rildiği programlardan ibarettir sosyal yaşamı. Evde evlilik çağına gelmek için bekler. İyi kız olur bu süre içinde ve bekler bir erkeğin onu "istememesi"ni. Er-

kek için kadının ne düşündüğü değil, nasıl yemek yaptığı, nasıl itaat ettiği önemlidir. Çünkü kadının görevleri bunlardır. Kadın ise kendini kocasına ve ailesine adanmak için hazırdır. Bu yaşa kadar kendini hazırlamıştır. Hoş, kendi ailesinde durum çok da farklı olmadığından, annesinden öğrenmiştir birçok vazifesini, yabancılık çekmeyecektir **yeni mahpusunda.**

Kadın, erkeğin koruması ve sorumluluğu altında aciz bir yaratık konumuna getirilip aile içi faaliyet alanında çalışmaya zorlanır. İlkel iş bölümünde üretim tarzı ve biçimi kadını eve zincirlemiştir. Bu üretim şekliyle kadının faaliyetlerini genişletme ve zincirini koparma şansı kalmamıştır. **"Dünya erkeğin evi, ev kadının dünyası olmuştur artık."** (Clara Zetkin)

Zorla ahlaksızlık

Peki, normal yaşam seyrinde, ister çalışsın isterse çalışmasın durum nasıldır? Aynı hengâme devam eder, toplumun "iyi kız" dayatışına karşın yine aynı toplum bireylerinden sanki sınıyanmış gibi "ahlaksızlığa" zorlanır. Evde çoğu kez kocasından veya aile bireylerinden, sokakta yüzünü ilk defa gördüğü yabancılardan, iş yerinde mesai arkadaşlarından sözlü, fiziksel, psikolojik **haddinin ve hesabının yapılamayacağı sayıda tacize uğrar.** Çünkü kadın fiziksel özellikleri itibarıyla metadır. Deneme tahtasıdır örneğin. Cinsel tatminkârlıkların giderildiği bir madde. Gerçek yaşamdan filmlere kadar kadın "estetik"tir ve bütün bunları "hak eder". Meşrudur toplum gözünde kadına yapılanlar. Alışması gerekir kadın bu duruma, onlara göre. Tecavüze uğrarlar, akrabaları veya yabancılar tarafından ya katledilirler ya da tecavüzçüleriyle evlendirilirler, çünkü kadın "namustur." Sünnet edilirler ve yaşamları boyunca erkeklerine daimi hizmet için, erkeğinin cinsel zevklerine cevap olabilmeleri ve doğum makineleri haline gelmeleri için. Çünkü kadının duyguları yoktur, duygu kırıntıları ise önemsizdir. Şiddete maruz kalırlar; kimi zaman sokak ortasında, çoğu zaman aile içinde sürekli acı çekerler. **Çünkü karşı koyacak güçleri yoktur. Çünkü kaderidir kadının şiddet. Ya da en azından toplum kuralları bunu dayatıyor ve durum kanıksatılıyor.**

Dahası toplumda sürekli sorun halinde görülür kadınlar. Sorunun, kadının yaşadığı zorluklar mı yoksa kadının varlığının ta kendisinin mi olduğu henüz netleşmemiştir toplum tarafından. Birçok yerde can sıkıcı varlıklar olarak görülürler. En ileri olanımızdan en geri olanımıza kadar birçoğumuzda kadının ayak bağı olduğundan şikâyet edilir ve sorunun kaynağının kadının ta kendisi olduğu düşünülür. Kadının haklarını bahşederler kadınlara, en temel olan, zaten sahip oldukları haklar tekrar tekrar alınıp verilir. Bu sayede kadına "hak ettikleri" yer verilmiş olur. Bu kadarı yeter kadınlara. Çoktur hatta, çünkü yüzyıllardır sömürülmelerinden sonra azar azar önünü açıyoruz kadınların. Birden vermeyiz, o zaman başımıza dert olurlar değil mi?

Eve bağımlılık

Öte yandan sosyal saldırılar (sağlık harcamalarının azaltılması, sosyal güvenliğin tasfiyesi, düşük ücretler vb.) kadınların ev içinde daha fazla emek harcamasını, eve bağımlı bir yaşantı kurmasını da beraberinde getiriyor. Sosyal devlet uygulamalarıyla bir nebze toplumsallaşan kadınların sırtına ev işleri ve köleliği yeniden binmiştir. Düşük ücrete mahkûm edilen işçi-emekçilerin bu hizmetleri piyasadan alma olanakları olmadığı için ister-istemez bu işler kadının omuzlarına atılmaktadır. Düşük ücret sarmalında boğulan emekçi ailelerinde çocuk bakımını üstlenmek zorunda kalan kadın mutfak masraflarını nasıl karşılayacağını, çocuklarını nasıl doyuracağını düşünmektedir. Kadın ailenin ihtiyaçlarını en ucuza karşılanmanın yollarını ararken, deyim yerindeyse kendini unutan bir kurbanı dönüştürmektedir. Gelir adaletsizliğinin had safhaya ulaştığı, asgari ücretin kira, elektrik, su gibi ihtiyaçları bile karşılayamadığı bir durumda, kadınlar eve giren azıcık parayla tüm ailenin ihtiyaçlarını karşılamak zorunda kalmaktadır. Sağlığa ayıracak para olmadığından hasta bakımı kadına kalmaktadır, yaşlılar için uygun yaşam ortamı yaratılmadığından kadınlar yaşlılara bakmaktadır. Çocuklara giyecek alınmadığından kadınlar yamalarla, kazak örmekle, dikişle uğraşmaktadır. **Devletin sosyal bir hak olarak vermesi gereken yardımlar kadınları birer dilenci konumuna düşürmektedir.** Yoksulluk gün geçtikçe arttığından kadınlar belediyeler ve valilikler tarafından verilen sınırlı yardımın peşinden koşmaktadır. Tüm bu işleri yapan kadınlar yeri geldiğinde yok sayılmakta, ev içinde yaptıkları işler görmezlikten gelinmektedir.

Lakin Türkiye'de ve dünyada kadın olmak... **Hele hele emekçi kadın olmak, değeri bilinmeyen bir elmas parçası olmaktır çoğu zamanda...** Her çileyi çekmek, sonrasında ise defalarca aşığlanıp sokaklara atılmak, yakılmak sokak ortasında...

Endüstriyel

hayır!

YDG: Bize TEKYUMRUK'u anlatabilir misiniz? Özlemlerinizi, ideallerinizi nelerdir, biraz bahsedebilir misiniz?

Tekyumruk, Forzalıvorno'nun Türkiye'de başlatmış olduğu "Endüstriyel futbola karşı hareket" in bir parçasıdır. Bir tepkinin örgütlenmesidir. Bu tepkiyi yaratan, sistemin futbola karışan pis elleridir.

Futbol ticari boyutuyla kirlenmiştir ve bu kir, tribünlere, taraftarlara da bulaşıyor. Tribünde açık bir rant söz konusu. Yüz binlerce dolarlık ciro taraftar grupları söz konusu. Bu rant ilişkisi yerine kulüpten tamamen bağımsız bir tribün yaratmak istiyoruz.

Düzen siyaseti futbolun tamamen içinde gözüktüyor. İstiklal marşı sırasında kalkan bozkurtlar, marştan sonra milliyetçi sloganlar tek tek hepimizi rahatsız ediyor. Biz İstiklal marşında GS atkısı kaldıran, marştan sonra "sadece Galatasaray" diyen bir tribün istiyoruz.

Toplumda yaşanan ve halkın tamamını direkt ilgilendiren savaş vb. konularda halkın sesi olarak tribünün kullanılabilmesini düşünüyoruz. Bunu yaparken kapsayıcı olmayı öncelikli görüyoruz. Örneğin; tezkere gündeminde "ABD askeri olmayacağı" gibi bir slogan...

Tekyumruk, takımın arkasında ve ekonomik olarak gerideki tarafta, eski açıkta yer alıyor. "Eski açık sarı diyecek" yerine "Bir gün eski açık kırmızı diyecek" mantığıyla hareket eden bir gruptur. Yüreğiniz rahat olsun.

YDG: Günümüz futbolunun endüstriyellesmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yeni yüzyılın dini olarak futbol gösteriliyor. Bu yüzden futbol önemli bir endüstri haline getirilmiştir. Emperyalist dünyanın en belirgin yansıması olan tekelleşme süreci futbolda da yaşandı. Ünlü kulüplerin kendi aralarında çıkar birliğine dayalı kurumlar kurduğunu görebilirsiniz. Bu yüzden dünya üzerinde çokça tanınan bir

zayıf. Kendilerini hem ekonomik olarak sağlama almışlar ve kuralları da kendilerine yarayacak şekilde koyuyorlar.

Ülkemize geldiğimizde klüplerin tüketim çılgınlığını taraftarlara empoze ettiğini görüyoruz. Bu durumdan son derece rahatsızız. Örneğin; GS ürünlerinin sadece GS Storelarda satılması, tekelleşme, taraftarı zor durumda bırakıyor. GS Store çalışanları, küstahça kulübe yardım olması için satın alın diyor. "GS için satın alın, Galatasaray daha iyi olacak". Galatasaray, hiçbir başarısını parayla elde etmemiş bir takımdır. Galatasaray, UEFA kupasını alarak süregelen planı bozmuştur. Galatasaray, borç içinde yüzdüğü sene, oyuncularını ücret alamazken şampiyon olmuştur. Ancak kulübümüzü şirketleştirenler artık başarıyı ticari alanda aradığı için, kulübün genel başarısı da ticari alanla ölçülüyor. Şirketleşmeye gelirsek... Basket takımımızın ismi çeşitli firmalarla paylaşılıyor. Galatasaray ismi sadece para için bir firma ile paylaşılıyor. Yeri geldiğinde renklerimiz bile reklama göre ayarlanıyor. Can sıkıcı bu durumu aşmak, gerçek taraftarlara düşüyor. Bu tip şeylerden rahatsız olduğumuz için biz tekyumruğuz.

YDG: Diğer devrimci demokrat taraftar topluluklarıyla ilişkileriniz hangi düzeyde?

Tekyumruk grubu, Forzalıvorno oluşumu ile kurulduğundan bu yana hep ilişki içerisinde olmuştur. Forzalıvorno ile temas olan tüm gruplarla ilişkilerimiz bulunuyor. Diğer tribünlerle temas olarak aracımız Forzalıvornodur. Forzalıvornonun endüstriyel futbola karşı oluşturmak istediği tribün gruplarının biri de Tekyumruktur. Alternatif bir tribün yaratmak için uğraşan tüm tribün

emekçileriyle bir araya gelmeye çalışıyoruz. Ali Sami Yen'e gelen taraftarlarla imkanlarımız ölçüsünde iyi ilişkiler kurmaya çalışıyoruz. Yurt dışından gelen misafirlerimizle de dayanışma yemeği düzenleme fikirlerimiz var.

YDG: Futbolun bir spor olduğunu unutup taraftarların birbirine karşı kıskartılmasını nasıl değerlendiriyorsunuz, bunun altında yatan nedenler sizce nelerdir?

Futbolun endüstriyellesmesine bağlı olarak takımlar arasındaki rekabet üzerinden bir tutku yaratıldı. Bu tutku da endüstriye en çok para kazandıran kaynaktır. Aynı sıkıntılarla uğraşan, aynı sınıftan olan kişileri saçma bir yarışın içine sokuyorlar. Bu uğurda kan dahi dökülebilir. Taraftar gruplarının içine girdikçe çeteleşme izlerine rastlıyorsunuz. Stat içerisinde güvenliği sağlayacak bir yapılanma söz konusudur. Gerekliğinde reisleri için kendisini feda edenler dahi söz konudur. Leeds olayları incelenebilir.

YDG: Özellikle milliyetçiliğin tribünlere yükseltilmesi hakkındaki görüşleriniz nelerdir, bu durumun özellikle Hrant DİNK'in katledilmesinden sonra doruğa ulaşmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Hrant Dink'in öldürülmesinin ardından gizlenen faşist tepki, ilk olarak statlarda patladı. Birçok tribünde pankartlar açıldı. Bu bize tribünlerin hiç de apolitik olmadığını, sistemden yana müdahaleleri olan bir yer olduğunu gösterdi. Tribünümüzün yapısı müsaade etmese de, Antep'te Gençlik 27'nin açtığı "Hepimiz Kardeşiz" pankartını sonuna kadar sahipleniyoruz. İrk ayrımına kesin bir dille karşıyız.

YDG: Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Teşekkür ederiz. Size de çalışmalarınızda başarılar.

AÇLIĞIMIZDAN KORKUN

Mersin'de Ramazan ayı dolayısıyla Kızılay binası önünde bir poşet erzak almak için bekletilen, birbirine düşürülen halkımızın acı görüntüleri ile başladı Ekim ayı. Erzak sırasındaki halkımızdan korkanlar Çevik Kuvveti olay yerine yığarak bir poşetlik yardımı insanlara zehir ettirir. **Halkımızın her geçen gün artan sefaletinin ve yoksulluğunun biriktirdiği öfkeyi göstermelik yardımlarla dindirmek için çabalayanların pervasızlığı bu sene de yine türlü vesilelerle meydana çıkıyor.** Halkımızın bin bir emekle ürettiklerini, insafsız bir israf-lık düzeyinde tüketenler, yılda bir kez lütfen yaptıkları yardımlarla şişirirken, her türlü baskı ve sömürü yetmezmiş gibi bir de saatlerce yardım kuyruklarında eziyet reva görülen, ezilme tehlikesi geçiren ve kucaklarındaki çocuklarının utangaç bakışları arasında, alıp alamayacakları bile belli olmayan yardım poşetlerinden çok ertesi gün ne yapacağını düşünen halkımızın acılarını görmezden geliyorlar.

Çok değil daha bir iki gün önce Adana'da pis su arıtma tesisinde metan gazından zehirlenerek ölen **Faruk Yeşil** ve **Selahattin Gögebakan** işçiydiler. Aynı gün Kocaeli'de üzerine kağıt rulosu düşerek ölen **Nail Süleymanoğlu** işçiydi. Yine aynı gün Mardin'in Derik ilçesinde tarlaya pamuk toplamaya giderken trafik kazasında ölen **Songül** ve **Birgül Çetin** işçiydiler. Eylül ayı içerisinde Tuzla'da ardi ardına ölen **Günay Akarsu**, **Cabbar Ongun**, **Cengiz Tatlı**, **Kenan Kara** ve **Bekir Özmen** de işçiydiler ki Tuzla'da işçi ölümleri sıradandır artık, orada 20 ay içerisinde adı bilinen **14 işçi** ölmüştür. İki yıl önce Bursa'da mesai saati içerisinde kapılar kilitli olduğu için çıkan yangında ölen **5 kadın işçinin** hesabını sormak için açılan davada aldığı hapis cezası para cezasına çevrilen yatak fabrikasının sahibi ise **patrondu**.

İşte bizlerin onlarla aramızdaki fark böylesine açık. **Erzak alabilmek için beklenen sıralar, gazetelerde sayfaların küçük bir kesiminde duyurulan ölüm haberleri ve onlar tarafından sadece oy istemek için çalınan kapılarımız.** Daha fazlası varsa sadece sefalet ve "olmaz ya" diye başlayan hayallere dair. Ancak safça bir bekleyişe umdukları bizlerden, onlara vereceğimiz en net cevap "Açlığımızdan Korkun" olacaktır. Çünkü o açlık hepimizi öldürmeden önce, kader olmadığını öğreneceğimiz yoksulluğumuzu çarpacağımız yüzlerine. Çarpacağız ki bir daha kimse açlıktan ölmesin, bir daha kimse iki satırlık haberlerde işçi ölümlerine rastlanmasın...

Mersin'den bir YDG'li

Sistemin hak gasplarına ortak cevap vermek uğruna...

Eğitim Sen'in 6 Ekim tarihinde Ankara'da yapacağı, miting diye tanıttığı ama basın açıklaması niteliği taşıyan eyleme Mersin ve Adana YDG olarak katılma talebinde bulunduk. Talebimizi önce siyasi yapıların yarışı içine gireceği gibi bir öngörüyle kabul etmediler. **Eğitim-Sen yöneticileri bırakın YDG olarak katılmayı, sözleşmeli öğretmenlik yasasından doğrudan etkilenenlerin mitinge katılmasından yana olmadıklarını açıkça ifade ettiler.** Üstelik "mağdur" olmayanlar kapsamına eği-

tim fakültesi öğrencileri ve kadrolu öğretmenler de alınıyor.

Daha sonra bizim düşüncemizin; mağduriyetin sadece işsiz, ücretli, sözleşmeli öğretmen arkadaşların değil, eğitimle uzaktan yakından ilişkisi olan herkesin sorunu olduğunu, hatta çalışan veya işsiz gençliğe yöneltilen emperyalist saldırıların parçası olduğunu, buna sessiz kalmayıp, o platformun tepkimizi dile getirebileceğimiz bir yer olduğunu belirttik. Buna rağmen yönetim kararları olduğunu, kararı değiştiremeyeceklerini söylediler.

Bize alternatif olarak 3 Kasım'daki eylemi sundular ve oraya geniş katılım talep ettiler. **Ayrıca bu yaklaşımları sergileyen sendika, gerektiği zaman yanlarında yer almadığı gençlerden ücretli öğretmenleri pragmatist bir tavırla "fahri üyeliğe" çağırma- tadır.**

Bizler 6 Ekim eyleminde kitle-sini daraltma yoluna giden sendikanın tavrını anlayabilmiş değiliz. Sendikal sorumluluklarını yerine getirme noktasında sıkıntı yaşayan sendika, Mersin özgülünde

özellikle üniversitede yaşanan mağduriyetler sırasında, özellikle ÖSS sürecinde, kayıt paralarının protestosunda ve KPSS mağduru arkadaşlara yeterince destek vermemiştir. En son 10 Ağustos'ta internet üzerinden örgütlenen bir basın açıklamasına kısmen destek veren sendika bu eylemdeki tavrı Kamu-Sen'le çekişmeden öteye gitmemiştir.

Bizler bu yaklaşımın kazanıcı ve dostane olmadığını ve sesimizi duyurmaya ve hak almaya çalıştığımız sistemin işine geldiğini düşünüyoruz. **Mersin YDG**

Linux giderek popülerlik kazanan bir işletim sistemidir. Linux serbestçe dağıtılabilen, çok görevli, çok kullanıcı UNIX işletim sistemi türevidir. Linux, internet üzerinde ilgili ve meraklı birçok kişi tarafından ortak olarak geliştirilmekte olan ve başta IBM-PC uyumlu kişisel bilgisayarlar olmak üzere birçok platformda çalışabilen ve herhangi bir maliyeti olmayan bir işletim sistemidir. **Linux, orijinal olarak Linux Torvalds tarafından 1991 yılında Helsinki Üniversitesi'nde öğrenciyken geliştirilmiş ve GNU lisansı altında ücretsiz dağıtılan bir işletim sistemidir.** Linux Amigolar-dan Dijital Alphalara varan geniş bir donanım yelpazesinde rahatlıkla çalışabilen dayanıklı, güçlü, derli toplu (ufak) ve ücretsiz bir işletim sistemidir.

Bunun yanı sıra Linux tam bir ekip çalışmasının ürünü. **Ekipse tüm dünyaya yayılmış bir meraklı programcılar ordusudur.** Bu meraklı programcılar ordusu Linux'a her an yeni özellikler katıyor, hataları düzeltiyor, eksikleri gideriyor ve yeni donanım sürücülerini çıkarıyor. Open Source (Açık Kaynak Kodu) Linux ücretsiz olmanın da ötesinde. Çünkü Linux'da çalışan programların kaynakları da incelemeye açık bir şekilde geliyor. Yani eğer isterseniz kendi işletim sisteminizi yazabilirsiniz.

Linux işletim sisteminin gelişimi açık bir şekilde yapılmaktadır. Bunun anlamı işletim sisteminin her aşamasının internet üzerinde yayınlanarak birçok kullanıcı tarafından test edilmesi ve hatalarının çok kısa sürede tespit edilerek düzeltilmesine ve geliştirilmesine olanak sağlamaktadır. Deneme aşamasında kullanıcılarla buluşan ve bu buluşma sonrasında önceden bile kestirilemeyen bir şekil alan bu işletim sisteminin gelişim süreci bundan kaynaklı **evrimsel bir seyir** izlemektedir.

Linux'un bazı işletim sistemi sürümleri çok kısa süreler içerisinde güncellenebilmektedir. Linux bu özelliklerinden dolayı gerçekten son yıllarda hızlı bir gelişme göstermiş, çeşitli ülkelerden birçok

Linux nedir?

kullanıcıya erişmiş ve yazılım desteği günden güne artmıştır. Değişik kuruluşlar Linux sistemi ve uygulama yazılımlarını biraraya getirerek dağıtımlar oluşturmuşlar ve kullanımı yaygınlaştırmışlardır.

Özgür yazılım ve Açık Kaynak Kodlu yazılım nedir?

"Bilim ancak kolektif olarak gelişir ve bilgi paylaşılmalıdır" diyen Richard M. Stallman, 1970'li yıllarda MIT (Massachusetts Institute of Technology)'nin Yapay Zekâ Laboratuvarlarında serbest yazılımı bir yaşam şekli olarak benimsemiş bir grupla beraber 1980'li yılların başına kadar yazılım geliştirici olarak çalışmıştır. Stallman kapalı kaynak kod karşıtı bir yaklaşım sergileyerek bir akımın öncüsü olmuştur. İşte bu felsefe ile başlattığı çalışmaya **GNU** adını vermiştir. Yazılan özgür yazılımların bir şemsiye altında toplanması için 1985 yılında yine Stallman tarafından **FSF (Free Software Foundation)** kuruldu ve GNU yazılımları korumak üzere **GPL (General Public Licence)** adı verilen yazılım lisansı duyuruldu. GPL lisansı ile lisanslanan özgür yazılımların amaçları özgürlüklerini korumaktan başka bir şey değildir.

Linux ve diğer işletim sistemleri

Linux ve diğer işletim sistemleri arasındaki ilişkiyi, benzerlikleri ve farklılıkları bilmek önemlidir. Linux işletim sistemi, diğer sistemler ile birlikte aynı sabit diski paylaşabilir (ama Windows bencil olduğundan buna tahammül edemez). Linux herhangi bir ticari destek altında gelişmemektedir. Bunun en büyük yararı işletim sisteminin ticari kaygılar taşımamasıdır. Windows işletim sistemlerinde ise yüzlerce doları bulan lisans bedelleri mevcuttur. Windows işletim sistemlerinde kısıtlı kullanım hakkı, Linux işletim sistemi ise canınızın istediği gibi kullanma, kullanmama, dağıtma ve dağıtmama hakkı sunar. **Windows işletim sistemleri Virüsler, Kurtçuklar, Truva atları vb. karşı oldukça korumasız olmalarına rağmen Linux işletim sistemleri Virüs, Solucan, Truva atları vb. gibi zararlı**

kodlara karşı daha sağlam bir mimari ve güvenlik sunar. Windows işletim sistemleri ölçeklenemez, esnetilemez, değiştirilemez statik mimari; Linux işletim sistemleri ise ölçeklenebilir, değiştirilebilir, esnek, dinamik bir mimaridir. Grafik ortamlı, grafik ortamsız, küçük, büyük, şişko kurulum seçenekleri sunar.

Windows işletim sistemleri piyasaya sürdükleri yeni sürümleri satabilmek için çok iyi pazarlama stratejileri kurmuşlardır. Linux işletim sistemleri ise pazarlama noktasında oldukça kötüdür; çünkü para gibi bir kaygısı olmadığından kaynaklı pazarlama ile ilgili stratejiler geliştirme gibi bir zorunluluk hissetmez. Bunların yanında kurulumda tamamen grafik ortam ya da text ekrandan kurulma seçeneği kullanımda farklı şekillerde kullanım seçeneği, komut satırında otomatik tamamlama, grafik ortam olmadan bile film izleme ve müzik dinleme şansı, birkaç komut ile internet'i paylaşdırma, en az Windows XP kadar iyi (hatta daha iyi) donanım desteği sunar. Linux'un varlığı ve de gelişimi halklara teknolojiyi bedava kullanımı vaat ederken Windows işletim sistemi sahibi Bill Gates'e ise kâbuslu rüyalar vaat etmektedir.

Linux ve donanım desteği

Bir işletim sisteminin tüm kartları tanınması, tüm sabit disklerle çalışabilmesi, tüm giriş/çıkış kartlarıyla uyum içinde çalışması mümkün değildir. Bu konuda çok iddialı olan tak-çalıştır sistemine sahip Windows bile bazen yetersiz kalabilmekte. Linux da piyasada yer alan hemen hemen bütün donanımlarla birlikte çalışabilir.

Linux şu anda başta IBM-PC uyumlu kişisel bilgisayarlar olmak üzere Apple, Atari ve Amiga gibi 68000 tabanlı bilgisayarlar üzerinde, Sun Sparc işlemcili iş istasyonları, Alpha işlemcili kişisel bilgisayarlar, MIPS, PowerPC, HP PA-RISC ve ARM mimarilerinde çalışmaktadır. IBM uyumlu kişisel bilgisayarlar üzerinde 80386 ve üzeri (80486 80586 Pentium PentiumPro ve türevleri) değişik üreticilerin işlemcileri ile sorunsuz olarak çalışmaktadır. 80286 ve 8086 işlemcili bilgisayarlar için sınırlı kabiliyette Linux uygulamaları mevcuttur. PCI, VESA, ISA ve MCA mimarilerinde her türlü anakartı desteklemektedir. Teorik olarak 4 Gbyte'a kadar RAM, AT uyumlu diskler, (IDE, EIDE ve 16 bitlik MFM, RLL veya ESDI) kontrol kartına uyumlu destek bulunduğu sürece SCSI diskler ve diğer cihazlar desteklenmektedir. IDE-ATAPI CD-ROM sürücülerini ve bazı

özel CD-ROM kontrol kartları, metin ekranlarda CGA, EGA, VGA, Hercules veya uyumlu kartlar desteklenmektedir. X Windows ortamında genel VGA ve SVGA uyumlu kartlar ve S3, ET4000, 8514/A, ATI MACH8, ATI MACH32 gibi birçok görüntü kartı desteklenmektedir. Birçok I/O ve 100 Mbit Ethernet kartı, ISDN, ATM, FDDI, SLIP, CSLIP, PPP desteği verilmektedir. Başta SoundBlaster, Gravis Ultrasound olmak üzere birçok ses kartı desteklenmektedir.

Linux'un avantajları ve dezavantajları

Pek çok insan, "**neden Linux**" diye sorabilir. Belki de cevap önce kullanıcının kendini tanıması ile bulunabilir. Eğer, bilgisayarla ilişkiniz belirli paket programlara dayanıyorsa, bilgisayar kullanmak için bilgisayar konusunda bilgi sahibi olmanız gerektiğine inanmıyorsanız, bilgisayar ile uğraşmak hoşunuza gitmiyorsa, sorunlarınızı kendi başınıza çözmeyi denemekten hoşlanmıyorsanız, bir sorun çıktığında para vererek de olsa bu sorununuzu birisi aracılığı ile çözmek istiyorsanız Linux kesinlikle size göre değil. Ama eğer, bilgisayarınızla ilgilenmekten hoşlanıyorsanız, bilgisayarda çıkan problemlerle uğraşmak hoşunuza gidiyorsa, diğer işletim sistemlerinin sizi sıkacağına ve sınırladığına inanmıyorsanız, donanımınızdan daha çok performans istiyorsanız, UNIX işletim sistemi ile çalışmayı seviyorsanız Linux size göre olabilir.

Avantajları:

Linux ücretsizdir. Sadece işletim sisteminin maliyeti açısından değil, verdiği performans için ihtiyaç duyduğu donanım açısından da çok ucuzdur. Üstüne üstlük çok kullanılan ve bol yedek parçası bulunan bir platform altında çalıştığı için belirli bir Linux sisteminin performansını artırmak için yapılması gereken yatırım başka bir UNIX iş istasyonunu aynı oranda geliştirmek için gereken yatırıma göre çok düşüktür. Linux hızla geliştirilmektedir. Bu gelişimin en büyük yararı, eksikliklerin kullanıcıların talepleri ve çabaları sonucunda hızla giderilmesidir. Linux diğer tüm işletim sistemlerine göre belirli bir donanım için daha hızlı destek verebilmektedir. Linux çok değişik donanımlar ve servisler için özel olarak hazırlanır. İşletim sisteminin temelini oluşturan çekirdek kullanıcı tarafından da derlenebilir. Bu derleme sırasında sadece kullanım amacına yönelik alt programlarla donatılır. Bu da genel olarak sistemin performansını artırmaktadır. (Örnek olarak SCSI donanımınız yoksa çekirdeğinizde SCSI ile ilgili alt programlara yer vermezsiniz)

Dezavantajları:

Linux çok değişik donanımlar ve servisler için özel olarak hazırlanır. Henüz tüm ihtiyaçlara cevap vermemesi, gelişimin bazı aşamalarında topyekûn değişiklikler yapılması, gelişimi takip etmek için bazen sürekli yenileme yapılması, birçok kullanıcının bu işletim sistemine güvenmesine yol açmıştır. Linux işletim sistemini geliştirilenlerin ticari kaygılar gütmemeleri bazı ticari yazılımların Linux üzerinde gelişmemesine sebep

olmuştur. Linux üzerinde belirli konularda diğer işletim sistemlerinden aşağı kalmayan yazılımlar bulunmasına rağmen, belirli bazı konularda çok zayıf kalmıştır. (Mesela oyunlar) Linux üzerinde yer alan çözümlerin hepsi, basit kullanıcıların rahatça kullanabileceği düzeyde değildir. Bazı çözümler kullanıcıların belirli bir yazılım ve işletim sistemi bilgisine sahip olmalarını gerektirmektedir.

Linux'u nasıl bulabilirim? Linux işletim sisteminin temelini oluşturan çekirdek, bu çekir-

değin kullandığı destek kütüphaneleri ve uygulamaya yazılımları biraraya getirilerek, yükleme yazılımları da eklenerek Linux dağıtımları meydana getirilmektedir. Bu dağıtımlar temel olarak bir kullanıcının Linux kullanmak için ihtiyaç duyabileceği birçok yazılımı biraraya getirirler. Bu dağıtımların çoğu İnternet üzerinde anonim FTP arşivlerinde bulunabilmektedir ya da direkt olarak <http://www.computerhilfen.de/hilfen-6-8109-0.html> ya da <http://linuxtracker.org/torrents-de-tails.php?id=4143> adresinden Linux işletim sis-

temini indirebilirsiniz. İnternet erişimi bulunmayan kişilerin de yararlanabilmesi için çeşitli CD-ROM şirketleri tarafından CD-ROM üzerinde dağıtımlar meydana getirilmiştir. Daha ayrıntılı bilgi için www.linux.com adresine başvurabilirsiniz.☺

Yararlanılan kaynaklar : <http://www.linux-sevenler.org> <http://www.linuxnet.com.tr> <http://www.linforum.net>

Derleyen: Kars'tan bir YDG'li

Tüm zamanımızı devrim için kullanalım!

İnsanlar evrimleştiği süreden itibaren, yaşamını sürdürebilmek için emek harcamış, çalışmıştır. **Sadece yaşamını devam ettirebilmek için değil, evrimleşip insan olabilmek için de emek harcamıştır.** Bu, ta anaerik toplumdandan (avlanmak için silah yapımı, ateşin bulunması, madenlerin işlenmeye başlaması, ...) günümüz burjuva toplumuna (asgari ücret için günde 12 saat çalışmak, 15 YTL günlük için traktör tepeleğinde ölümle tanışmak, ...) değin süregelmiştir.

“ ... Özellikle genç olmak, çalışmakla, daha fazla yorulmakla eş değer tutulmuştur. Gencecik insanların bedenleri ve zihinleri bu yorucu hayat temposu içerisinde yıpranmakta, gençlikleri zayıfmaktadır. İşte ben buna bir dur demekten yanayım.

Bu nedenle her insanın tembellik hakkının olduğunu savunuyorum.” * Hayır efendim, her insanın tembellik hakkı yoktur. Eğer biz devrimciyiz diyorsak, ya da en azından böyle bir iddiamız varsa buna hakkımız yoktur. Eğer bugün **Yetkin Mühendislik**, Mesleki Yeterlilik Yasası, **Yabancı Doktor Yasası**, Sözleşmeli Öğretmenlik, **Aile Hekimliği**, Ücretli Avukatlık, **ÖSS**, **OKS**, **KPSS**,... denilip haklarımız birer birer gasp ediliyorsa, daha yapacak çok işimiz var demektir. Asıl kafelerde oturup boş vakit geçirmek, televizyon başında dizi izlemek gibi burjuva alışkanlıklar gençliğimizi zayıf etmektedir. Her ne kadar öğrencilikten dolayı küçük-burjuva kökenden gelsek de, devrimci olmak bazı sorumlulukları gö-

nüllü olarak kabul etmek demektir. Devrimcilik dediğimiz o yüce görevi üstleniyorsak, bunun bilincinde olmalı ve ona göre hareket etmeliyiz. Üzerimize aldığımız görevleri (yazı yazmak, gazete dağıtmak, kitap okumak, ...) küçük büyük demeden yerine getirmeliyiz.

Önderlerimizin bize bıraktığı mirasa sahip çıkmalı, devrimciliği boş vakitlerimizde yaptığımız bir iş olarak görmemeliyiz. Devrimcilik bir erdemdir. Ve asla unutmamalıyız ki, devrim için harcanmayan bir dakika, karşı-devrim için harcanmış demektir!☺

* : Haluk Zorusevmez, YDG 125. sayı.

Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nden bir YDG'li

H
A
L
U
K
Z
O
R
U
S
E
V
M
E
Z

Haluk_zorusevmez@hotmail.com

Sevgili gençler, öncelikle geçtiğimiz ay yazdığım yazıya gösterdiğiniz yoğun ilgiye teşekkür etmek istiyorum. **Tembellik Hakkı** konusunda yazdığım yazının ardından YDG içerisindeki **ses-siz çoğunluğun sesi** olacağı düşünmüştüm zaten. Bazılarının yazıma eleştirileri olsa da bu eleştirilerin öyle ciddiye alınacak kadar çok olmadığına sevinciyle bu hazin hazan mevsiminin güzel bir Ekim sabahında sizlere merhaba diyorum.

Geride kalan bir ay süresince hem beni derinden yaralayan, hem de oldukça sevindiren olaylar yaşadığımı söylemeliyim. Öncelikle yine editörlerimin “Derginin tirajı az” gibi gerekçelerle paramı ödemediklerini ilan edeyim. Tamam, biliyorum geçen sayı tembellik edebiliriz diye ben savundum ama şu benim maaş ödenene kadar sizlerden biraz YDG dağıtımlarına ağırlık vermenizi istiyorum. Söz veriyorum başka bir beklentim yok. En azın-

dan tirajımız bir milyonu geçerse biraz rahatlarız. O nedenle ha gayret diyerek bu konuyu kapatacım.

Evet, genç arkadaşlar yine yoğun gündemli bir ayı geride bıraktık. Gündemde öne çıkan başlıkları sıralarsak tabii ki ilk başta sivil anayasa tartışmaları geliyor. Efendim kapalı kapılar arkasında hazırlanıyor, anayasadan Kemalizm çıkarılıyor, türban serbest bırakılıyor gibi tartışmalar etrafında ülkenin demokrasi hanesine bence puanlar kazandırılıyor. Yine Beşiktaş-Galatasaray derbisinde **Kalli**'nin Lincoln ve Hakan Şükür'ü kadro dışı bırakması toplumumuzun çeşitli kesimlerinde sarsıcı bir etki yarattı. ABD ekonomisinde yaşanan küçük çaplı kriz, DTP'lilerin açıklamaları, Genelkurmayın cevabı, Biri Bizi Gözetliyor'un tekrar başlaması, TV dizilerinin start alması vb. derken bir ay göz açıp kapatıncaya kadar geçti.

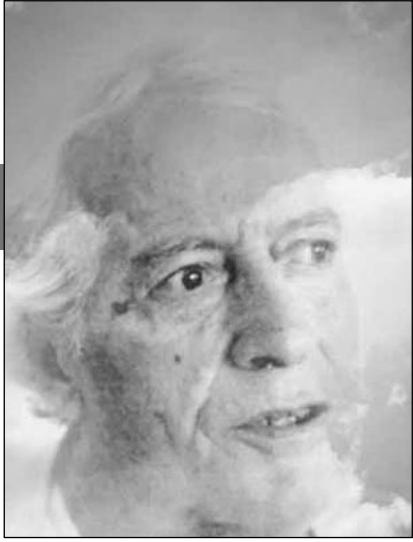
Ancak ben adeta bir virüs gibi yayılan şu disiplin meselesine değinmek istiyorum. **Tüm dünyada, bence GS teknik direktörü Feldkamp'ın başını çektiği bu disiplin meraklısı işgüzarlar yüzünden insanlar rahat bir nefes alamıyorlar.** Ben bu disiplin düşkünlerinin hasta olduğunu düşünüyorum. Efendim bir insan durduk yere disiplin hastası olmuşsa etrafındaki herkes yanmış demektir. Çiftlik horozları gibi sabahın bir köründe başınıza dikilip sizi uyandırıyorlar. Sanki evde değil de kışlada kalıyormuşuz gibi. Efendim afralar tafralar eşliğinde neden geç yattığınızı, neden dü-

zensiz yaşadığınızı falan soruştururlar. Eminim sizlerin de başınıza musallat olan böylesi Feldkamp benzeri (**Kalli sendromlu**) adamlar vardır. Onlar isterler ki dağıtımdır, dergiye yazılan yazıdır, kitle çalışmasıdır hep düzenli olsun, planlı olsun. Ben bu disiplinli olma hastalığına karşı Tembellik Hakkında olduğu gibi düzensizlikten yanayım. Bakınız efendim **Beckham** diye bir futbolcu vardır, bilmem tanır mısınız? Geçtiğimiz sezon Real Madrid'de oynuyordu, bu sezon da Amerika'da bir takıma transfer oldu. Bu adam mesela antrenmanlara kafasına göre gelmekle nam yapmıştır. Buna rağmen hayat galesi içinde başarılı olabilmıştır ve mutlu mesut yaşamına devam etmektedir. Demek ki akıllı olduktan sonra öyle çok da disiplinli olmanın bir anlamı yoktur. Hayır, bir de hiç insafı yok mu bu disiplin düşkünlerinin? Yani NBA maçları sabaha karşı başlıyor. Şimdi ben sırf bu disiplin takıntılıların kaptırımları yüzünden, sabahın bir köründe kalkmak maksadıyla (hayır kalkacağım da ne yapacağım o da belli değil) güzelim NBA maçlarından mahrum mu kalayım? Bir seferinde tartıştığım bir disiplin düşkününe sabahın köründe kalkıp ne yapacağımı sorma gaffetinde bulundum. Bana ne dedi biliyor musunuz? Kalk kitap oku, yazılarını yaz falan dedi. Hayır, bu işler illa ki sabahın bir körü yapılacak işler değil ki? Neden sabahın köründe kalkıp da bunları yapayım? Ama NBA maçlarını canlı izlemek istiyorsam bunu yapabileceğim tek saat sabahın 4'üdür. Hadi bakalım disiplin düşkün-

leri buna da cevap verin de göreyim. Her şeye bir açıklama bulup, bin bir emekle yazdığım yazılara eleştiriler düzenlere de söyleyim. Öyle boşa geçirecek zaman yok falan diyorsunuz ama sizler uyurken benim gibiler sabaha kadar TV başında 40 dakikalık eşsiz maçlar için uyanık kalıyorlar. Sanki biz kanlanmış gözlerle saat 3'e, 4'e kadar uyanık kalmaktan çok memnunuz?

Efendim yazımı bitirmeden önce şu tiraj meselesini tekrar hatırlatmakta fayda vardır diye düşünüyorum. Sadece birkaç sayı boyunca birazcık düzenli ve disiplinli dağıtım yaparsak iyi olur diye düşünüyorum. Hem birazcık zorlanmak iyidir. Keyif çatarak geçirdiğimiz zamanların değerini daha iyi anlarız değil mi? O yüzden yazılarımı dikkatle okuyan ve YDG içerisinde benimle birlikte yeni bir çığır açmak isteyen tüm arkadaşlarıma hadi YDG dağıtmaya diyorum.

NOT: Şu üniversitelerde stand açılırsanız öyle çok başında beklemeyin. Bir iki birleşip teker teker insanları gezin. Biz de zamanında sattık, stand başında beklerken çok kimse gelip almıyor dergiyi. Dergilerin parasını almayı da unutmayın. Para vermeyenler olursa da benim köşeyi gösterin “maaşını alamıyor yazıktır” falan deyin. Sakın bana teker teker kişiler nasıl geziyor diye de sormayın ben hiç yapmadım çünkü bilmem. Ben hep stand başında dururdum üniversitede okurken. Çok uzatmayayım. Hepinizi gözlerinizden öpüyorum.☺

Ape Musa yaşıyor

Musa ANTER ya da Kürtlerin amcası Apé Musa. Bir Kürt aydını Apé Musa. Halkın içinde olan, hammaddesini halkla olan ilişkilerinden alan bir aydın. Yazar olmak, popüler olmak, kitap okumuş olmak yetmiyor aydın olmaya. **Gerçek aydın, düşüncesiyle sınırlı olmayan, ezilenlerden yana olan eylem sahibi insandır.** Türkiye'deki birçok aydının tersine Apé Musa öyleydi. Onu aydın yapan da buydu.

Kürt gazeteciliği zor iştir. Dil yasaklanır, düşünce özgürlüğü yoktur, basın özgürlüğü yoktur. Apé Musa zorlukları aşmayı seven bir gazeteci idi. Cesaret sahibi bir insandı. Her şeyle, yaşadığı çağı yorumlamasıyla, tavır sahibi bir insan olmasıyla Kürt gazeteciliğini ilerletmeyi başarmıştır.

Doğum tarihi tam olarak bilinmemekte-

dir. Fakat "berfa sor" yani "Ermeni katliamı" dönemi olduğu bilinmektedir. Bu da 1915-1917 yılları arasına denk düşer. Nusaybin'in Ziwing köyünde dünyaya gelmiştir. Ailenin ilk erkek çocuğudur. Baba adı Anterş, ana adı ise Fasla'dır. Apé Musa soy ağacını "Botan aşiretinin, Temikan kolunun, Mihoteza dalının Anter ailesindeniz." şeklinde tanımlar.

İlkokul öğrenimini Mardin'de, orta ve lise öğrenimini ise Adana'da tamamlar. Suriye'ye gittiği sürede Türkiye'den kaçan Kürt ulusalcılarıyla tanışıp "Kürdistan'ı Kurtarma Cemiyeti"ni kurarlar. İlk göz altısını da öğrencilik yıllarında Dersim isyanı sırasında yaşar. Dersim isyanı liderlerinden Seyit Rıza'nın eşi Bese'ye küfür edilmesiyle o da Mustafa Kemal'in annesi Zübeyde'ye küfreder. 45 gün gözaltında kalır. Anter Ağa'nın oğlu olduğu için Mustafa Kemal tarafından affedilir.

İstanbul'da Edebiyat Fakültesi'ne kayıt yaptırır. Fakat Hukuk Fakültesi'nde okuyan tanıdıkları olmasıyla 1 yıl sonra İstanbul Hukuk Fakültesi'ne kaydını alır. Askerliğini de Gelibolu'da yedek subay olarak yapar.

50 kişinin yargılanıp birinin vefatıyla 49

kişi hakkında idam istenen ünlü 49'lar davasında yargılanır. 27 Mayıs askeri darbesiyle affa uğrar. Hapisten çıktıktan sonra **Deng** dergisini kurarlar. Ancak dergi kısa süre sonra kapatılır.

23'ler davası olarak bilinen davadan yargılanır. Mamak, Sultanahmet, Balmumcu cezaevlerinde yatar. Bu cezaevi süreci bittikten sonra 1971 yılında kapatılan Türkiye İşçi Partisi'nde yer alır. 1965 seçimlerinde Mardin'den aday olur. Fakat son anda yapılan değişikliklerden dolayı seçime bağımsız olarak girer. 1967 yılında Çanakkale'ye 1 yıllık sürgüne gönderilir. DDKO'nun kurucuları arasında yer almıştır.

12 Mart 1971 yılında tekrar cezaevi süreci başlar. Seyrantepe Askeri Cezaevi'nde 3 yıl kalır. Tewlo, Azadiya Welat, Rewşen ve Gündem gibi dergi ve gazetelerde yazılar yazar. 1988 yılında kurulan Halkın Emek Partisi'nde yer alır. 90'lı yılların başında MKM ve Kürt Enstitüsü'nün kurucuları arasındadır.

Evlü ve üç çocuk babasıdır. **20 Eylül 1992** tarihinde Diyarbakır Seyrantepe'de JITEM üyeleri tarafından öldürülür. Öldürül-

düğünde yaklaşık 72 yaşında, Özgür Gündem ve Yeni Ülke gazeteleri köşe yazarıydı. Mezarı doğduğu köyde bulunmaktadır.

Eserleri; Qimil (Kımlı), Birina Reş (Kara Yara), Kurdi-Turki sözlük, Vaka-i Name, Tewlo, Çınarımın, Hatıralarım I-II Musa ANTER'in öldürülmesinin üzerinden 15 yıl geçti. Öldüren JITEM üyeleri "biz öldürdük" bile dedi ancak olay hala çözül(e)medi. Katiller ellerini kollarını sallayarak dolaşmaya devam ediyor. O katiller Musa ANTER'i öldürdü, Şemdinli'yi bombaladı, Hrant DİNK'i öldürdü... Öldürmeye ve bombalamaya devam edecekler, biz de direnmeye.☺

AMED YDG

Örgütlü bir halk için elimizden geleni yapacağız

Bizler Sivas'taki YDG'liler olarak "Onurlu, Yurtsever ve Devrimci bir gençlik hareketi" şiarıyla yola çıkarak yüreklerimize devrim aşkını yerleştiren dergimize şehrimizde tanıtılmaktan mutluluk duyuyoruz. Bizler mücadelemizde daha etkin bir duruş sergilemek amacıyla bilgi ve deneyimlerini paylaşmak için Erzincan'daki YDG'li arkadaşlarımızı ziyarete gittik.

Arkadaşlarımız bizlere önemli bilgiler sundular. Aynı zamanda pratik anlamda katkı sunabilmek amacıyla köyleri gezdik ve köylülerle sohbet etme imkanına kavuştuk. Ziyaret ettiğimiz köylüler bizi çok candan karşıladılar.

Sohbetlerimizde daha iyi anladık ki köylülerin dertleri oldukça fazla. Köyün emekçi kadınları ise bu dertlere bir de erkek egemen baskı ekliyorlar. Haklılar çünkü tarlalarda erkekler çalışmıyor. Kadınlar çalışırken erkekler kahvede zaman geçiriyorlar.

Kadın işçiler günlük kazançlarının düşüklüğünden yakınıyorlar. Diğer köylerde günde 20 lira kazanabilirken köylerinde bu 10 liraya düşüyor. Ve bu gelirin düşmesine nedense gericiler yaşlılardan oluşan bir heyetin fiyatları belirlemesi olarak gösteriliyor ve buna kimse itirazda bulunamıyor.

YDG'li arkadaşlarımız diğer köylerde de benzer sorunun yaşandığını belirtiyorlar. YDG'liler bu bölgede aynı zamanda köy çalışması örgütlüyorlar.

Bizler bu sorunları köylülerin, halkın örgütlenmesiyle aşabileceğimizi düşünüyoruz. Emperyalizmin uşakları yalnızca seçim dönemlerinde uğrayıp boş vaatlerde bulunuyorlar. Bunlara karşı ancak bilinçli ve örgütlü bir halk karşı koyabilir. Bunun için de biz genç devrimciler olarak elimizden geleni yapacağımızı bir kez daha vurguluyoruz.☺

Sivas YDG

Orhanlar yaşıyor...

Diyarbakır'dan Batman'a saat 18'de giden kara tren harekete geçmek üzereydi. Son kompartımanda boş bir oda bulup oturmuş, kitap okumaya hevesleniyordum. Yer bulmak için trende dolaşan 65-70 yaşlarında bir kadın benim bulunduğum odaya gelip oturdu. Elimdeki kitabı görünce; "öğrenci misin oğlum?" diye sordu. Ben de "evet" diyerek tebessüm ettim. Bir iç çekerek "Benim Orhan'ım altın gibiydi, babayığitti" dedi. Sanki duymamı ister gibi söylemişti bunları. Nine bunları söylerken odaya 40 yaşlarında iki kadın gelip oturdu. Biraz sonra yaşlı nineyle yaptıkları konuşmadan mevsimlik fındık işinden geldiklerini öğrendim. Bu yıl yollarda geçirdikleri trafik kazalarıyla ve çalışmak için gittikleri yerlerde dışlanmaları gibi olaylarla duymuştuk/okumuştuk onları.

Ve tren ağır ağır hareket etmeye başladı. Ben de okumaya başladım elimdeki kitabı. Konuşmalardan adının Cemile olduğunu öğrendiğim Nine biraz sonra diğer kadınlarla göstermek üzere çantasından bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafta 30 yaşlarında genç bir adam vardı. Cemile nine fotoğraftakinin Orhan olduğunu söyleyince ben de dikkatimi oraya, fotoğrafa verdim. Peki, ama ne olmuştu Or-

han'a da Cemile Nine durmadan "Benim Orhan'ım altın gibiydi, babayığitti" diyordu. Bir sonraki durakta fındık işinden gelen iki emekçi kadın indikten sonra Cemile Nine'yle baş başa kaldık. Okuduğum kitabı kapatıp çantaya koydum. Cemile Nine'ye sordum, -Orhan kim nine? Ne oldu ona? -Orhan benim oğlumdu, öldü. -Başınız sağ olsun nine. -Sağ ol oğlum. O da senin gibi öğrenciydi. Balıkesir'de makine mühendisliğini bitirmişti tam sekiz yılda. Evlendi bir ay sonra trafik kazası geçirip öldü. Oğlum altın gibiydi, babayığitti.

Ben kendi kendime "vay be sekiz yıl" dedikten sonra Nine de bunun üzerine;

- Orhan'ımın iki günahı vardı: birincisi Kürt olarak doğması ikincisi de soyadının Kurtboğan olmasıydı. Bu yüzden Balıkesir'de Türkler oğlumun hiç rahat bırakmadılar, her gördüklerinde ona saldırdılar. Ama benim Orhan'ım kuvvetliydi babayığitti. Alt edemediler onu, köpekletemediler kendileri gibi. Onurluydu çünkü Orhan'ım. İşte bunların yüzünden okulunu sekiz yılda bitirebildi.

Ben nineyi başımla onayladıktan sonra sanki unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibi;

- Bir keresinde bana anne 'fakirleri sev, onlar iyidir, hak ediyorlar sevmeyi; zenginleri sevme, onları paraları için sevdiğini düşünürler' demişti. Öleli oluyor ama o sanki benimle sürekli. Otururken, bir öğrenci görürken... Mesela buzdolabının kapısını açtığımda, bak Orhan'ın sevdiği yemek diyorum hala... Ben de ona "Orhan abinin hakkı var, fakirler gerçekten sevmeyi hak ediyor" dedikten sonra bana şöyle dedi;

- Orhan bir gün bana 'Anne bir seyyar satıcıdan ya da bir tezgahant alışveriş yaptığında pazarlığa girme, o ne fiyat derse sen onu öde. Kim bilir kaç kişi o tezgahant gelecek ekmeğe bakıyor. Ama pahalı bir mağazaya girdiğinde yapabildiğin kadar pazarlık yap dediğini duyar gibiyim.

Benim de ineneğim durak yaklaşıyordu... "Ana" dedim, "Orhan altın gibi biriymiş gerçekten, babayığitmiş, eminim bugün yaşasaydı ve burada olsaydı biz çok iyi anlaşırız onunla. Ana sen de kendini fazla üzme, belki Orhan'ı geri getiremeyiz ama her gün yeni Orhan'lar yetişiyor, Orhan gibi düşünenler filizleniyor." Ellerinden öpüp trenden indiğimde, bu, anadilimizde geliştirdiğimiz kısacık sohbeti düşündüm bir süre. Orhan ölmüştü, evet, ama Cemile Ana ne kadar da güzel yaşatıyordu önüne gelen herkese anlatarak Orhan'ı **Amed'den bir YDG'li**

**90. YILINDA BÜYÜK EKİM DEVRİMİ”NİN
KAZANIMLARI YOLUMUZU AYDINLATIYOR!**

www.partizanarsiv.net

